JOEY LIGHT

Sărută-mă

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Telefonul sună strident în liniștea după-amiezii.

– Alo! Katharine Benson la telefon.

– Kate?

Era vocea lui, dureros de familiară, deși n-o auzise de atât de mult timp.

Degetele devenite brusc inerte abia mai țineau receptorul, în timp ce un vârtej de gânduri îi răvășea mintea.

– Aici Katharine Benson. Cine sunteți, vă rog? repetă ea ca un robot, pe un ton impersonal.

– Greg, Greg Sanders – apoi urmă un zgomot pe fir care bruie câteva cuvinte – așa că sunt în Nelson pentru câteva zile. Aș vrea să văd copiii. Ți-am aflat adresa de la cei ce locuiesc în casa părinților tăi. Sunt la un motel în apropiere de tine. Vin imediat ce fac o baie.

Șocul Katharinei se transformă în indignare. Ce tupeu! Telefonează după patru ani și-și anunță calm venirea, fără

măcar să întrebe dacă deranjează sau nu; spune pur și simplu că vine, ca și cum ar fi dreptul lui. Ce zice acum?

– Am o mulțime de diapozitive color să le arăt, cu o mulțime de locuri interesante. Bine, încheie el, luând murmurul ei incoerent drept un rămas-bun. Sosesc în aproximativ o jumătate de oră.

Katharine rămase mult timp după ce închise telefonul, privind în gol. Apoi, ca în transă, își șterse mâinile de șorț, ca și cum s-ar fi atins de ceva contaminat și încercă să înțeleagă ce se întâmpla.

Greg era acolo. Îl crezuse încă în America, deși nu mai avusese vești de la el de când părinții ei plecaseră. Măcar să-i fi lăsat puțin timp... Așa... încerca zadarnic să-și pună ordine în gânduri. Greg urma să sosească din clipă în clipă, așa cum visase în acele momente de slăbiciune de când plecase și încercase să-și facă o viață nouă – o viață din care să-l excludă.

Totul părea să se fi întâmplat cu secole în urmă – secole de muncă, de întâlniri cu oameni noi, de vizitare a unor locuri noi, de gol sufletesc, de luptă cu ea însăși, să nu cedeze, să nu se întoarcă.

Avu o străfulgerare de speranță, aproape ca o durere, că în sfârșit îi împărtășea și el sentimentele, că, de fapt, pe ea voia s-o vadă, copiii fiind doar un pretext. Ba nu! Cuvintele lui fuseseră fără echivoc, iar tonul – imperativ.

Imediat, totul deveni extrem de limpede. Sigur că da! Cum putea fi atât de oarbă! Lydia Sanders îl convinsese, cu veșnicele ei insinuări, să vină sub un pretext oarecare ca

s-o consoleze. Parcă o și auzea: „Nepoții mei... cu Katharine“... și strecurând apoi sămânța îndoielii.

Înainte, Greg nu prea ținuse la Lydia Sanders, mama lui vitregă și bunica, totodată, a copiilor, dar acum? În ciuda căldurii de afară, Katharine simți un frison. Acum, Lydia Sanders locuia singură la Abbotsford, adică lângă ferma lui Greg, ceea ce-i dădea ocazii nenumărate de a semăna discordie, sub semnul amintirii nedreptăților – adevărate și imaginare – ale trecutului. Se căsătorise cu acel bărbat blând, Philip Sanders, tatăl lui Greg, când acesta și fiul ei Ralph erau elevi. Probabil trebuie să fi avut încă de atunci o oarecare influență asupra fiului ei vitreg.

Katharine își dădu seama că ieșise pe terasă, de parcă ar fi vrut să-l întâmpine... de parcă abia ar fi așteptat să-l vadă, ca atunci când îl aștepta în fața porții, cu ochii plini de stele.

Intră în casă, hotărâtă să șteargă orice urmă de bun venit: nu uși larg deschise, nu pași grăbiți în întâmpinarea lui. Perioada aceea din viața ei era complet încheiată. Privea, din bucătăria inundată de soare, portul și marea nemișcată, dorindu-și ca lucrurile să nu fi fost atât de complicate și trecutul să poată fi pur și simplu șters.

Oricum, trecutul nu putea fi uitat. N-o va putea uita niciodată pe Gina, sora ei, cea pe care Greg o iubise. Se îndrăgostiseră unul de celălalt încă din copilărie și se logodiseră în adolescență. Apoi, Gina îl părăsi brusc, cu cruzime, pentru a se căsători cu fratele lui vitreg, Ralph Abbot, moștenitorul proprietății Abbotsford.

Katharine rămase în fața ferestrelor ce dădeau spre port și-și aminti. E impropriu spus, pentru că Gina era o prezență mereu vie – Gina, cu părul ca o văpaie și ochii fermecători de culoarea smaraldului. Și apoi, erau copii care păstrau trecutu viu; copiii – imaginea vie a Ginei și a lui Ralph.

Cei trei copiii erau moștenirea pe care sora ei, moartă într-un accident de mașină împreună cu soțul ei, o lăsase, pentru a aminti mereu de căsătoria care i-o luase definitiv lui Greg.

Katharine își lipi fața fierbinte de fereastră, încercând să pună capăt gândurilor. Greg va veni în curând, iar ea nu trebuie să lase să se vadă vreo urmă de slăbiciune sau de bucurie. Și asta, pentru că adevărul rămăsese acolo, în trecut: adevărul că, la câțiva ani după ce Gina se căsătorise, Greg încercase să reia legătua cu ea, Katharine.

Poate că pentru el fusese un fel de consolare: toată lumea spunea că semăna cu Gina. Fusese o experiență dulce-amară, fiindcă iubirea ei pentru el avusese întotdeauna un fel de adorare și venerație ca pentru un erou. Era atât de fericită când ieșea cu el, încât nici nu-i venea să creadă. Era conștientă că, pentru el, acea poveste avea un ușor iz de surogat, dar crezuse că va învăța să se mulțumească și cu atât.

În cele din urmă, constatase că nu poate. Se simțise îngrozitor de vinovată, ca și cum ar fi uzurpat locul surorii ei mai mari pe care o iubise atât de mult, chiar dacă, să fi fost Gina în acea situație, nu și-ar fi făcut nici un fel de scrupule, egoistă cum era.

Fusese ușor să-l convingă pe Greg că totul se terminase între ei. Încă se mai cutremura la amintirea acelei înscenări; dar, trebuia să-l convingă. După care, plecase și ea, încercând să uite. Reușise? Nu mai avea importanță; conta acum doar să-i arate că totul era de domeniul trecutului, că nu mai era fata naivă de altădată.

Dumnezeule, să înceteze odată cu sentimentalismul ăsta ieftin! Munca în calitate de consilier muzical pe lângă școlile din regiune o mulțumea, deoarece făcea exact ceea ce-i plăcea și era plătită. În plus, avea și compania copiilor. Cum să fii deprimată având lângă tine doi copii sănătoși cărora trebuie să le faci față!

De pe deal se apropia o camionetă Chrysler Valiant. El trebuia să fie. Katharine își scoase șorțul și-și netezi părul, străduindu-se să pară calmă și indiferentă. Și, mai ales, va aștepta să sune la ușă... nu ca altădată, când alerga în întâmpinarea lui cu părul fluturând și ochii strălucind de fericirea pe care ar fi vrut s-o împărtășească întregii lumi.

Nu, nimic nu va mai aminti de ceea ce a fost – doar nu se străduise degeaba timp de patru ani. În cele din urmă, efortul meritase. În nici un caz stafiile trecutului nu-i vor tulbura libertatea atât de greu câștigată. În locul lui Kate cea naivă și ingenuă de douăzeci de ani, era acum Katharine Benson, în vârstă de douăzeci și patru de ani, fericită din punct de vedere al carierei, stăpână pe emoțiile ei și sigură pe ea însăși.

Privi cum mașina se opri în fața porții și șoferul coborî ca într-o scenă de film, având drept fundal un cer prea albastru și o mare mult prea verde.

Dorise de atâtea ori să vadă silueta aceea înaltă venind spre ea... Acum, însă, era prea târziu. Dusese o luptă crâncenă cu ea însăși și câștigase.

Sunetul soneriei o readuse la realitatea greu de suportat a momentului prezent. Nu mai era vorba de nici un vis, sau de vreo fantezie. Venise Greg în persoană, probabil să spioneze.

Stătea în prag, îmbrăcat cu pantaloni cafeniu închis, cămașă crem de mătase și cravată legată cu o neglijență studiată.

Înfrânându-și o tresărire rebelă ce încerca s-o trădeze, Kate îi întinse mâna cu un gest rece, formal.

– Bună, Greg. Așadar, fiul risipitor s-a întors. Ești aici de mult timp? Era mândră de tonul ei, care nu exprima nimic altceva decât un minimum de politețe.

– Oarecum – și vocea lui era la fel de rece. Am o mulțime de treburi rămase restante. Arăți bine.

Ca și cum i-ar fi păsat! Plecase de-atâta timp și nu trimisese nici măcar o carte poștală. Se felicită că nu arătase nici cel mai mic semn de plăcere revăzându-l.

– Vino înăuntru. E prea cald afară.

Greg o urmă în casă, își lăsă haina pe un scaun din răchită din living, apoi se-ntoarse spre ea.

– Ce fac copiii? Mi s-a spus că i-ai luat tu. Presupun că e destul de greu cu ei.

„Mi s-a spus“... Cine altcineva putea să-i fi spus decât Lydia Sanders, care probabil începuse s-arunce apoi cu săgețile ei pline de venin.

– Nu poate fi greu pentru mine; doar sunt profesoară.

– Nu se spune că, întotdeauna, copiii profesorilor sunt cei mai răi? Ochii i se îngustară și un zâmbet răutăcios îi apăru pe buze. În ciuda studiilor de psihologie...

Total diferit față de Greg cel de altădată!

– N-ai mai vorbi așa dacă ai avea sub control clase întregi, ca mine. Cât despre psihologie, te ajută să înțelegi diferența dintre un grup de copii și una din prețioasele tale cirezi de vite. Fiecare copil are o personalitate distinctă. Tu, însă, vorbești exact ca mama ta vitregă; numai ea are astfel de păreri ciudate și dăunătoare despre creșterea copiilor.

Așteptă să vadă efectul: îi arătase clar că-și dăduse seama de jocul lor murdar.

– Aceeași Kate înfocată! remarcă el amuzat, cu o voce ironică, înnebunitoare. Cât despre vaci, greșești total. Vacile mele au personalități foarte puternice și sunt foarte capricioase, ca toate femeile, de altfel. Trebuie să te porți cu ele ca și cu femeile, cu fermitate.

Înăbușindu-și o dorință primitivă de a-l plesni peste obrajii foarte bronzați, Kate ridică din umeri, indiferentă.

– Da, sigur că nu mă pricep la așa ceva. Tonul ei arăta că-i repugnă tot ce avea vreo legătură cu ferma. Oricum, e inutil să mai discutăm; copiii sunt responsabilitatea mea. – Spera să fi accentuat suficient.

– Tot nu mi-ai spus ce mai fac, reluă el, așezându-se neglijent pe canapea. La ce școală sunt? Și tu ce faci acasă? Am sunat întâmplător, închipuindu-mi că găsesc pe cineva care să-ți transmită apoi mesajul.

– Doar nu-mi trebuie menajeră, dacă la asta te referi. Casa e ușor de întreținut și-i am doar pe Peter și pe Maria. Barbie este la internat la Villa din Christchurch până la întoarcerea părinților mei. Peter este la școala din oraș. Trebuie să vină după antrenamentul la crichet. Maria e la grădiniță, la câteva străzi de-aici. Doamna Bateman, vecina mea, o ia la ora trei; și fiica ei e la grădiniță și mergem cu schimbul. De fapt, m-ai găsit acasă cu totul întâmplător. N-am ore și, cum biroul este în renovare, mi-am adus de lucru acasă – arătă spre o masă unde erau împrăștiate partituri.

O privi pătrunzător, fără să-și ceară scuze c-o întrerupsese.

– Barbie, la internat? Nu era mai degrabă genul care să stea mereu în casă?

– Cred că uiți câteva lucruri esențiale, Greg. În primul rând, nu te privește absolut deloc ce hotărâre luăm cu copiii. Nu le ești decât un unchi vitreg, dacă există acest grad de rudenie. În al doilea rând, cât ai fost plecat în State, viața a mers mai departe, absolut normal. Acum, referitor la Barbie: da, îi place să stea acasă, în mijlocul familiei, dar în aceeași măsură, este tipul de copil sociabil și ușor adaptabil și-i place la nebunie și viața de internat. Dacă vrei să știi, ea însăși a propus asta, ca să-mi fie mai ușor; asta în caz că-ți închipui că am încercat să scap de ea. Îmi lipsește îngrozitor de mult, deși nu mă aștept să mă crezi.

– Nu mai știu ce să cred. M-ai primit cu multă răceală și pari tot timpul în defensivă. Mă întreb dacă prezența unei adolescente cu un spirit de observație foarte pătrunzător nu

te-ar fi stânjenit. Te-ai schimbat mult, Kate. Erai un băiețoi, alergând fericită cu picioarele goale, blugii șifonați și părul în vânt. Acum... Aruncă o privire spre coafura ei complicată, rochia scurtă pretențioasă, pantofii eleganți și vocea lui deveni încordată. Noua Kate a devenit extrem de sofisticată și rece ca gheața. Înainte, îmi era atât de ușor să te cred...

Kate îi înfruntă privirea, sperând ca expresia feței să nu-i trădeze sentimentul de vinovăție.

Se despărțise de el din mândrie. Îi spusese că voia să-și trăiască viața la maximum, să aibă cât mai multe experiențe sentimentale, să plece undeva unde să se simtă liberă, să rupă complet orice legătură cu trecutul. Se detestase la momentul respectiv pentru acea mascaradă, dar mersese înainte din mândrie – n-ar fi putut accepta ideea ca dragostea lui pentru ea să fie doar o copie palidă a pasiunii ce o simțise pentru Gina.

În orice caz, trucul funcționase. O crezuse, fiindcă, așa cum îi spusese și acum, fusese întotdeauna sinceră cu el. Și-o imagina, probabil, profitând de o viață libertină, departe de familie și de casă.

– Ar fi fost traumatizant pentru Barbie să se mute de la liceu în ultimul trimestru. Și, de fapt, nu te privește, răspunse ea, afișând o indiferență totală față de părerile lui.

Greg se ridică de pe canapea cu o repeziciune de panteră și, prinzând-o de umeri, o țintui pe scaun, privind-o furios.

– Trebuie să lămurim ceva înainte de sosirea copiilor, Kate. Ascultă-mă cu atenție. Mă privește direct ce se întâmplă cu acești copii. Sunt copiii Ginei și ai lui Ralph și

am tot dreptul să mă interesez de ei. În plus, părinții tăi au custodia asupra lor, nu tu. Ei sunt cei care-i cresc, într-adevăr, minunat. Dar faptul că sunt cu tine, aici – tu, o femeie singură – este cu totul altceva.

Cuvintele lui erau grele de acuzații nerostite, iar degetele i se înfipseseră adânc în carne.

– Ei, văd că America te-a transformat într-un adevărat bărbat! Un adevărat om al cavernelor. Și, ce-ar fi să-mi dai drumul?! Sper să te stăpânești când vor veni copiii – nu sunt obișnuiți să vadă accese de furie ale membrilor familiei.

Îi dădu drumul atât de brutal, încât se îndoi ca o păpușă de cârpă. Trăsăturile feței lui se înăspriseră, făcându-i chipul aproape de nerecunoscut. Până și vocea îi era schimbată; dacă înainte, fiecare inflexiune era indiciul unei stări de spirit, acum devenise complet străină. Katharine își spuse că, în definitiv, acest fapt n-ar trebui decât s-o bucure, pentru că asta și erau unul față de celălalt: doi străini – asta deveniseră după patru ani cât trăiseră în lumi separate.

– Vorbești exact ca Lydia Sanders, continuă Kate, înfruntându-i privirea ca de pasăre de pradă. Probabil că e adevărat ce se spune despre influența mediului; ca probă, tu, trăind în apropierea unei femei ca ea, ai început să ai aceeași atitudine față de oameni – adică să gândești întotdeauna ce-i mai rău despre ei. Pe mine personal, comportamentul tău m-a dezgustat. Și nu intenționez să mă justific tocmai în fața ta și să-ți explic de ce sunt în măsură să am grijă de copii.

– Mereu gata s-o ataci pe Lydia... Făcu un gest de enervare și se depărtă de ea.

– Pe bună dreptate: a distrus căsnicia Ginei cu nesfârșitele ei intervenții și critici. Considera că numai ea știa să crească un copil. Viața Ginei la Abbotsford alături de ea a fost un iad. Apoi, procesul pentru custodie... Cred că nimeni dintre noi nu-l va putea uita. Tata a spus că s-a simțit îngrozitor de jignit din cauza tuturor acelor calomnii! Cum poți insinua că aș neglija copiii, după ce am trecut prin atâtea pentru a-i avea! La început, am fost tentați să-i răsfățăm, pentru a compensa cumva pierderea atât de timpurie a părinților. Apoi, tata și-a impus punctul de vedere, spunând că nepoții unui specialist în psihologia copilului trebuie educați conform acelorași principii pe care le impune pacienților săi. Asta am și făcut, și acum sunt trei copii cât se poate de normali.

Katharinei i se păru că observă pe figura lui Greg o oarecare expresie de ușurare. Poate că va avea corectitudinea de-a trage o concluzie abia după ce-i va vedea în mediul lor. Cel puțin, n-o putea bănui că-i avertizase să se poarte frumos. Sau, acesta și era motivul pentru care venise așa, luând-o prin surprindere.

– Vrei să vezi casa? E mândria și bucuria tatălui meu. Și mie îmi place foarte mult... e atât de aproape de mare!

Așezată pe o stâncă și cățărată pe piloni din beton, casa, la care se ajungea pe niște trepte, era înconjurată de o terasă pe ale cărei dale de gresie briza mării presăra permanent fire de nisip.

Katharine îi arătase pe rând fiecare încăpere: livingul cu o mulțime de plante, apoi dormitoarele copiilor mobilate în stil de cabină de vapor, cu pături viu colorate pe paturi. Ajungând în dreptul camerei ei, o anunță doar, vrând să treacă mai departe, dar Greg se opri și intră imediat.

– Ai spus că-mi arăți toată casa...

Folosea dormitorul părinților ei, unde nota dominantă era de lux și eleganță.

– Trebuie să spun că e foarte frumoasă, declară el stând în mijlocul camerei, atent la fiecare detaliu. Și foarte scumpă, de asemenea, deși nu prea e pe gustul meu. Dar bănuiesc că așa-ți place ție. Mie mi se pare că arată mai mult a reclamă de revistă. Prefer camerele mai simple.

Katharine era înclinată să-i dea dreptate; câteodată, se simțea sufocată de stilul acela, dar mamei ei îi plăcea enorm. Preferă să nu dea nici o explicație; dacă el își închipuia că stilul acela luxos era cel pe care-l prefera ea, cu atât mai bine! Asta nu făcea decât să confirme și să sublinieze schimbarea care se petrecuse cu ea.

– Dumnezeule, arată ca un vas de croazieră! exclamă el după ce văzu și baia și bucătăria, echipate ultramodern.

Katharine se simți jenată. Se lăudase cu casa doar pentru a încerca să-i dovedească în ce condiție bună locuiau copiii, dar acum i se părea că nu făcuse nimic altceva decât să se laude cu poziția socială a tatălui ei, lucru pe care însuși acesta, Hugh Benson, l-ar fi detestat.

– Tata a insistat să fie utilată astfel. Spunea că, atunci când el și mama se vor retrage aici să locuiască permanent,

vor avea nevoie de ajutorul tehnicii moderne pentru anii în care puterile îi vor părăsi. Nu-mi pot închipui pe nici unul din ei lipsit de puteri.

– Comparativ cu asta, casa mea pare o ruină. Shiloh este pe cât de mare, pe-atât de șubred. Ăsta e prototipul de cămin la care visează orice fată – atât de modern și ușor de întreținut.

– Greg, nu poți compara o casă frumoasă, veche, așa cum e Shiloh, cu chestia asta nouă, fără rafinamente. Uite, de exemplu bucătăria: e foarte practică pentru mine, fiindcă am și serviciu și trebuie să am grijă și de copii, dar n-are suflet, n-are nici o tradiție și istorie, nu există stafii ale celor care să fi locuit aici în decursul anilor. Shiloh e plin de stafii fericite. Îmi place enorm Shiloh.

– Așadar, vrei și lux și istorie. În acest caz, ar trebui să te căsătorești cu proprietarul unui conac vechi. Astfel, ai fi în elementul tău.

Mesajul era clar: iubea Shiloh-ul, dar nu suficient ca să se mărite cu proprietarul lui, un fermier obișnuit, nu un lord.

– Da, o mulțime de fete se căsătoresc doar pentru casele în care bărbații respectivi locuiesc. Nu știai?

– Se întâmplă, Kate. Doar e ceva foarte comun ca fetele să aibă drept criteriu de alegere a bărbatului casa și contul bancar al acestuia – un criteriu esențial.

Apoi, Greg ieși pe terasă și rămase cu privirea pierdută spre mare, ușor adus de umeri, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

Abia acum își dădea Kate seama cât de mult îl jignise, vorbind așa, la întâmplare. Gina, sora ei, făcuse exact acest lucru: îl părăsise pe Greg pentru fratele lui vitreg, care moștenise proprietatea Abbotsford, una dintre primele ferme din Canterbury de Nord. Ferma modestă a lui Greg, alăturată, era un nimic comparativ cu impunătoarea proprietate. Shiloh era veche și încântătoare, dar părea o simplă fermă. Abbotsford era un conac, conform standardelor din Noua Zeelandă. Făcu un pas spre el, apoi se opri. Indiferent ce-ar spune, n-ar face decât să răsucească și mai mult cuțitul în rană. Credea că și ea urmărește același lucru ca și sora sa: o căsătorie din interes, pentru avere. În definitiv, era mai sigur să nu spună nimic.

– Dumnezeule, Kate, nu trebuie să faci figura asta! spuse el întorcându-se brusc și surprinzându-i expresia feței trădând un amestec de spaimă și de tristețe. Sunt băiat mare, de-acum! Cu mult timp în urmă, visam să pot avea luna de pe cer. Nu mai e cazul. Când îmi voi alege o soție, voi avea grijă să nu fie o femeie interesată doar de numărul hectarelor de pământ, ci una care să mă iubească pentru ceea ce sunt. Cu toate că, după cum merg lucrurile în industria laptelui, nu voi fi niciodată un om bogat, potrivit anumitor standarde. Iar munca la o fermă de vaci nu este deloc ușoară tot timpul anului. Tot ce i-aș putea oferi unei femei este o viață cinstită și frumoasă, în măsura în care nu se teme de muncă, pentru că, desigur, va trebui să dea o mână de ajutor în situații de urgență, să gătească pentru oamenii de la fermă, să aibă grijă de viței...

Katharine nu găsi altă soluție decât să se refugieze în spatele atitudinii disprețuitoare.

– Ce romantic! Parcă ar fi un anunț la rubrica matrimoniale: „Se caută ajutor de fermier la o fermă de vaci pentru lapte. Condiții bune. Venit acceptabil. Candidatele trebuie să fie pregătite să muncească". Ce perspectivă!

– Știu că pentru tine este ceva demn de dispreț, dar pentru cineva care nu se ghidează după criteriile tale, ar putea fi foarte atrăgător.

Ce norocoasă fusese că scăpase! se gândi ea, intrând în bucătărie. Dragostea ei adolescentină ar fi sfârșit probabil într-o căsătorie cu acest bărbat căruia, în mod idealist, îi atribuise toate calitățile cu care fantezia ei crease bărbatul perfect. Acesta să fie Greg cel adevărat? Acesta, care enumera cu sânge-rece pretențiile sale de la viitoarea soție?! Unde era Greg cel de altădată, cel dăruindu-se total, fără să-i pese de criterii și compatibilități, cel care o iubise pe Gina atât de mult, încât îi iubea până și umbra în persoana ei – Katharine? Acum părea rece, calculat, complet schimbat.

Se hotărî însă să facă armistițiu, de dragul copiilor care trebuia să sosească acasă curând și care țineau atât de mult la el. În plus, simțeau imediat când atmosfera era încărcată.

– Gregory Sanders, dacă mama te-ar vedea acum, ar face o criză de nervi, încercă ea să glumească, îndreptând amenințător lingura spre el. Doar știi că interzice cu desăvârșire statul pe masă.

– Profit că nu e aici și, din moment ce nu vede, n-o deranjează. Vorbind de mama ta, când urmează să se întoarcă?

– Sper că nu peste mult timp. Spune întotdeauna că-l convinge atât de greu pe tata să plece undeva, încât, după ce reușește, încearcă să-l țină acolo cât mai mult timp, mai ales că nu se simțea bine de câteva luni – probleme cu inima, agravate de surmenaj. Mi se pare firesc, având în vedere toate acțiunile în care e implicat: o mulțime de comitete, muncă voluntară în sprijinul copiilor infirmi și al adulților cu handicap intelectual, și asta pe lângă pacienții de la cabinetul particular și orele la spital. Nimeni nu poate menține la nesfârșit un asemenea ritm infernal. Nu este o croazieră organizată, așa că stau cât doresc în insulele Pacificului. S-au oprit deocamdată în Fiji și Raratonga. Nu au un program strict, merg acolo unde li se pare interesant. Dar, din scrisorile mamei, înțeleg că tata se simte deja mult mai bine.

– Și mamei tale îi trebuie o vacanță; trebuie să-i fi fost extrem de greu să se ocupe de copii.

– E adevărat. Maria avea doar un an, Peter șapte, iar Barbie, nouă. Eu făceam anul suplimentar la colegiu, iar David era și el ocupat cu examenele, așa că nu eram de prea mare ajutor. Acum, privind în urmă, înțeleg că nu ne-am dat seama cât de greu i-a fost. Nu ne interesa pe atunci decât propria noastră durere.

Brusc, Greg păli, iar Katharine se arătă foarte preocupată de pregătirea cafelei, pentru a-i evita privirea. După toți

acești ani, moartea Ginei îl durea la fel de mult. Aceasta nu făcea decât să-i întărească și mai mult convingerea că, prin relația lui cu ea, nu făcea decât să încerce să învie trecutul. La trei luni după accident, plecase la Nelson, încă șocată de moartea Ginei. Avea douăzeci de ani, exact vârsta la care Gina se căsătorise cu Ralph. Avea douăzeci de ani, mintea înfierbântată cu imagini de eroi și se simțea flatată că are drept partener un bărbat de treizeci de ani cu care se lăuda în fața colegelor de facultate. Ce încurcătură groaznică!

Greg încă rătăcea înapoi în timp, așa că se grăbi să umple cumva tăcerea dintre ei.

– Așadar, mă bucur că părinții au reușit în sfârșit să plece în vacanță. Și casa construită de tata aici, a fost un adevărat dar ceresc, adică am putut aduce copiii. Când mi s-a oferit postul în Nelson, l-am convins să mă lase să locuiesc aici, în loc să stau în pensiune la cineva. La început n-a prea fost de acord; spunea că e un loc prea retras. Dar casa familiei Bateman a fost gata la scurt timp după ce m-am mutat și acum, cu ei, sunt în perfectă siguranță.

Îl servi cu cafea și prăjituri cu dulceață de zmeură și frișcă, străduindu-se să-și păstreze calmul și sperând să-l facă și pe el să revină la o atitudine normală.

Într-adevăr, Greg vorbi destul de relaxat despre planurile sale, despre caii și juncanele pe care intenționa să le cumpere, despre cireada de rasă pură pe care voia s-o formeze, despre Les Bailey, ajutorul său cu cotă-parte de la fermă, un om de încredere care îi sporise profitul pe perioada cât fusese plecat în State.

– Și soția lui ce mai face?

– E bine și muncește mult. Vine și la mine câteva zile, pentru curățenie. În majoritatea cazurilor, mănânc cu ei – cu excepția vacanțelor, când vine Fran acasă; atunci, ea face menajul la mine și îmi gătește prânzul. Nu pot s-o înțeleg: trebuie să fie sătulă de așa ceva, doar face un curs de gospodărie la Dunedin. Dar spune că-i prinde bine practica și banii primiți.

Katharine, însă, înțelegea foarte bine motivele lui Fran. Trebuia să aibă de acum în jur de douăzeci de ani și-și cunoștea bine interesul: un șef prietenos, neînsurat, pe care-l cunoștea de când era mică. În plus, se pricepea foarte bine la creșterea vacilor și cailor, pe când ea, Katharine Benson, ce știa în legătură cu asta? Ceva foarte vag, atât cât putuse vedea și învăța când mergea la Abbotsford.

Lydia Sanders nu-i încurajase deloc interesul pentru cireada de la Shiloh Valley. Deși cel de-al doilea soț al ei avusese o fermă de vaci, ea considerase întotdeauna oile mult superioare.

Revenind cu gândul la Fran, Katharine își spuse că ar fi ideal ca Greg să se îndrăgostească de aceasta și că ea personal ar fi foarte bucuroasă să se întâmple așa. Fran avea toate atuurile: o tânără fermecătoare care n-ar aduce decât fericire în viața lui, și nu o moștenire de amintiri dureroase. Da, ar fi soluția perfectă.

Între timp, Greg se dusese să inspecteze subsolul și, când coborî și ea, îl găsi examinând echipamentul de

camping, ustensilele de pescuit, dar mai ales micul iaht al tatălui ei, cu aerul unui băiețel pierdut printre comori.

– Doamne, Kate, fac pariu că acesta e locul preferat al lui Peter. E la fel cum îl știu?

– Absolut la fel. Adună fiare cum alții fac colecție de timbre. Deunăzi venea încântat de la familia Bateman trăgând o cutie enormă cu piulițe și bolțuri ruginite. Cred că jumătate din ce e aici e al lui.

Se auziră deodată portiera unei mașini și zgomot de pași. Katharine porni spre ușă, dar Greg îi blocă drumul.

– Ascultă bine, șuieră el printre dinți. Indiferent ce crezi despre mine, nu vreau ca acești copii să simtă că ar fi ceva în neregulă. Poate că s-au acomodat aici, dar cred că nu încă de tot. Nu-mi face plăcere să stau aici, când îmi dau seama cât de neplăcută îți este prezența mea, dar, de dragul lor, aș vrea să ne comportăm normal.

– De când ai venit, nu faci decât să suspectezi capacitatea mea de-a avea grijă de copii. Doar nu te aștepți să accept să fiu judecată și criticată fără să ripostez. Nici eu nu intenționez să continuu această ceartă în prezența lor, dar nu te aștepta să-ți vorbesc cu duioșie când suntem singuri. Și nu-mi mai spune Kate! Nimeni nu-mi mai spune acum așa. Sunt femeie în toată firea, deși nu prea m-ai tratat așa. Tăcu brusc, văzând-o pe Maria intrând, sfioasă la vederea lui Greg.

– Bună, puișor! Îți mai amintești de mine, bătrânul Greg? Spune-mi, ce mai faci, școlărițo?

– Mulțumesc, bine, răspunse Maria fluturându-și părul negru ca al lui Ralph. Mătușă Kate, am adus acasă pictura. Putem s-o agățăm pe perete, ca proiectul lui Peter despre Australia?

– Sigur că da, scumpo. E o pictură minunată, nu-i așa, Greg?

– Categoric. Iar culorile îți taie pur și simplu răsuflarea, nu-i așa, mătușă Kate?

– Am desenat marea cu bărci. Bunicul și bunica sunt pe mare și or să-mi aducă o mulțime de cadouri. Sper să-mi aducă pietre.

– Pietre? întrebă Greg uimit, ciufulindu-i părul.

– Da, explică Maria, luându-l de mână și țopăind pe scări. Fac colecție.

– Așa este, confirmă Katharine. În curând va trebui să montăm niște corturi în curte pentru pietrele ei și fiarele vechi ale lui Peter. Din fericire, pasiunea lui Barbie sunt caii... deși i-ar ține și în dormitor, dacă s-ar putea.

Ajunseră deja în bucătărie, când Katharine văzu pe fereastră silueta lui Peter, care părea că zboară peste dealuri.

– Uită-te la el! Așa aleargă, încât într-o bună zi o să ajungă direct în apă.

– Stai liniștită, Kate. Și eu făceam la fel când eram de vârsta lui. Așa cum eu am supraviețuit, tot așa nici el nu va păți nimic.

– Ești o enigmă pentru mine, șopti ea când Maria merse în întâmpinarea fratelui ei. Mai întâi, spui că nu sunt

potrivită să am grijă de copii, acum spui că sunt prea exagerată. Hotărăște-te, ce vrei, de fapt?

– Vreau să te relaxezi puțin. Te comporți ca o mătușă bătrână arțăgoasă. Distrează-te împreună cu ei. Sunt eu un căpcăun? De când am venit, ai fost tot timpul iritată.

– Cum să fiu altfel când ești ca un tigru gata să sari asupra mea cum deschid gura să vorbesc?!

Îi zâmbi înnebunitor, îngustându-și ochii căprui-aurii și făcând-o brusc să amețească. Putea fi atât de dezarmant! Toată fortăreața în spatele căreia se refugiase se putea prăbuși neașteptat de ușor la o singură privire a lui.

– Pentru tine e foarte simplu, răspunse ea tăios, străduindu-se să înlăture orice urmă de slăbiciune. Nu tu ai răspunderea lor! Nu mi-aș ierta niciodată dacă li s-ar întâmpla ceva cât timp sunt plecați părinții mei.

– Nu face atât caz, draga mea. Încă puțin și le pui cătușe. Trebuie să învețe să înfrunte și loviturile.

Scrâșnetul frânelor bicicletei anunța sosirea lui Peter. Acesta sări de pe șa, se opri puțin, scoțând un strigăt de admirație în fața mașinii lui Greg, apoi urcă în fugă scările și dădu buzna în casă.

– Greg, n-am știut că te-ai întors! Am bănuit că e mașina ta. De când o ai? E cel mai nou tip, nu-i așa? Ce frumusețe! Putem face o plimbare? Vitezele se schimbă automat? Ce viteză atinge?

– În ordinea întrebărilor: o am de trei luni și, într-adevăr, este cel mai nou tip. E cu schimbare de viteze automată, dar pe dealuri, în pante, e mai sigur să fie folosit schimbătorul

manual și atinge peste nouăzeci la oră dacă ești chiar atât de nebun încât să încerci. Și... da, sigur că putem face o plimbare, chiar acum dacă vrei.

– Ce grozav! Unde mergem?

– Intenționez să construiesc la Shiloh un staul nou – o clădire mai deosebită, în unghi, și am discutat cu proprietarul unuia asemănător. M-a invitat să-l văd, să-mi fac o idee, astfel încât proiectul să meargă mai repede. Individul mi-a sugerat să vin la ora când se mulg vacile, ca să-l pot vedea în plină funcționare. Mergi și pune-ți niște pantaloni mai vechi. Voi opri și eu la hotel în drum, și mă voi schimba... Înțeleg că e de acord, se adresă el Katharinei, văzându-l pe Peter țopăind vesel spre camera lui. E pasionat de viața la fermă sau de mașini?

– De amândouă; întotdeauna i-a păcut să-și petrecă timpul în aer liber, iar de curând a făcut o pasiune și pentru mașini. Apropo, observ că nu mi-ai cerut permisiunea de a-l lua pe Peter. Și cum rămâne cu Maria? Nu e corect față de ea.

– Nu ți-am cerut voie pentru că, din spirit de contradicție să nu cumva să nu-l lași, inventând cine știe ce pretext – teme, sau altceva. Cât despre Maria, n-ar fi corect din partea mea față de Bob Morrison să vin cu un copil de cinci ani. S-au chinuit foarte mult până când vacile s-au acomodat în noul staul și venirea prea multor persoane străine le-ar deranja. Lui Peter pot să-i spun să stea cuminte acolo unde îi spun, dar nu mă pot aștepta ca Maria să înțeleagă. Voi,

fetele, pregătiți ceaiul în timp ce noi, bărbații, mergem la lucru; așa cum e normal, adăugă el, ciufulindu-i părul, de parcă și ea era tot ca Maria.

Ce prostie din partea ei să-și închipuie, fie chiar și pentru o clipă, că vizita lui avea și alt scop! Atitudinea lui față de ea n-avea nimic comun cu romantismul.

– Ah, stăpâne, te rog să mă ierți! Care-ți e dorința? Iepure în suc propriu sau fazan la capac?

– E suficient un grătar, scumpă domnișoară Benson. Prefer să ignor sarcasmul tău. Îți aminesc, însă, că a fost o vreme când nu de puține ori lordul alerga după fata de la bucătărie, așa că... fii atentă!

– Adevărat? păru Maria foarte interesată. Pentru ce făceau asta, Greg?

– Ăă... păi... cred că trebuia să facă puțină mișcare după atâta iepure mâncat... Uite, păpușă, am uitat să-ți spun. În mașină vei găsi un cadou pentru tine și unul pentru Peter. Du-te repede și adu-le; sunt pe bancheta din spate. Of! se întoarse el imediat spre Katharine după ce fetița plecă în fugă. Am uitat complet că era și ea aici.

– Se vede că nu ești obișnuit cu ei – și Maria e cea mai dificilă. Îi place să asculte discuțiile celor mari și tocmai de aceea face în așa fel încât nici să nu știi că-i lângă tine. Îi place în special să asculte când tata discută cu mama în legătură cu diferite cazuri ale pacienților lui. De fapt, și David făcea la fel. Se lăuda, folosind la școală tot felul de termeni medicali și s-a ales cu reputația de campion la înjurături, râse ea.

Greg izbucni și el într-un hohot de râs care topi toată aparența de austeritate de pe fața lui, făcându-l să redevină cel de altădată. Albul dinților îi scotea și mai mult în evidență tenul bronzat și ochii de culoare închisă, contrastând atât de ciudat cu blondul cenușiu al părului. Nu semăna deloc cu tatăl lui, pe care Katharine și-l amintea vag ca fiind un bărbat delicat, cu tenul palid. Pesemne că împrumutase trăsăturile mamei lui, moartă la puțin timp după ce-l născuse.

– Ce mai face fatele tău? o readuse în prezent vocea lui.

– Grozav! Lumea întreagă pare să fie a lui! Acum lucrează la spitalul Wakari din Dunedin, iar logodnica lui e chirurg în cadrul unei secții a aceluiași spital. David spune că se văd atât de puțin, de parcă ar fi fiecare pe o altă planetă – când unul e liber, celălalt e în tură. În orice caz, ea e o scumpă. Intenționează să se căsătorească imediat după ce-și termină stagiul, apoi speră să se înroleze în Serviciul de Voluntari în străinătate pentru doi ani înainte de a se stabili aici.

– Se va specializa și David ca tatăl tău?

– Nu cred. El spune că va fi medic generalist, pentru că e mare nevoie de așa ceva în Noua Zeelandă. Deja s-a gândit cum va face vizite la pacienți în timp ce Michelle va opera. Nu știu însă ce vor face când vor avea copii. Ca orice bărbat, David nu s-a mai gândit și la asta.

– Lasă-l să viseze! Probabil că Michelle va da naștere unor tripleți în mijlocul unei jungle din Malayezia și se vor duce toate planurile lor! Ah, ce târziu e! spuse el deodată, uitându-se la ceas. Bob începe mulsul la ora patru fix.

Strigă-l, te rog, pe Peter. Ah, uite-l, e deja în mașină, nerăbdător să plecăm. Nu uita grătarul! Să știi însă că ne vom întoarce destul de târziu; trebuie să-l ajut pe Bob.

Apoi plecă fluierând, fără să-i lase timp pentru o replică usturătoare.

La naiba grătarul! Dar, în ciuda gândurilor ei războinice, îl pregăti totuși alături de o salată și o înghețată cu sirop caramel. Alese un vin ușor, alb, din provizia tatălui ei, potrivit pentru o seară caldă de vară, așeză masa pe terasă și culese câteva garoafe din grădină, pentru aranjamentul floral.

Făcu un duș, se parfumă și se îmbrăcă în caftanul pe care mama ei i-l trimisese din Insulele Fiji. Își lăsă părul pe umeri – era o prostie, dar lui Greg îi plăcuse întotdeauna s-o vadă cu părul desfăcut.

Plecând de la oglindă, privirea i se opri câteva clipe pe fotografia color în format mare de pe birou. Era Gina, pe vremea când Greg se îndrăgostise de ea, înainte de căsătoria ei cu acel bărbat slab, lipsit total de energie și de caracter. Fusese o fată strălucitor de frumoasă, cu păr castaniu roșcat, ochi verzi și debordând de bucuria de a trăi. Era greu de înțeles cum cineva atât de plin de vitalitate putuse muri într-o clipă: fusese ucisă într-un accident de mașină, victima soțului ei iresponsabil, care conducea sub efectul alcoolului. Dacă Ralph ar fi lăsat-o pe ea să conducă! Și ceilalți invitați la petrecere îl rugaseră să nu se așeze la volan, se oferiseră chiar să-i ducă ei cu mașina, dar Ralph

insistase, cu încăpățânarea omului foarte beat, că este în stare să conducă, iar Gina îl lăsase, pentru a evita scena inevitabilă – pe care trebuia s-o suporte dacă nu era lăsat să facă așa cum voia el.

Așa făcea întotdeauna Ralph, când era beat. Fusese prea mult timp sub autoritatea mamei lui și, pentru a-și lua revanșa și a se afirma, îi teroriza pe cei din jurul lui. Gina, care îndurase atât de multe scene umilitoare, se temea să i se opună.

Tocmai această teamă o ucisese: teama de limbajul violent al unui bărbat lipsit de personalitate. Ralph murise pe loc când mașina se scufundase în râu, iar Gina, cu chipul ei minunat desfigurat, murise înainte de ivirea zorilor, într-o cămăruță de spital în Christchurch.

Katharine își mută privirea de la fotografie la oglindă. Asemănarea dintre ele era de netăgăduit: aceleași trăsături, aceeași siluetă zveltă, același contur al obrajilor și bărbiei... Dar, dacă pentru Gina, cuvântul care o caracteriza cel mai bine era „strălucitoare“, Katharine părea o versiune mai palidă – o copie mai estompată a aceluiași chip.

Avea părul roșcat-auriu, ochi verzi-cenușii, schimbându-și nuanța în funcție de starea sufletească și de culoarea îmbrăcămintei cu, pielea ușor pistruiată.

Parcă o auzea pe mătușa Sybil: „Da, e o fată foarte drăguță, dar nu e ca Gina. Aceea e într-adevăr o frumusețe.“

La vremea aceea, Katharinei nici nu-i păsase. Gina era mult mai mare și părea să trăiască într-o altă lume, atât de

îndepărtată de lumea ei de școlăriță preocupată de lecții și de studiul muzicii. Îi plăcea s-o privească uneori cum se îmbrăca pentru a merge la întâlniri; da, era absolut superbă și nu e de mirare că-l subjugase pe bietul Greg încă de când erau la colegiu.

Se plimba prin casă, deznădăjduită: cum se putea supraestima într-atât cu patru ani în urmă, încât să-și închipuie că Greg o putea uita pe Gina și o va iubi pe ea, așa cum era, cu pistrui?

Se gândi fără să vrea și la Fran Bailey; n-o mai văzuse de câțiva ani, dar se făcuse probabil foarte frumoasă. Ea îi întorsese spatele lui Greg, așa cum făcuse și sora ei, chiar dacă din motive cu totul diferite. Indiferent de ceea ce se întâmpla în romane, în viața adevărată nu te puteai aștepta la o a doua șansă, în special când era vorba de mândria unui bărbat.

Încercă să fie realistă: primea vizita unui vechi prieten, pe care copiii îl iubeau și care fusese întotdeauna bine venit în casa părinților ei, chiar și după ruperea logodnei cu Gina; atât și nimic mai mult – nu va încerca să năzuiască spre imposibil.

Greg fluieră plăcut surprins, când se întoarse.

– Kate, arăți superb! Toată această strălucire pentru mine? Sunt copleșit. Și eu, cu blugii ăștia care miros a grajd... Nu dispera, am adus un rând de haine cu care să mă schimb. Intenționam să mă opresc la motel să fac un duș, dar tovarășul meu de drum murea de foame, așa că am venit direct.

– Peter, ți-a plăcut? Dumnezeule, ce murdar ești!

– Stai să-ți explic: într-un astfel de staul, vacile sunt undeva deasupra și oamenii stau în picioare, într-un culoar ca un șanț de beton sub ele, ceea ce simplifică mulsul foarte mult – nu mai e nevoie să te tot apleci. Numai că, eu nefiind atât de înalt ca restul mulgătorilor, am sfârșit prin a fi stropit de cea ce nu nimerea în găleți. Dar ce m-am distrat! Și domnul Morrison m-a lăsat să ajut la hrănirea vițeilor. Au și un taur pe care-l cheamă Alexandru cel Mare și e extraordinar de blând, în ciuda numelui.

– Mie mi-e îngrozitor de frică de tauri, indiferent cum se numesc, comentă Katharine ghidându-l spre baie. Bine că avem o cabină de duș separată, altfel ar fi trebuit să aștepți până termină Greg.

– Nu m-ar fi deranjat. Îmi place foarte mult de el și aș vrea să locuiască aici, cu noi.

Katharine se întoarse la bucătărie, gândindu-se că acum câtva timp și ea se gândise la fel. Categoric, Greg știa să impresioneze.

Abia când Katharine termină tot ce mai avea de pregătit, apăru și el.

– Ah, ce fumos miroase! Luă din mâinile Katharinei un platou încărcat și-l duse la masă. Am trecut și pe la Maria, pentru că se străduise mult să nu adoarmă așteptându-mă și i-am citit o poveste. În cele din urmă, însă, a ieșit învinsă din lupta cu somnul. E o scumpă; cred că nimeni n-ar putea rezista farmecului ei. Seamănă atât de mult cu Ralph.

– Da, are figura și farmecul tatălui ei, dar din punct de vedere al personalității, este diferită – este iubitoare și încrezătoare în oameni, tot așa cum și pe ea te poți bizui, chiar dacă e mică. Atrage ca un magnet.

– Și mătușa este blândă și bună, completă Peter care tocmai ieșise din baie și al cărui spirit de echitate era foarte pronunțat.

– Să nu spui asta nici în glumă, dragul meu, pentru că nu-i adevărat: sunt foarte iute la mânie. Mă enervam când auzeam spunându-se că roșcatele sunt temperamentale, dar e valabil pentru mine și nici nu s-a produs vreo ameliorare în timp.

– Dar îți trece într-un minut. Și întotdeauna îți ceri scuze dacă nu ai avut dreptate, ceea ce majoritatea adulților nu fac. Faptul că tu faci așa, e o mare alinare.

Greg aproape că se înecă auzind această remarcă, în timp ce Katharine reflectă la avantajul de-a avea un nepot atât de dureros de sincer.

După aceea, Peter merse la culcare fără a mai insista să rămână, obținând promisiunea ca a doua zi, sâmbătă, să meargă la un picnic pe plajă, iar dacă ploua, Greg să-l ajute la confecționarea de cutii pentru comorile lui.

– S-ar putea să n-am nimic din care să pregătesc o masă de picnic, spuse Katharine când rămaseră singuri, dar tu nu-ți pui astfel de probleme – atitudine tipică de burlac.

– Pentru plăcerea de a fi în compania ta, aș accepta să mănânc plăcintă și biscuiți cumpărați din oraș.

– Ai grijă, aș putea s-o iau în serios. Declarațiile făcute în pripă sunt periculoase. Să știi că aș face întocmai cum propui dacă nu mi-ar displăcea atât de mult plăcintele cumpărate din oraș.

– Pentru Dumnezeu, să nu mai vorbim despre mâncare.

– Încropim noi ceva mâine dimineață.

– Se vede că n-ai idee cât poate mânca Peter – n-are măsură. Pentru el, un picnic trebuie să arate ca un banchet.

Greg se oferi s-o ajute la spălatul vaselor. Părea hotărât să rămână până târziu, deși simpla idee o înnebunea pe Katharine; încordarea în care fusese toată ziua începuse să-și spună cuvântul. Își dorea mult să plece și s-o lase liniștită, astfel încât să se poată arunca în pat și să se destindă cu un plâns demodat și eliberator.

Greg deveni chiar vorbăreț și-i povesti tot felul de bârfe din Lammermoor, satul cel mai apropiat de ferma lui. Menționă, de asemenea, și despre un incident dintre Lydia Sanders și o altă doamnă. Tonul lui părea sincer și exprima exact atitudinea lui față de mama vitregă: nu ținuse niciodată prea mult la ea, dar se purta respectuos – mai degrabă distant. Oare să se fi schimbat ceva între timp? Încerca să se coalizeze cu Lydia împotriva ei, acum că era singură cu copiii și, prin urmare, foarte vulnerabilă? Trebuia să facă în așa fel să afle, fără să-i trezească nici o suspiciune lui Greg.

– Te-a deranjat faptul că tatăl său s-a recăsătorit?

– Când tata s-a recăsătorit, eram la internat la St. Bede și petreceam majoritatea zilelor libere cu părinții tăi. Era prea

departe ca să mai merg acasă doar pentru o zi. Făceam sport, eram implicat în tot felul de activități... Tata trebuie să se fi simțit foarte singur cât am fost în Christchurch. Și, ca să fiu drept, Lydia arăta foarte bine – și încă mai arată la fel. De asemenea, știe să fie o gazdă grozavă. De fapt, era și de așteptat: tata, singur la Shiloh, cu o vecină ca Lydia Abbot. Există un gol în viața unui bărbat pe care nici un fiu, oricât de iubitor, nu-l poate umple; trebuie o femeie pentru așa ceva.

Vocea lui avea o notă de dezolare. Oare simțea că lipsește ceva în viața lui? Ar fi trebuit să fie de mult timp căsătorit și să aibă copii. Din nou, Katharine nu înțelegea cum de putuse Gina să-l aleagă pe Ralph Abbot în locul lui Greg, care ar fi fost un tată perfect.

– Tata nu și-a revenit niciodată după moartea mamei, continuă el. A încercat să-mi fie și mamă și tată și să-i păstreze mereu memoria vie, dar cred că trebuie să se fi simțit îngrozitor de singur. După ce am mers la colegiu, mama ta a compensat lipsa de dragoste maternă pe care o aveam. Iradiază căldură și bunătate și dă copiilor impresia că sunt cu adevărat importanți pentru ea. Ciudat, dar n-a existat nici un resentiment între mine și Ralph când părinții noștri s-au căsătorit; presupun că fiecare din noi a fost mulțumit să aibă un frate. Mergeam împreună la școala primară, firește. Păcat că Lydia nu l-a lăsat pe Ralph să studieze mai departe; era o fire prea posesivă. N-am avut niciodată prea multe în comn, cu excepția faptului că ne ocupam de fermă, dar ne înțelegeam bine... până când... Apoi, n-a mai fost la fel.

Katharine avu un frison: mereu revenea în acel punct – nu se vor putea detașa niciodată de trecut.

– Ei, cam asta e... Lydia nu e chiar atât de rea; acum e foarte singură și cam pisăloagă. Hai să ne plimbăm puțin pe plajă și să ne limpezim mintea. Asta e jacheta ta? Pune-o pe tine, bate vântul pe malul mării.

Katharine îl lăsă să-i încheie nasturii, ținându-și în tot acest timp privirea ațintită asupra gâtului lui. Era îngrozitor de chinuitor să-l simtă atât de aproape.

– Kate? își aplecă spre ea capul blond.

Katharine fugi pe scări. Nu, nu putea suporta asta din partea lui. Dacă era amator de sărutări frivole, n-avea decât să meargă în altă parte. Auzi pași apăsați în urma ei, apoi portiera mașinii. Greg porni motorul și trecu în viteză pe lângă ea, lăsând-o cu o senzație pustiitoare de gol.

Sigur că asta și dorea. Foarte bine că plecase; nu însemna nimic pentru ea – absolut nimic.

Rămase însă mult timp afară, ascultând clipocitul valurilor și rugându-se să aibă tăria de a accepta faptul ireversibil că iubea un bărbat care nu-i împărtășea dragostea, să-l accepte fără rezerve și fără resentimente.

Capitolul 2

Încă din zori, sâmbătă se anunță o zi extrem de călduroasă, cu cerul senin și marea translucidă, nemișcată sub discul de foc al soarelui. Peter afișa o mândrie absurdă, de parcă dorința lui atât de mare ar fi avut un efect magic.

Chiar și Mariei îi trebui mai puțin timp decât de obicei pentru a se trezi complet, iar când sosi Greg, totul era gata pregătit.

Trecură prin livezi cu fructe, plantații de tutun, suiră o pantă abruptă din vârful căreia marea, greu de deosebit de cer, și nisipul alcătuiau o panoramă de o frumusețe fără seamăn, făcură baie în apa călduță a mării, se plimbară prin nisipul care le ardea tălpile... într-un cuvânt, petrecură o zi obișnuită, plină de plăcerile simple ale unui picnic în aer liber.

Se întoarseră în lumina blândă a amurgului care transforma totul în jurul lor în imagini de basm; copiii, aproape adormiți, se cuibăriseră unul în brațele celuilalt pe

bancheta din spate, și însăși Katharine era ca o pisică ghemuită la căldură și gata să toarcă.

Discutau sporadic, iar momentan, subiectul era Barbie și cât de mult îi plăcea acesteia viața de liceu.

– Și ce face duminicile, sau când mai are liber și timpul nu-i permite să ajungă aici?

– De obicei, merge la o prietenă. Toți sunt foarte amabili cu fetele care sunt departe de casă – are atâtea invitații, încât nu poate răspunde la toate. Petrece mult timp acasă la Jamie Hereford – colega ei de cameră. Părinții ei au o crescătorie de cai de curse; e un loc minunat pentru Barbie. Sunt oameni înstăriți, dar foarte ospitalieri, fără nici un fel de afectare... A mai fost și la o altă fată de câteva ori, dar nu mă încântă această prietenie; încerc s-o fac să renunțe la această relație, dar trebuie să procedez cu mult tact. Această Verity nici nu-i este colegă de școală – a cunoscut-o la antrenamentele de baschet. Mama ei e văduvă, e o doamnă amabilă, dar...

Greg oprise mașina și începuse s-o certe înainte ca ea să-și dea bine seama de ceea ce se întâmpla.

– Încă n-am mai auzit ceva atât de josnic! Să încerci s-o influențezi pe Barbie pentru a judeca oamenii conform standardelor tale deplorabile. Asta întrece orice măsură – să-i măsori prietenii cu etalonul tău atât de discutabil. Ar trebui ca, măcar pe viitor, să ai decența de a o lăsa pe Barbie să-și aleagă prietenii. Pentru Dumnezeu, încetează cu aceste mașinațiuni.

Katharine rămase uluită de violența atacului lui. Ce naiba voia să spună? Cuvintele lui îi răsunau ca niște ciocane în urechi: mașinațiuni... ceva în legătură cu standarde și etaloane... Pesemne că era nebun.

Fusese prevenită de niște prieteni din Christchrch în legătură cu Verity, care n-avea o reputație tocmai bună – era recunoscută ca având preocupări nu tocmai potrivite cu vârsta ei, așadar Barbie trebuia protejată. Deși fusese bine pregătită pentru viață, firea ei deschisă putea s-o facă să devină destul de ușor victima vicleniei și înșelătoriei altora. Încercase să-i explice acest lucru lui Greg, când o întrerupse din nou, cu aceeași vehemență; așadar, i se păru firesc să riposteze și ea.

– Greg, chiar ai înnebunit? Ce naiba te interesează ce prietene mi se par potrivite pentru Barbie? E în grija mea, nu a ta. Nu e treaba ta ce fac sau nu fac eu; nu ești în măsură să judeci dacă am sau nu dreptate. Dacă m-ai fi lăsat să-ți explic până la capăt... Acum însă, n-ai decât să crezi ce vrei. Te rog să pornești mașina și să mă duci acasă. N-am de gând să stau aici să te ascult cum îmi faci morală.

– Nu mă mișc de aici până nu auzi tot ce am de spus, șuieră el printre dinți, cu fulgere de mânie în priviri. Poți să-ți păstrezi explicațiile – nu mă interesează. Poate că nu știu nimic despre Barbie, dar mai e nevoie să-ți amintesc că eu însumi am fost cândva victima unui tratament similar?! Dintr-un motiv sau altul, am fost considerat indezirabil, așa că n-am de gând să las ca Barbie să fie îndoctrinată cu

idealurile tale searbede. Un copil atât de prietenos ca Barbie... Ce josnicie ! Nu poți avea un minimum de delicatețe pentru a o lăsa în pace? Femeile! Pur și simplu mă dezgustați! Toate!

– Delicatețe! se agăță ea de unul din cuvintele care i se învârteau, fără sens, în minte. Tocmai tu vorbești, care ești tot atât de delicat ca un rinocer. Habar n-am despre ce vorbești. Dacă nu pornești imediat mașina, trezesc copiii și chem un taxi de la ferma cea mai apropiată. Ești cel mai nedrept, obtuz și exasperant bărbat pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc vreodată și, dacă nu te-aș mai vedea de acum înainte, ar fi cea mai mare bucurie pentru mine. Se întoarse cu fața spre fereastră, stăpânindu-și cu greu lacrimile.

– Te-am rănit adânc, nu-i așa? Nu-i nimic, îți prinde bine. Doamne, ce mai sari la bătaie și ce limbă ascuțită ai! Numele ți se potrivește cum nu se poate mai bine: Kate, scorpia. Shakespeare era un fin cunoscător al psihologiei feminine: lipsite de logică, ființe pe care nu te poți bizui și pe care nu le poți înțelege... Părinții tăi au intuit bine când te-au botezat așa. Și când te gândești că am avut cândva naivitatea să-mi închipui că ești altfel! Probabil s-a întâmplat ceva cu puterea mea de judecată...

– Mi s-a pus numele bunicii, dacă te interesează. Și nu-mi mai spune „Kate“. Cât despre capacitatea ta de a judeca, lipsește cu desăvârșire.

Continuară drumul într-o tăcere apăsătoare în care pluteau gândurile înverșunate de furie rămase nerostite. Katharine își dădea seama că aura de fericire a acelei zile dispăruse complet sub acuzațiile pline de cruzime ale lui Greg. Era atât de nedumerită, încât încetă să mai caute motivele dezgustului pe care acesta îl afișase. O acuza de snobism? Nu, nu era posibil, doar întâlnise tot felul de oameni în casa părinților ei.

Era ca și cum încerca să construiască o imagine de puzzle din care lipsea o piesă. Se dădu bătută și o duse în brațe pe Maria înăuntru, indicându-i lui Greg cu un gest furios, camera în care trebuia să-l ducă pe Peter.

– De restul te ocupi tu, spuse Greg așezându-l pe Peter în pat și plecând numaidecât.

Epuizată, merse și ea să se culce. Ce deznodământ pentru acea zi pe care o crezuse perfectă!

*
* *

A doua zi dimineața, Katharine duse copiii la slujbă și, în atmosfera bisericii, își regăsi pacea sufletească. Merseră apoi toți trei să hoinărească pe țărm, în căutare de scoici, pietre sau crabi și stele de mare pentru acvariul de la școală. Erau atât de absorbiți în ceea ce făceau, încât se făcuse deja de ora prânzului când se întoarseră acasă, pășind agale prin nisip.

Când ajunseră aproape în fața casei, Katharine se opri, pur și simplu uluită. I se părea că visează: așezat pe treapta de sus, Greg citea liniștit ziarul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Maria alergă imediat spre el.

– Salut, întregii bande! Era și timpul să apăreți; mă simțeam din ce în ce mai abandonat și deprimat. Unde ați fost?

– Să culegem scoici și crabi.

– Ce-i cu tine, scumpa mea Scorpie? se adresă el Katharinei. Doar nu mai ești supărată pentru ce-a fost ieri! Ești la fel ca mine: o vâlvătaie care se stinge tot atât de repede pe cât s-a aprins.

– Ce tupeu! Vii aici cât se poate de calm, așteptându-te din partea mea să iert și să uit!

– Nu fi atât de melodramatică, tocmai acum când e aproape ora prânzului și mor de foame.

– De ce n-ai mâncat la un restaurant? Nu găsești nimic deosebit aici, azi: duminicile nu gătesc, ne mulțumim cu bufet rece. Este singura mea zi liberă și refuz s-o petrec în bucătărie.

– „Mâncăm și ierburi, numai dragoste să fie"...

– Nici nu se putea un citat mai nepotrivit. Auzi, dragoste! Vei mânca friptură rece și roșii, indiferent dacă-ți place sau nu, declară ea fără drept de apel, apoi se îndreptă demnă spre bucătărie.

După prânz, Greg propuse o excursie la o fermă din apropiere, la distanță de câteva mile pe autostradă.

– Nu, Greg, mulțumesc. Am de pregătit orele pentru mâine.

– Spui prostii, mătușă Kate, ripostă Maria, vădit șocată. Mâine supraveghezi examene, așa ne-ai spus.

– Da, așa e, confirmă și Peter.

– Gata, copii! Mătușa voastră e puțin obosită azi și o plimbare îi va face foarte bine.

Katharine cedă, vrând să evite o nouă ceartă; nici acum nu-și revenise complet după duelul din seara dinainte. În plus, nu era corect să strice plăcerea copiilor; se comportase egoist.

– Bine, merg să mă schimb.

– Oh, ce nesuferită! comentă Greg, răutăcios. Blugii ăștia îți veneau de minune.

Când reveni, îmbrăcată cu o rochie pepită care-i dădea un aer adolescentin și întâlni privirea plină de admirație a lui Greg, sensibil la contrastul de stiluri, nu se putu abține să nu zâmbească.

– Așa e mai bine, comentă Greg, el însuși zâmbind. Credeam că te-a părăsit simțul umorului.

Tot drumul, Katharine își repetă că era o prostie din partea ei să se lase amăgită de visul că aceasta ar fi putut fi cu adevărat familia ei.

Simon și Pam Carruthers îi primiră cu multă căldură.

– Acum înțelegem de ce orașul nostru a devenit brusc atât de irezistibil, spuse Simon, aruncând spre Greg o privire plină de înțeles când acesta i-o prezentă pe

Katharine. Nu mai e cazul să ne amăgești cu povești despre cumpărarea de vite. Frumos din partea ta să-ți tratezi astfel vecinii prieteni...

Katharine roși îngrozitor, dar Greg se amuză copios și plecă spre grajduri, însoțit de Simon.

Pam era atât de încântată de compania Katharinei, încât timpul pur și simplu zbură până seara. La insistențele gazdelor, oaspeții rămaseră la cină, apoi trebui totuși să plece, pentru că, a doua zi, copiii mergeau la școală. Greg aranjă să-i fie trimise cele două iepe tinere pe care le cumpărase, prin intermediul firmei locale de transport.

Abia atunci Katharine simți o strângere de inimă, dându-și seama că, peste o săptămână, Greg va pleca. Copiii îi vor simți lipsa cel mai mult. Cel puțin, față de ei rămăsese același. Știa foarte bine că și ei îi va lipsi; faptul că-l revăzuse și petrecuse câtva timp împreună cu el, îi redeșteptase amintiri. Spre surprinderea ei, simți o oarecare invidie pentru cuplul fericit de la care-și lua rămas-bun. Oare și ei se certau? Probabil că da, dar, în fața dragostei împărtășite, cuvintele spuse la mânie erau un simplu foc de paie.

Va găsi și ea cândva o astfel de dragoste? Aruncă o privire spre Greg; acesta nu credea pentru nimic în lume că tot ceea ce-și dorea ea era o fericire simplă, nesofisticată, cu suișurile și coborâșurile vieții de familie, ci și-o închipuia râvnind o poziție socială, lux... în sfârșit, tot ce putea obține cu bani. Ea însăși îl lăsase să creadă așa, refugiindu-se în

această mistificare, conștientă însă că nu va avea niciodată singurul lucru pe care și-l dorise vreodată: dragostea lui.

Când ajunseră acasă, o găsiră pe doamna Bateman plimbându-se prin apropiere.

– Mă gândeam eu că e timpul să vă întoarceți, spuse aceasta, imediat ce-i văzu. Voi culca eu copiii, iar voi doi mergeți undeva, singuri; cred că nici n-ați putut discuta de când a venit domnul Sanders.

Katharine simți că se sufocă de indignare; mai întâi Simon, apoi doamna Bateman. Se gândi cât de jenant trebuie să fie pentru Greg: o vecină cu talent de petițoare, picată din cer, impunându-i un program! Putea chiar să-și închipuie că ea însăși pusese totul la cale.

Greg, însă, nu păru deloc deranjat sau surprins.

– Ce idee excelentă, fată dragă și minunată! aprobă el imediat, zâmbitor.

Doamna Bateman, trecută de mult timp de vârsta pentru care s-ar fi potrivit apelativul lui, reacționă cu o cochetărie pe care Katharine n-ar fi bănuit-o niciodată la vecina ei de obicei flegmatică.

– Îmbracă-te festiv, Kate, spuse el. Se întâmplă să fie un eveniment deosebit – nu-ți spun ce, dar grăbește-te.

Katharine nu-și putea imagina unde naiba aveau să meargă. De fapt, nici nu-i venea să creadă că tot ce i se întâmpla era real; parcă era Cenușăreasa, iar Eva Bateman cea durdulie în rolul zânei bune. Își alese rochia din crep de culoare arămie, cu care știa că arată perfect – i-o

confirmaseră exclamațiile de admirație ale elevelor, când o purtase la un concert în cadrul școlii. Cu această certitudine, coborî în living mai sigură pe sine.

Când Greg se ridică de pe scaun pentru a-i veni în întâmpinare, era de nerecunoscut, îmbrăcat în costum de seară și cu cravată elegantă.

– Ăă... știi... explică el puțin cam rușinat, le-am introdus pe furiș aici, în timp ce pregăteai prânzul. Am avut o bănuială în legătură cu seara aceasta, numai că nu puteam fi sigur după mica noastră discuție dinainte.

– Nu ești străină de toate acestea, Batesy, nu-i așa? întrebă Kate acuzator, văzându-i privirea plină de indulgență.

– Nu, recunoscu ea fără jenă. Greg l-a trimis pe Peter cu un bilet și ne-a pus să jurăm că vom păstra secretul. Promitea să fie ceva foarte palpitant, ca în romane. Mă simt din nou tânără văzându-vă pe amândoi atât de eleganți. Greg arată minunat, nu-i așa, Katharine? Întotdeauna admir bărbații care se îmbracă elegant. Bietul meu Cyril arată acum îngrozitor; e un scump, dar în ceea ce privește hainele de gală...

– Și tu ești o scumpă, Batesy, și fac pariu că Cyril a fost grozav de mândru când l-ai preferat tuturor celorlalți băieți care te curtau, spuse Greg, luând-o în brațe și valsând cu ea nebunește prin cameră, după care o așeză pe canapea și o sărută cu zgomot pe obraz. Mulțumesc pentru complicitate. Ți-am dat numărul de telefon unde poți suna în caz de urgență. Ei, acum trebuie să plecăm.

Katharine era extrem de nedumerită. Evident, Greg plănuise acea seară, dar nu înțelegea de ce. Tot chinuindu-se să găsească un motiv, până la urmă reuși: cum Greg n-o văzuse decât cu copiii, voia s-o vadă cum se comportă și în mediul social, ca probabil să-i vâneze cele mai mici greșeli și să aibă ce să-i reproșeze. Se simțea tot atât de neajutorată ca un fluture prins cu acul în insectar.

Când ieșiră din oraș și o luară pe un drum îngust prin desiș, traseul deveni total necunoscut pentru Katharine. Apoi, dincolo de un tunel de pomi, apăru o casă luminată feeric. Era ciudat, pentru că neozeelandezii nu obișnuiesc să dea petreceri duminica.

– Cred și eu că ești surprinsă, explică el în cele din urmă, observându-i privirea întrebătoare. Asta pentru că n-o cunoști pe tânăra în cauză: nimeni nu se pricepe mai bine ca Josie să intre în încurcături. O cunosc, pe ea și pe fratele ei, Paul, de ani de zile – participă la concursuri hipice, sau mai bine zis, participau. Acum, Josie este asistentă la o creșă, iar Paul lucrează la departamentul Relații cu publicul din Wellington. Cât despre motivul pentru care Josie nu și-a putut serba cea de-a douăzeci și una aniversare a zilei de naștere, e o poveste întreagă... Venea de la Picton, unde lucează, și s-a răsturnat cu mașina. M-a sunat Paul și mi-a povestit că, dacă n-ar fi trecut pe acolo niște indivizi – un grup de muzică pop – ar mai fi zăcut și acum blocată în mașină. Când au scos-o de acolo, era în stare de inconștiență. Unul dintre ei a mers cu ea la spital. Așadar,

părinții au anunțat oaspeții și au amânat petrecerea. Unii dintre aceștia veniseră de departe, așa că, în momentul în care Josie a fost externată azi, s-a hotărât să se țină totuși petrecerea, ca nimeni să nu fie dezamăgit. În semn de mulțumire, au invitat și formația de muzică pop.

Când intrară, o blondă mignonă stătea pe prima treaptă a unei elegante scări interioare. Josie Harrington, cu gropițe în obraji, gingașă, cu un aer strengăresc dat de bandajul pe care-l purta ca peo pălărie pusă pe o parte și cu clasicul ochi învinețit, îi zâmbi Katharinei plină de farmec când Greg făcu prezentările.

– Se pare că atrag accidentele, ce să fac?

– Cum s-a întâmplat? se adresă Katharine, interesată, răspunzându-i cu același zâmbet deschis.

– A virat brusc ca să evite un câine, răspunse în locul ei un bărbat înalt, cu barbă, purtând o pelerină de un roșu strident – evident unul din membrii formației de muzică pop. I-a tăiat calea în fugă și, ca să nu-l calce, a făcut o manevră atât de rapidă, încât a ieșit de pe carosabil și s-a răsturnat. Degeaba i-am făcut și noi, și polițistul, teorie, când și-a revenit; degeaba am încercat să-i explicăm că e o prostie să pună viața unui câine mai presus de a ei. Ne-a dezarmat cu privirea asta a ei candidă și pur și simplu ne-a umilit, replicând: „Cum puteți spune că nu era decât un câine?!“ Pentru ea, orice ființă neajutorată e o cauză demnă de o cruciadă.

Discutând mai mult cu bărbosul formației, ca și cu ceilalți membri care i se alăturaseră, Katharine își dădu seama că-i sunt foarte cunoscuți.

– Sunteți Păpușile vii, nu-i așa?

– Exact, și suntem extrem de măguliți să fim recunoscuți și de cineva trecut de vârsta adolescenței.

– Predau adolescenților, de aceea știu o mulțime de lucruri despre voi. Sunt toți înnebuniți după muzica voastră.

– Asta vrem să auzim! Puștimea ne cumpără discurile și datorită ei suntem în top, dar reacția nu mai e aceeași la persoanele trecute de douăzeci de ani.

– Nu veți auzi nici un cuvânt de critică din partea noastră; îmi place foarte mult combinația de orgă și trompetă.

Apoi, Paul Harrington le întrerupse conversația, pentru a-și prezenta părinții. Pe cât era Josie de blondă, pe atât era el de brunet, dar cu aceiași ochi albaștri luminoși. Cât despre părinți, aceștia păreau cât se poate de relaxați – imuni de acum, probabil, la toate peripețiile lui Josie.

– Ai cam exagerat spunându-i cântărețului că-ți place muzica lor, remarcă Greg în timp ce se îndreptau spre salon. Credeam că nu e genul tău să lingușești...

– Pentru cineva care cunoaște foarte puțin, ca să nu spun că nu cunoaște chiar nimic despre orice gen de muzică, mi se pare că faci declarații necugetate. Dacă vrei să știi, am fost foarte sinceră cu el. Îmi place muzica pop, dacă perspectiva

creație este la standardul cel mai înalt la categoria ei; băieții aceștia păstrează standardele cele mai înalte. Cei care condamnă un gen muzical în favoarea altuia nu fac decât să mă înfurie – este cât se poate de nedrept și denotă snobism cultural. Atâta timp cât muzica induce plăcere, înseamnă că e muzică bună.

– Bine, bine, Kate, scorpio. Îmi voi ține de acum înainte gura închisă și-mi voi păstra bietele păreri ignorante doar pentru mine. Nu poate spune omul nimic, că imediat scoți flăcări! Am avut dreptate: numele ți se potrivește de minune.

– Dacă-i așa, mă întreb de ce m-ai adus aici, doar nu era greu să găsești pe cineva care să aprobe cu bucurie fiecare cuvânt al tău.

– Ce altceva puteam face? Gândește-te că sunt străin în acest oraș. În plus, aveam nevoie să mă înconjur de puțină strălucire la o petrecere atât de selectă. Și minusurile tale la capitolul duioșie sunt pe deplin compensate de frumusețe și strălucire, adăugă el, privindu-i ostentativ rochia mulată.

– Dacă tot vorbești atât de mult despre personajele lui Shakespeare, mă mir că nu-ți dai seama cât de mult te asemeni cu unul din ele: Petruchio, arogant și înfumurat este exact imaginea ta.

Apoi, îi zâmbi și se pierdu în mulțime, începând să discute cu diverși invitați. Se lăsă chiar convinsă să cânte la pian, pentru ca pianistul să se mai odihnească puțin. Cineva îi apropie scaunul și, întorcându-se pentru a mulțumi,

zâmbetul îi îngheță pe buze, văzându-l pe autorul gestului: Greg, care se sprijinise nonșalant de pian, jucând perfect rolul partenerului. Aruncându-i o privire provocatoare, Katharine se lansă într-un potpuriu de pop-jazz și cha-cha pe care Greg îl ascultă cu un zâmbet enigmatic. După ultimele acorduri, se ridică repede de la pian, dar, cu aceeași rapiditate, Greg o înlănțui cu brațele, conducând-o spre ringul de dans. Conștientă de trupul lui suplu, musculos, de îmbrățișarea strânsă în care se lăsa purtată dintr-un ritm în altul, de privirea lui hipnotică, se simțea fragilă și complet neajutorată. Încet-încet, o conduse spre terasă și, când muzica se opri, o sărută lung și pasional: deodată, deveniră o singură persoană, două jumătăți contopite perfect într-un tot, cu gândurile și simțurile pulsând la unison.

– Câți ani au trecut de când ne-am sărutat așa, Kate? spuse el, dezlipindu-și buzele de ale ei și izbucnind într-un râs amar.

Katharine se simți prinsă în cursă; reacția ei fusese involutară, instinctivă, și o trădase. Își adună toate puterile pentru a da replicii ei un ton usturător.

– În nici un caz nu sunt o jucărie pe care s-o arunci și s-o iei din nou după bunul plac. Cred că am spus destul de clar atunci, în Christchurch, că nu există loc pentru tine în viitorul meu; în plus, eu personal, nu găsesc nici o plăcere în reluarea spectacolului.

– Oh, nu știu ce să zic, Kate! De data aceasta, râsul lui era mai mult nervos, iar fața i se făcuse mai palidă. La

reluare, spectacolul iese de multe ori mai bine; nu mai sunt nici emoțiile de la premieră...

Era ceva nedefinit în tonul lui, ceva ce parcă ar fi sfidat-o; atunci, Katharine își dădu seama că se întâmpla din nou același lucru – Greg își amintea de Gina, o ura probabil pentru că nu era Gina. Sau poate că se ura pe el însuși pentru faptul că era atât de obsedat de trecut, încât putea să spere că o roșcată îmbrăcată cu o rochie frumoasă și elegantă, era în stare să-l reînvie, fie și pentru câteva clipe.

– Dragul meu, nu te lăsa purtat pe aripile muzicii. Sau, cauza să fie vinul? Dă-mi drumul, până mai putem vorbi clar. De altfel, trebuie să înceapă concertul băieților și n-aș vrea pentru nimic în lume să-l pierd.

După care trecu pe lângă el și intră în salon, unde, publicul se lăsă imediat antrenat frenetic de sonoritățile captivante ale muzicii pop. Ritmul insistent îi făcea pe toți să se legene, să bată tactul cu piciorul, să aplaude dezlănțuiți.

Katharine se lăsă și ea antrenată în acel delir, deși gândul ei rămăsese prins în vraja dulce-amăruie a momentului consumat pe terasă. Poate că, la urma urmei, dramatizase prea mult și nu fusese decât o reacție firească indusă de cadrul romantic; nu va ști niciodată.

Tmpul zbură. Dansă cu Paul, cu câțiva prieteni din Nelson, cu băieții din formație, cu tatăl lui Josie; se auzea discutând veselă și râzând cu fiecare partener, dar simțea o detașare totală și totul i se părea ireal, ca și cum ar fi încetat să mai trăiască din clipa în care Greg o sărutase.

Dansa din nou cu Paul.

– Nu înțeleg ce au părinții noștri împotriva acestor dansuri moderne, spuse acesta oprindu-se. Nici măcar nu te apropii de parteneră, iar s-o atingi, nici vorbă. Prefer un foxtrot demodat, ca să pot să te țin aproape, așa... O apropie de el și-și apropie obrazul de al ei, cu o sclipire poznașă în ochii lui albaștri.

Katharine știa că era vorba de o provocare în glumă, cu aer adolescentin, dar îi făcea bine. Cel puțin, cineva o considera atrăgătoare fără a face imediat comparații. Paul Harrington nu era chinuit de amintiri.

Când, după dans, Paul o conducea spre salonul în care se servea cina, cerându-și scuze că nu poate sta la masă lângă ea, peste vocea lui se suprapuse cea a lui Greg.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți stric plăcerea, Kate, dar trebuie să plecăm imediat după cină. Se face târziu și Batesy ne așteaptă. În plus, și tu trebuie să fii la școală mâine.

Katharine încuviință imediat, așa că, nu după mult timp, își luară rămas-bun și plecară în grabă.

– A fost o petrecere frumoasă, dragii mei? întrebă doamna Bateman, ridicându-și privirea de pe paginile cărții pe care o citea. Eu am să merg acasă, acum. Copiii dorm liniștiți.

– Te conduc, se oferi Greg, neluându-i în seamă protestele. Kate, fă o cafea, te rog. La petreceri, cafeaua e întotdeauna aproape rece. Rămâi și tu să bei o ceașcă, Batesy? Da, ai dreptate, e târziu. După ce te conduc, beau repede una, apoi plec și eu.

Katharine se supuse, intrigată de schimbarea lui de atitudine pentru a păstra aparențele în fața lui Batesy. Când îl auzi întorcându-se pe canapeaua de pe terasă, luă tava grea și se îndreptă și ea spre terasă, trecând prin salonul aflat în semiîntuneric, cu privirea tot timpul asupra a ceea ce ducea în mână. Tocmai ieșise pe terasă când Greg începu să vorbească. Fără să vrea, Katharine ridică privirea, fracțiune de secundă de neatenție când își prinse tocul între două lespezi ale podelei. Se dezechilibră și scoase un țipăt de avertizare, încercând să nu răstoarne tava.

Greg se repezi, împinse tava într-o parte și o prinse strâns pe Katharine. Aceasta, din inerție, îl izbi și-l dezechilibră și pe el. În consecință, aterizară amândoi pe podea, cu o zdrucinătură dureroasă, Greg asupra ei. Rămaseră așa o clipă, inerți, apoi o voce îi făcu să rămână paralizați de groază și surprindere.

– Așadar, scena aceasta mă întâmpină din prima clipă când ajung în Nelson! Mă așteptam să nu vă comportați cum trebuie, dar nu mă așteptam chiar la acest spectacol dezgustător.

Greg își reveni primul; se ridică brusc, ca și cum ar fi fost o marionetă trasă de sfori. Katharine reuși și ea să se ridice greoi, cât putu mai demnă. Simțea nevoia să urle isteric văzând expresia de pe figura arogantă a Lydiei Sanders.

Ce naiba căuta mama vitregă a lui Greg la ea acasă, în miez de noapte?

Capitolul 3

Degeaba se străduia; îi era imposibil să se stăpânească. Ținându-se de bară, Katharine izbucni într-un hohot de râs, până când îi dădură lacimile. Ridicolul situației era evident.

Lydia Sanders scotea flăcări pe nas la vederea a ceea ce-și închipuia că fusese o scenă de amor, cu cei doi îndrăgostiți într-un abandon total, iar ea râdea ca o școlăriță proastă.

Greg îi aruncă o privire, ca și cum ar fi invitat-o să se calmeze, apoi se întoarse spre mama sa vitregă, deschizând gura pentru a spune ceva. Doamna Sanders îl opri însă, cu un gest elocvent al mâinii elegant înmănușate.

– Din clipa în care am auzit că tu, Gregory, ai venit aici, m-am simțit obligată – da, obligată – să te urmez. Se întoarse spre Katharine care încă nu se liniștise de tot. Am mai avut probleme cu familia ta, domnișoară! Te cobori la absolut orice pentru a-ți atinge scopul. Ești la fel de rea ca toți ceilalți din familia voastră – vicleană, făcând totul pe

ascuns... Nici măcar tu nu ești mai bun; pleci pe ascuns și nu-mi spune nimeni unde te-ai dus. Acea doamnă Bailey a fost chiar impertinentă. Auzi, să-mi spună că nu mă privește! Că te-ai dus pentru afaceri... ce poveste! Dar, am aflat. Nu trebuie să-ți faci griji: angajații tăi au păstrat secretul cu strășnicie...

– Ce-ai făcut? Ai mituit pe vreunul dintre copii? Ăsta e un gest josnic, chiar și pentru tine. Și, în nici un caz, n-am spus familiei Bailey să nu te informeze unde sunt. Dacă am făcut-o, a fost din proprie inițiativă, pentru că probabil știu, ca de altfel toți cei din Lammermoor, că, în mod invariabil, gândești tot ce-i mai rău despre oameni. Ai o limbă înveninată și o minte îngustă – o combinație foarte periculoasă. Și te avertizez – las-o în pace pe Kate. Kate și cu mine am avut neînțelegeri, dar nimeni – mă auzi? absolut nimeni – nu are dreptul să arunce cu noroi în ea, și mai ales tu. Kate nu este și nu va fi niciodată o femeie vulgară și promiscuă. Asta este ceva ce tu nu vei putea înțelege niciodată; ești genul acela de femeie care-mi produce greață cu contabilitatea pe care o ții tuturor fetelor din sat care se mărită.

– Neînțelegeri! pufni Lydia cu dispreț. Acum câteva minute, nu păreați... ba, dimpotrivă...

– Încetează! Lydia! Chiar îți închipui că eram înlănțuiți într-o îmbrățișare pasională aici, pe podeaua terasei, în văzul oricărui trecător dornic de bârfe și de scandal?! Gândește-te, puțin, femeie! Kate și-a prins tocul și a căzut, dezechilibându-mă și pe mine în căderea ei. Uită-te și tu

cum arată tava pe care aducea cafeaua. Tocmai am ajuns acasă și am condus-o pe doamna care avusese grijă de copii. A fost una din acele întâmplări complet stupide care-ți scapă de sub control. Nu-ți cer să crezi – pur și simplu îți povestesc ce s-a întâmplat.

– Nu prea sunt mulți trecători pe plajă în timpul nopții... Cât despre tava răsturnată... nu știu... Miroși a alcool, Gregory; nu m-aș mira s-o fi trântit chiar tu. Și-l critici atât pe bietul Ralph pentru mica lui slăbiciune...

Apoi, își plimbă privirea triumfătoare de la unul la celălalt, ca și cum ar fi marcat un punct decisiv.

– Denaturezi totul în favoarea ta, șuieră Greg printre dinți, apucând-o de braț. N-am de gând să mă cert toată noaptea cu tine. Kate e obosită și are mult de lucru, plus că trebuie să aibă grijă de copii. Coboară la mașina mea. Am s-o iau mai târziu pe a ta. În noaptea asta – mă rog, ce-a mai rămas din ea, poți să stai la motel cu mine. Mâine dimineață poți să aranjezi o vizită să vezi copiii. O împinse spre scări, apoi, tot atât de brutal, în mașină și se întoarse în fugă la Katharine. Mă descurc eu cu ea, Kate. Am experiență din plin, slavă Domnului!

Katharine respiră ușurată. Așadar, Greg nu pusese la cale nimic cu mama lui vitregă, pentru a dovedi că nu e în stare să se ocupe de copii. Așadar, ea greșise, grăbindu-se să tragă concluzii și să facă legături care au dus-o la ideea unui fals complot. Și totuși, era puțin îngrijorată: Greg părea încrezător, dar chiar va reuși să se descurce cu o femeie ca Lydia Sanders care, de data asta, voia sânge? Pierduse

procesul de custodie, dar nu era genul care să se dea bătută; era bogată și abilă și pândise momentul potrivit.

Avu un frison în aerul rece dinainte de ivirea zorilor și merse în cele din urmă, deprimată, la culcare, îngrijorată de ceea ce va aduce dimineața.

*
* *

Dimineața aduse un telefon precipitat de la Greg.

– Kate? vocea îi era încordată. Uite, deși aș dori tare mult s-o trimit imediat pe Lydia înapoi în Abbotsford, cred că ar trebui totuși s-o lăsăm să stea puțin cu copiii. În definitiv, sunt nepoții ei și poate nu va mai fi atât de înverșunată împotriva ta dacă îi dai voie să-i vadă. Altfel, cred că va deveni un dușman primejdios pentru tine și pentru copii. Am fost foarte ferm cu ea. I-am spus că poate rămâne – o voi instala la un hotel – dacă se poartă civilizat. Voi duce eu însumi copiii la ea oricând hotărăști tu. Voi avea grijă să nu rămână prea mult, chiar dacă va trebui s-o conduc acasă personal; doar știe că am un motiv întemeiat să ajung mai repede înapoi în Shiloh.

Katharine simți o strângere de inimă; „un motiv întemeiat". Ce altceva putea fi decât faptul că Francesca Bailey termina studiile și se întorcea acasă?

Se întoarse încet în bucătărie, încercând să anunțe copiilor vestea cu cât mai mult tact.

– Bunica? întrebară amândoi mirați, cu ochii mari de surprindere.

– Ce face aici, așa, dintr-o dată? continuă Peter a cărui poftă de mâncare părea să fi dispărut brusc. Am fost cu Barbie o săptămână întreagă la Abbotsford în vacanță, în august, și bănuiesc că va trebui să mergem din nou o parte din vacanța de Crăciun. De ce mai trebuia să vină acum?

– Nu știu, Peter, încercă ea să discute calm, conștientă de riscul unui afront față de Lydia din partea băiatului. Presupun că a hotărât să facă această vizită sub impulsul momentului; dorește foarte mult să vă vadă. Promiteți-mi că veți fi cuminți când Greg vă va duce acolo. Bunica abia așteptă să mergeți la ea.

– Vom fi cum nu se poate mai cuminți, o asigură Maria cu un zâmbet angelic.

Peter încuviință și el cu o scurtă înclinare a capului, după care continuă să mănânce.

Asigurările copiilor n-o liniștiră pe deplin: Peter se pricepea de minune să găsească explicații și circumstanțe atenuante, iar Maria era prea mică pentru a prezenta garanție. De altfel, ea nici nu stătuse încă la Lydia, care se arătase extrem de reticentă în a avea grijă de un copil mic – treabă nu tocmai plăcută.

Îi conduse la școală, plină de temeri, și toată ziua rămase în aceeași stare de spirit. Din fericire, n-avea de predat, ci doar de asistat la examene, dar chiar și așa i se păruse o veșnicie până se întoarse acasă. Nu găsi copiii – probabil Greg îi luase direct de la școală. Se plimba de la un capăt la

altul al casei, imaginându-și tot felul de scenarii, unul mai dezastruos decât celălalt, astfel încât doamna Bateman avu mult de lucru s-o liniștească, venind și găsind-o în starea aceea.

– Greg al tău o va pune la punct. Nu există situație în care să nu se descurce.

– Nu este „Greg al meu" și nu cunoaște atât de bine psihologia copiilor pentru a-i îndepărta de anumite subiecte periculoase pe care Lydia le consideră tabu.

– Nu-i poți împiedica să se comporte firesc, așa că n-are rost să-ți mai faci atâtea griji și să-ți rozi unghiile din carne.

În cele din urmă, Katharine își dădu seama că sfatul era bun și că poate e prea melodamatică; Batesy avea întotdeauna un efect tonic.

Ceaiul era gata când mașina lui Greg apăru dintre dealuri. Uitând că-și impusese să fie rece și controlată, alergă în întâmpinarea lor, cu părul fluturând în vânt. Copiii coborâră imediat și o luară spre plajă.

– Bieții copii, spuse Greg privindu-i indulgent; se pare că Lydia i-a redus la tăcere; parcă nici nu mai sunt aceiași. Peter a scos vreo două cuvinte, dar Maria părea copleșită. Stătea acolo, cu ochii din ce în ce mai mari, de parcă Lydia era vrăjitoarea din poveste. Mi-a fost teamă la un moment dat să nu vomeze pe covorul acela gros de câțiva centimetri, atât de palidă se făcuse la față.

Katharine era sigură că Barbie și Peter umpluseră mintea fetiței cu tot felul de povești despre Abbotsford, conacul

fiind într-adevăr tipul de clădire în care stafiile, vrăjitoarele și spiridușii s-ar fi simțit în elementul lor. Aceasta explica probabil groaza celei mici.

*
* *

Lydia refuză să plece din Nelson în următoarele zile. Katharine ducea copiii la hotel după ce ieșeau de la școală, cu groaza că nefireasca lor cumințenie putea lua sfârșit din zi în zi.

Cât despre Lydia, aversiunea ei nu se diminuase decât foarte puțin chiar după ce se convinsese că scopul vizitei lui Greg în oraș erau cu adevărat afacerile și că relația lui cu Katharine era extrem de distantă – schimbare căreia aceasta din urmă se străduia să-i fie recunoscătoare, ignorând golul imens din suflet.

Într-o joi după-amiază, Lydia veni totuși, neinvitată, acasă la Katharine.

– Se pare că ai ținut neapărat să trimiți copiii la mine, dar n-am liniște până nu văd eu însămi casa în care trebuie să locuiască. Văd că părinții tăi au plecat pe termen nelimitat, lăsându-i în grija ta, fără măcar să se fi consultat cu mine. Copiii ar fi putut locui la mine, unde le este locul, de fapt.

– Tu însăți ai făcut acest lucru imposibil, când ai cerut custodia prin instanță. Erai atât de hotărâtă să deții controlul absolut asupra copiilor, încât ai vrut să ne interzici total de a-i vizita; cel puțin, tata ți-a acordat acest drept.

– Indiferent ce spui, părinții tăi n-au nici o scuză: i-au lăsat pe Peter și pe Maria cu o fetișcană, iar pe Barbie au dus-o la internat!

– Ești nedreaptă. Știi doar că am douăzeci și patru de ani. Cât despre Barbie, se simțea foarte bine la școală și, în plus, o cunoști perfect și-ți dai seama că este ca tine: capabilă să-și apere drepturile, să-și impună punctul de vedere – absolut nimeni n-ar putea-o îngenunchea.

Fără să pară deloc flatată, Lydia trecu la inspectarea amănunțită a casei: dulapuri, șifoniere, cămări – nimic nu scăpă ochiului ei critic, înainte de a reveni în living, într-o tăcere apăsătoare.

– Maria se descurcă bine la grădiniță, începu Katharine, considerând că subiectul oferă un teren destul de sigur. Știe deja să citească.

– Ar fi și cazul. Ralph era foarte inteligent și-și surclasa cu mult colegii. Maria îi seamănă cel mai bine, dintre toți trei: Peter, săracul, are părul roșcat... Păcat! Mie, personal, nu mi-a plăcut niciodată roșul Tițian și am considerat întotdeauna că nuanța este supraapreciată. Din fericire, Barbarei i s-a mai închis culoarea părului de când a mai crescut, devenind acum aproape castanie.

Deși referirea la aspectul comun și vulgar al părului roșcat era țintită spre ea, Katharine răspunse cu blândețe:

– Peter seamănă cu Gina și nu poți nega că a fost foarte frumoasă, deși era roșcată.

– Georgina a fost o fetișcană înfumurată și intrigantă, care l-a ademenit pe fiul meu într-o căsătorie pripită, cu

efect dezastruos. Niciodată n-am fost de acord cu ea, nici chiar când era logodită cu Gregory. L-a determinat pe Ralph să-mi nesocotească sfatul și să se căsătorească în secret, făcându-mă de rușine în tot ținutul. Nimeni din familia noastră nu s-a căsătorit așa.

– De data, asta ai întrecut orice limită! Te amăgești singură, încercând să remodelezi trecutul. Nu sunt de părere că morții trebuie idealizați și sanctificați doar pentru că sunt morți, dar tu ești îngrozitor de nedreaptă atât față de Gina, cât și față de fiul tău. Nu știu chiar toată povestea și pe atunci eram prea mică pentru a-mi da seama de toate dedesubturile, dar știu cu certitudine că Gina și Ralph te-au implorat să le dai binecuvântarea, dar ai refuzat categoric. Ai mers până acolo încât să-l amenințI pe Ralph că-l dezmoștenești dacă nu renunță la acea idee! Din fericire, tatăl lui lăsase totul în ordine în privința moștenirii și, când ai văzut că nu poți face nimic, ai refuzat să te muți în una din casele mai mici. Ralph, pe de altă parte, a insistat ca soția lui să locuiască în casa ce i se cuvenea. Ai pus în calea lor toate obstacolele imaginabile, aducându-i în starea de-a fugi de acasă. Și-au închipuit că, dacă vei fi pusă în fața unui fapt împlinit, vei ceda... ceea ce nu s-a întâmplat. Ai continuat să te amesteci în viața lor până când aproape că i-ai înnebunit. Ești genul de femeie care nu acceptă nici o fată de care se îndrăgostește fiul... un spirit de posesiune anormal, o poveste pur și simplu nesănătoasă.

– Văd că ești la fel ca sora ta, care mereu izbucnea în accese de furie. Nu te ajută la nimic, așa cum nici Ginei nu i-a folosit; a fost o ființă foarte superficială.

– Poate că da. Întotdeauna am fost convinsă că, dacă nu te-ai fi opus atât de vehement, Gina nu s-ar fi căsătorit cu Ralph. De fapt, n-ai făcut decât să ajuți să se întâmple chiar lucrul căruia i te împotriveai. Gina era o fire foarte voluntară și-ai ambiționat-o să obțină această victorie împotriva ta; dacă ai fi fost mai puțin ostilă, probabil că și înverșunarea ei s-ar fi diminuat. Așa era Gina – întotdeauna voia numai ceea ce era interzis. Sigur că da, era departe de a fi perfectă, dar a plătit scump pentru greșelile ei.

– Dacă te referi la accident, nu uita că și fiul meu a murit.

– Nu mă refeream la accident, ci la anii dinainte, când a trebuit să suporte ostilitatea ta și crizele lui Ralph când era băut.

Sosirea lui Peter și a Mariei o scutiră de replica de răspuns. La vederea Lydiei, se opriră brusc: Maria păli, iar pistruii lui Peter ieșiră și mai mult în evidență.

– De ce ai venit? întrebă acesta, fără nici un fel de altă introducere. Toată săptămâna a trebuit să mergem la tine în fiecare zi și am pierdut toate antrenamentele la crichet.

– Peter! Nu-i vorbi bunicii pe acest ton!

Peter continuă, ca și cum nici n-ar fi auzit-o și ar fi ajuns la capătul răbdării:

– Am stat toată săptămâna în hotelul acela îngrozitor al tău, pe când ceilalți copii mergeau să înoate și se jucau. Ți-am ascultat povestirile despre cum era când eram mici și locuiam la Abbotsford. Dacă era și atunci tot așa cum este acum, mă bucur că am plecat de acolo. Nu auzim decât „Nu face asta și nu atinge aia“ și „cei din familia Abbot nu se

comportă așa“. Mi-e milă dacă și pentru tata a fost așa când era copil. Nici măcar n-avea frați cu care să se joace; trebuie să fi fost un iad!

– Peter! gemu Katharine.

Desigur, reacția copilului venea din frustrarea de a fi fost privat de micile lui plăceri, dar asta era ceva ce Lydia n-ar fi putut înțelege niciodată.

– Știam eu, spuse Lydia triumfătoare. Știam eu că, dacă am puțină răbdare, e imposibil să nu găsesc dovada faptului că nu-i poți stăpâni și educa.

– Doamnă Sanders, în nici un caz nu voi trece cu vederea impertinența lui. Te asigur că Peter își va primi pedeapsa. Dar, te rog, nu mai vorbi așa în fața lor. Dacă le vrei cu adevărat binele, nu se poate să nu-ți dai seama de efectul contrar pe care l-ai putea avea. Nu trebuie să se discute în prezența copiilor, ca și cum ar fi niște mobile.

– Cum îndrăznești să-mi ții astfel de prelegeri mie, care am de două ori vârsta ta? Scutește-mă de teoriile astea! Copiii au nevoie de o mână fermă și de o doză bună de disciplină în stil vechi.

Maria alergă la Katharine și-și ascunse fața în fusta acesteia.

– Copiii au nevoie de dragoste, de libertate și de un cămin fără stări de tensiune, replică ea, privind-o neintimidată. Am lucrat și lucrez cu copii și am văzut numeroase cazuri în care dezvoltarea lor spirituală și mentală a fost blocată din lipsa acelor lucruri pe care nu le poți cumpăra cu toți banii din lume. Sigur că e nevoie și de

disciplină, dar în mod rațional, temperată de înțelegere. Ei, discuția asta nu ne duce nicăieri. Poate ar fi mai bine să plecați. Cred că, astăzi, amândouă am spus mai mult decât ar fi fost necesar.

– Lucrurile nu se vor opri aici. Nici un fel de explicații meșteșugite nu pot justifica izbucnirea lui Peter, ca să nu mai vorbim de ceea ce am văzut în prima seară. Dacă îți închipui că mă poți prosti cu această poză de mironosiță, te înșeli. Este clar ceva în neregulă și nu voi avea liniște până nu voi descoperi. Și când mă gândesc că-i aici biata Maria, care-i seamănă atât de mult tatălui ei... Vei mai auzi de mine, fii sigură.

– Iartă-mă, bunico, n-am vrut să te supăr.

– Acum e mult prea târziu pentru regrete, spuse Lydia Sanders și plecă semeață.

– Uite ce ai făcut! Atât mai avu putere să spună Katharine, înainte de a izbucni în lacrimi.

Încă mai plângeau toți trei când apăru Greg.

– Ce naiba s-a întâmplat? Ați primit vreo veste proastă? E iar bolnav domnul Benson? Pentru Dumnezeu, nu-mi răspunde nimeni?

Copiii începură să plângă și mai tare, iar Katharine continua să stea cu fața îngropată în palme.

– Hai, băiete, încearcă să-mi spui tu ce s-a întâmplat.

Peter ridică privirea și-și șterse nasul pe mânecă, întruchiparea însăși a nefericirii.

– A fost aici bunica și am fost îngrozitor de obraznic cu ea și a certat-o pe mătușa și a spus că-i numai vina ei și că

suntem prost crescuți și că Maria seamănă cu tata și... oh!... fugi afară, zguduit de un hohot de plâns.

Greg ieși imediat după el.

– Peter! Întoarce-te! Întoarce-te imediat. Nu intra în panică. Nu te ceartă nimeni; te-ai pedepsit singur destul. Remușcarea este groaznică. Știu cum e, doar am procedat și eu așa cu bunica ta de multe ori și doar eram mult mai mare decât tine și ar fi trebuit să am mai multă minte. Câteodată, e o persoană foarte dificilă, Pete, mai mult de compătimit decât de învinuit. E foarte singură și singurătatea îți dă tot felul de idei ciudate. Uite ce facem: liniștiți-vă, tu și Maria, luați-vă ce vă trebuie și așteptați în mașină. Mătușa voastră o să-și șteargă și ea lacrimile și mergem toți trei să înotăm și să ne scoatem povestea asta din minte.

Copiii se conformară imeiat, fără să mai aștepte alte invitații.

Greg se așeză lângă Katharine, luându-i mâinile în ale lui.

– A fost cum a spus el, sau s-a mai întâmplat ceva?

Katharine își dădea seama în ce hal trebuia să arate, dar reuși să schițeze un zâmbet jalnic.

– Lydia a venit când copiii nu erau încă acasă. Ei n-au prins decât finalul. A venit să inspecteze casa, ceea ce a și făcut, foarte amănunțit. Eram hotărâtă să fiu cât se poate de reținută și controlată. Dar a început să dezgroape trecutul și atunci, nu m-am mai putut abține. Își închipuie că e o autoritate în educarea copiilor. Peter a adăugat doar picătura care a făcut paharul să se reverse. Ar fi explodat oricum. Asta nu înseamnă că sunt de acord cu tine; Peter

trebuie pedepsit. Ești mult prea indulgent cu copiii și, de fapt, aceste decizii îmi aparțin.

– Ți-ai revenit. Dacă ai început să mă critici, înseamnă că ei reintrat în normal. Lasă-l în pace pe bietul Peter. Hai, ia-ți costumul de baie și să mergem.

Se opriră într-un golf pustiu, unde doar pescărușii le țineau companie. Katharine începu imediat să înoate și, cu fiecare mișcare, se liniștea și devenea mai încrezătoare. Treptat, perspectiva se lumină; Lydia nu putea face altceva decât să amenințe steril. Oricum, nu poate influența hotărârea judecătorească. Acum regreta că mușcase din momeală; trebuia să fi avut tot timpul o atitudine rece și disprețuitoare. Dar păstrarea calmului nu fusese niciodată punctul ei tare. Faptul era consumat și încearcă să-și scoată din minte acel episod și să se bucure de clipele pe care le trăia.

Greg îl învăța pe Peter să înoate pe spate și o ajutase pe Maria să construiască un castel de nisip imens.

Pe drumul de întoarcere, mâncaseră pește cu cartofi prăjiți, ceea ce, pentru copii, însemnase apogeul plăcerilor.

– Nu știu de ce, spuse Peter, luptându-se cu o porție uriașă, tot ce tu consideri că nu e bun este de două ori mai delicios decât ceea ce ți se pare că este...

Greg îi lăsă în fața scărilor, refuzând categoric rugămințile copiilor de a intra, pe motiv că așteaptă niște telefoane în legătură cu tranzacțiile pe care urma să le încheie. Nu se așteptase la vizita Lydiei și trebuia să fie acasă până duminică. De asemenea, familia Bailey urma să plece în concediul de o lună, ca în fiecare an.

– Îmi pare rău că problemele noastre ți-au complicat călătoria Greg, spuse Katharine timidă, după ce copiii plecară. Nu te așteptai să fii implicat în atâtea...

O privi ciudat, cu o lumină caldă jucându-i în ochi. Mâinile i se crispară pe volan, iar când îi răspunse, vocea îi era răgușită.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze. Dacă n-aș fi venit aici, n-ar fi venit nici Lydia. În plus, și pe mine mă interesează soarta copiilor. Eu însumi te-am chinuit până când mi-am dat seama cât de fericiți sunt copiii cu tine, așa cum și-ar da seama și Lydia, dacă n-ar fi orbită de gelozie. Dacă ar ceda și ar pleca acasă, am putea... Tăcu și-și aprinse o țigară. Orice bărbat te-ar ajuta, ținând la distanță o femeie ca ea. Oricare din șirul de admiratori ai tăi ar fi fost bucuros să joace rolul de cavaler rătăcitor. O privire de-a ta ar fi de-ajuns să-i facă să-ți sară în ajutor. Îmi pare rău că am intervenit și ți-am stricat rostul: probabil l-ai fi preferat pe oricare altul în locul meu. Din ceea ce copiii au lăsat să se înțeleagă, ai o mulțime din care să alegi.

Ktharine se albi la față. Cum îndrăznea s-o ironizeze, sau să-i reproșeze?! Sigur că avea prieteni, doar nu trăia la mănăstire.

Îi luse apărarea în fața Lydiei, dar, de fapt, el gândea exact contrariul. Era convins că ținta ei era căsătoria cu un bărbat bogat și trebuia lăsat să creadă așa în continuare, ca să nu străpungă stratul de indiferență, cu privirea lui pătrunzătoare și să-și dea seama de adevăr.

Era pe punctul de a plânge, dar reuși să scoată un râs cristalin.

– Ah, toți te vor înțelege, Greg. Ești un fel de rudă; întotdeauna accentuez acest lucru, dacă par geloși. Mick știe că ești aici – de aceea nici n-a apărut – dar își închipuie că trebuie să ai vreo cincizeci de ani! Mick e un drăguț. E profesor de muzică la una din școlile cu care colaborez. Părinții lui au o fermă enormă în Marlborough Sounds – un loc superb. Știa că e odioasă, dar un diavol parcă o îndemna să continue. Pe urmă, e Mark Gibson, medic - radiolog la spital. Tatăl lui a fost coleg de facultate cu tata; poate ai auzit de el, sir Alex Gibson, chirurg neurolog. Și mai e criticul muzical Owen Roberts, cu care merg în special la concerte și la evenimente muzicale. De fapt, Owen provine din sud, iar părinții lui dețin marea companie de construcții Ashburton Roberts. Acum, cred că am completat posibilele informații lipsă pe care copiii nu ți le-au putut furniza când i-ai descusut. După care deschise portiera, gata să iasă, cu un aer jignit, dar tonul și cuvintele lui o țintuiră pe loc.

– Ce coincidență să fie toți bogați! Sunt plin de admirație! Desigur, îi găsești din pură întâmplare și apoi constați cu surprindere că elementul comun al stimabililor de pe această listă sunt banii. Un individ obișnuit care-și câștigă existența muncind din greu n-ar avea nici cea mai mică șansă de a-ți face să vibreze inima – sau, mă rog, ceea ce ai în loc de inimă – atât de lacomă de bani.

Imediat ce Katharine coborî, porni motorul și dispăru, lăsând-o într-un nor de praf și în coșmarul pe care ea însăși îl declanșase.

Katharine intră, pregăti copiii pentru culcare, apoi se pregăti și ea cu gesturi mecanice, simțind tot timpul un gol imens, ca și cum, prin cuvintele și purtarea ei, ar fi distrus ceva extrem de prețios.

Privind lumina lunii desenând modele argintii pe valuri, știu deodată ce pierduse; în încercarea ei desperată de-a ascunde adevărul, își ucisese respectul pentru sine.

Greg se va întoarce la Shiloh duminică, ducând cu el doar amintirea înverșunării ei față de el și dezamăgirea față de ea.

La Shiloh, îl aștepta Francesca Bailey.

În curând, Nelson se va umple de culoare, de zgomot și de vilegiaturiști, dar fără Greg va fi o insulă pustie. N-avea decât perspectiva unor interminabile zile cenușii și pustii.

Capitolul 4

Katharine urcă veselă scările, fredonând un cântec. Greg îi telefonase la prânz și-i dăduse vestea cea mare: sunase la hotel și fusese informat că doamna Sanders plecase cu o oră în urmă.

Se simțea împăcată cu întreaga lume; mai erau două nopți și o zi întreagă până la plecarea lui Greg. Scăpase de prezența Lydiei Sanders, se anunța vreme frumoasă, copiii terminaseră examenele, Greg nu mai avea de făcut nici o afacere, așa că va vrea cu siguranță să-și petreacă sâmbăta împreună cu copiii.

Chiar dacă o disprețuia, etichetând-o drept o femeie interesată numai de bani, trebuia să încheie armistițiu în fața copiilor, iar ea va fi recunoscătoare pentru orice fărâmă de amintire pe care s-o păstreze în suflet după plecarea lui. Nici nu putea cere mai mult.

În cutie, găsi o scrisoare de la mama ei. Se așeză chiar acolo, pe treapta de sus, și o citi pe nerăsuflate. Părinții ei

ajunseseră în Tonga, unde le plăcea atât de mult încât hotărâseră să mai rămână; fuseseră deja invitați la o recepție la palat, iar tatălui i se ceruse sfatul în legătură cu o nouă construcție de clinică și i se solicitase să țină un curs, ceea ce-l făcea extrem de mulțumit și fericit.

Katharine intră, încântată. Ce noroc că Lydia plecase înainte de a reuși să-i strice până și aceste ultime zile. Casa era ciudat de liniștită. Probabil că Greg trebuise să aștepte copiii mai mult; se mai întâmpla uneori ca ultima oră să se mai prelungească, mai ales când era educație fizică. Aruncă totuși o privire spre ceasul de pe bufet. Rezemat de el, era un plic mare alb pe care fusese scris în mare grabă numele ei. Îl luă repede și-l deschise, cuprinsă brusc de o inexplicabilă teamă. Ce putea fi? Dacă unul dintre copii...?

„Kate, nu intra în panică, pentru numele lui Dumnezeu, dar sunt aproape sigur că Lydia a răpit copiii. Am așteptat mult, am întrebat pe toată lumea. Mi s-a spus că și unul și celălalt au plecat, fiecare de la școala lui, însoțiți de cineva care, după descriere, pare să fie ea. N-am putut să te mai aștept, pentru că și așa are un avans foarte mare. Categoric, e în drum spre Abbotsford. Fii tare, nu-ți face griji. O voi pune la punct o dată pentru totdeauna. Te sun de acolo.

Greg“

Katharine se prăbuși pe cel mai apropiat scaun; picioarele, tremurânde, erau incapabile s-o mai susțină și-i clănțăneau dinții. Încerca zadarnic să gândească, să formuleze măcar o propoziție, zăcea acolo, ca o marionetă căreia i se tăiaseră sforile. În mintea ei răsuna obsesiv și

chinuitor: „Peter și Maria dispăruseră, răpiți de Lydia Sanders!“ Își dezamăgise părinții... Amețeala care o cuprinsese o împingea amenințător într-un hău negru. Nu, nu trebuie să leșine! Nu pentru Lydia Sanders, în nici un caz!

*
* *

Auzi, venind de foarte departe, zgomot de pași. Cineva o tot îndemna să bea ceva, apoi simți cum coniacul îi arde gâtul și începu să tușească. În schimb, sângele i se repuse în mișcare și privirea i se limpezi. O văzu pe Batesy în fața ei și refuză, cu un gest al mâinii, paharul.

– Mi-am revenit, acum. Te rog să mă scuzi, dar cred că am avut un șoc. Nu mă așteptam absolut deloc la așa ceva.

– Când Greg a venit ca o vijelie și m-a rugat să fac tot posibilul să mă găsești aici când vii, și eu am fost șocată de fapta absolut diabolică. Cred că nu e în toate mințile. Și când te gândești că ai fost singură când ai găsit biletul... A venit doctorul s-o vadă pe Dorothy, de asta am întârziat.

– Ce-a spus Greg? Cum poate fi sigur că Lydia va merge acasă?

– Părea foarte sigur. N-a vorbit mult, a spus doar să am grijă de tine. Ah, ba da, a mai spus totuși că nu mai e nici mașina ei.

– Poate s-o lase undeva, să ia avionul sau vaporul din Picton; nu se poate ști unde va merge sau ce va face; asta mă

îngrijorează cel mai mult. Totuși, ce inconștiență să comită o astfel de infracțiune. Ah, Batesy, crezi că va face vreun rău copiilor?

– În nici un caz! Doar sunt sânge din sângele ei. Nu începe acum să-ți imaginezi tot felul de lucruri. Cred că pierderea custodiei a afectat-o atât de mult, încât a recurs la acest gest desperat. Greg îi va găsi fără îndoială teferi la Abbotsford. Ce faci?

Katharine se dusese în dormitorul ei și îndesă câteva haine într-o geantă de voiaj.

– Merg și eu după ei. Nu pot să rămân aici, așteptând. Poate că Greg are dreptate, dar dacă Lydia nu va vrea să cedeze? Dacă se încuie în casă și nici nu-l lasă să intre? Greg nu are nici un fel de autoritate, pe când eu sunt tuturele oficial al copiilor în absența părinților mei. Nu încerca să mă oprești, Batesy, scumpo.

– N-aș avea nici o șansă... Pesemne că Greg te cunoaște foarte bine, adăugă ea, scoțând din geantă un portmoneu din piele pe care i-l întinse. Era sigur că vei porni ca o săgeată pe urmele lui, așa că mi-a spus să-ți dau ăsta, fiindcă băncile sunt închise sâmbăta și duminica și probabil că vei avea nevoie de bani.

Katharine înghiți cu grutate, dar puse portmoneul în geantă și o sărută pe Batesy.

– Mulțumesc, ești o comoară. Închide tu, te rog, casa. Nu mai pot întârzia nici o clipă, altfel voi fi blocată în nebunia traficului de vineri seara.

Plecă imediat și se îndreptă spre cel mai apropiat punct de service; dacă făcea plinul acum și verifica uleiul și cauciucurile, va economisi timp pe drum și va evita riscul oricărei neplăceri tehnice; așadar, se așeză la rând, strângând din dinți și obligându-se să nu plece. Așteptând, mai verifică o dată conținutul genții, mai mult ca să-i treacă timpul mai ușor; la vederea portmoneului lui Greg, se simți mai sigură pe sine. În toată graba și spaima lui, se gândise totuși la ea. Îl luă în mână și acest simplu gest îi aduse o alinare. Din unul din compartimente, căzu un cartonaș alb; se aplecă să-l ridice și, instinctiv, îl întoarse; din fotografie, Francesca Bailey o privea zâmbind, iar rochia mulată demonstra provocator că nu mai era o fetiță.

Katharine puse repede fotografia la loc, simțindu-se îngrozitor de vinovată, ca și cum ar fi spionat intimitatea lui Greg. Pentru moment, îngrijorarea și teama erau chiar mai puternice decât durerea de a ști că Fran însemna atât de mult pentru el încât purta mereu fotografia ei la piept, aproape de inimă. Își șterse lacrimile, încercând să se concentreze asupra a ceea ce avea de realizat.

Călătoria aceea avea să-i rămână întipărită în minte ca un coșmar al unei nesfârșite serii de obstacole: un camion enorm pe care nu putuse mult timp să-l depășească, o aglomerație infernală de mașini, apoi drumul blocat de un accident făcut de o remorcă în care se transportau oi.

– Oile au început să alerge speriate, blocând șoseaua, explică un polițist. Trebuie așteptat; unele mașini s-au întors.

– Nu vă amintiți dacă ați văzut un Valiant verde, condus de un bărbat blond înalt?

– Ba da, sigur. Știu, pentru că ne-a ajutat mult, spre deosebire de mulți alți șoferi. Și el părea grăbit.

Însemna că și el fusese mult întârziat de acest incident. Când se dădu semnalul de liberă trecere, Katharine începu să gonească spre sud, în timp ce noaptea înghițea orice urmă de lumină a amurgului.

Pesemne și Greg depășise orice limite de viteză, pentru că nu reuși să-l ajungă din urmă.

Își aminti, din frânturile de gânduri ce-i veneau fără nici o noimă în memorie, de Andrew Abbot, strămoșul care se stabilise primul acolo, dând numele ținutului: pământul său devenise Abbotsford, iar râul și satul fuseseră denumite Lammermoor, în cinstea soției lui, Lucia, care-l urmase în această țară străină. Ciudat, cât de diferit fusese Ralph Abbot de străbunii lui scoțieni.

Firul gândurilor se întrerupse brusc când ajunse pe străzile neobișnuit de aglomerate din Lammermoor; încetini, apoi acceleră din nou – se pare că fusese un incendiu la poalele dealului. Nu după mult timp, ajunse chiar la intersecția de la Abbotsfort. Nu se putu abține să nu scoată un strigăt de bucurie. Mașina lui Greg era chiar în fața ei. Acum, erau doi care s-o înfrunte pe Lydia.

Parcă imediat după el și-și dădu seama că, în loc să se afle în fața bastionului tăcut la care se așteptase, vedea lumini aprinse peste tot și era o agitație generală. Se gândi pentru o clipă că nu vedea bine, din cauza încordării în care condusese tot drumul.

Nu, era adevărat. Deschise ușa și se agăță de Greg, care apăru în fața ei. Acesta o trase afară, în curte, unde vocea Lydiei îi urmări sfâșiind aerul nopții cu lamentări desperate:

– Au dispărut! Au dispărut! Vă spun că Peter și Maria nu sunt aici. Au dispărut... Ah, Dumnezeule, ce-am făcut? Ce se va alege de mine? Nepoții mei au fugit. Nu-i găsesc nicăieri. Mă auziți? Au dispărut.

După toate acele ore de frustrare și încordare, Greg izbucni și toată lumea adunată acolo asistă la scena în care, pierzându-și controlul, acesta se repezi la Lydia și, prinzând-o de umeri, o scutură ca pe o păpușă de cârpă.

– Spune-mi! urlă el privindu-i fața schimonosită de groază. Spune-mi imediat ce-ai făcut cu copiii, dacă nu vrei să te zgâlțâi până când iese tot adevărul la iveală. Unde i-ai ascuns? Mă auzi, bătrână fără inimă?! Unde sunt copiii?

Les Bailey se apropie și o scoase cu blândețe pe Lydia din strânsoarea mâinilor șefului lui.

– Greg, ceea ce spune e adevărat, din păcate. Nu știm nici noi exact ce s-a întâmplat. Doamna Sanders ne-a chemat acum o oră și de atunci suntem în alertă și am anunțat tot satul. Copiii, se pare, erau în pat... și când s-a mai dus însă o dată la ei înainte de a se culca ea însăși, a constatat că dispăruseră. Am căutat prin toată casa și în grajduri... nici urmă de ei.

– Nu aveți idee unde s-ar fi putut duce, sau de când au plecat? întrebă Katharine, cu o voce străină chiar pentru ea însăși. Poate sunt deja în drum spre casă. Ba nu, i-am fi văzut, sau poate a fost prea întuneric, sau au luat-o pe alt

drum... Tăcu; prea multe ipoteze. Era total imprevizibil ce puteau face doi copii speriați.

– Chiar înainte de a sosi voi, a fost informată poliția. Se anunță acum toate secțiile până la Nelson, în cazul în care copiii au oprit o mașină sau au luat un autobuz și sunt mai departe decât credem. S-a luat legătura cu echipa de salvare din Christchurch și băieții vor veni în scurt timp cu câinii.

Katharine se simți cuprinsă de revoltă; îi urmăreau cu câini, ca și cum ar fi fost niște criminali, sau ca și cum zăceau undeva în întuneric, răniți, înfrigurați. Sau ca și cum erau morți.

Încercă să-și stăpânească panica, întinzând mâinile orbește în față, ca pentru a găsi un punct de sprijin și imediat se trezi în brațele puternice ale părintelui Jonathan Cuneen.

Pentru o clipă, se revăzu în noaptea aceea de coșmar, cu ani în urmă, când același Jonathan îngenunchea alături de familia lor în camera de spital, chipul lui tânăr reflectând durerea. Auzi din nou vocea Ginei, mai mult o șoaptă, rugându-i să aibă grijă de copii, implorându-i să n-o lase pe Lydia Sanders să dețină controlul asupra lor.

Prin simpla lui prezență, părintele o liniști.

– Întotdeauna se pare că ești trup și suflet în nenorocirile familiei noastre.

– Într-un fel sau altul, sunt implicat în drama fiecăruia. Ca și Warren, noul paroh... cel de acolo. Suntem îmbrăcați în costum de tenis pentru că tocmai ne antrenam pentru meciul de mâine când am auzit vestea și am venit în fugă, așa cum eram.

– Nu va mai fi nici un meci mâine dacă nu sunt găsiți copiii, interveni un alt bărbat. Va trebui să mobilizăm întregul ținut, nu numai fiecare bărbat în putere, dar și femeile: trebuie asigurată mâncare pentru echipele de salvare.

Katharine avu un resentiment instantaneu pentru acel necunoscut dur care prevedea o acțiune de căutare de o asemenea amploare, apoi se simți rușinată. Individul avea dreptate: întregul ținut răspundea când era nevoie. Neozeelandezii erau obișnuiți cu acele ținuturi sălbatice, ostile față de cei rătăciți, răniți, imprudenți. Și undeva, ascunși de întunericul nopții, erau Peter și Maria. Un chibrit aprins scăpat din neatenție putea declanșa infernul unui incendiu în câteva secunde, sau un pârâu de munte se putea transforma într-un torent.

– Văd că ai lângă tine câteva femei care să-ți țină companie și să te ajute să pregătești ceva de mâncare oamenilor, se adresă ea Lydiei Sanders – o ruină ambulantă tremurând convulsiv din toate încheieturile. Voi pleca și eu cu următoarea echipă. N-aș putea să rămân aici, fără să fac nimic. Până la venirea poliției, se concentrează asupra zonelor din apropiere și eu cunosc pantele mai joase ale dealurilor suficient de bine pentru a nu-i încurca pe ceilalți. Probabil că și tu ești prea încordată pentru a te odihni, așa că poate ar fi mai bine să le arăți fetelor unde sunt cele necesare ca să pregătească pentru oameni ceai fierbinte și prăjituri.

Apoi plecă împreună cu o echipă fomată din doisprezece bărbați cu figuri aspre, crâncene. Tacit, aceștia își

manifestară aprobarea față de gestul ei de a participa la acțiune și de a i se fi adresat Lydiei atât de ferm, dar corect – mult mai corect decât ar fi meritat aceasta.

Katharine se mișca automat, ca un robot. La început, fusese sigură că avea să-i găsească imediat pe copii, ascunși pe undeva prin apropiere și-i strigă până răgușsi, căutând prin toate hambarele și șoproanele, luminând cu lanterna toate gardurile vii și toți copacii – dar nici un răspuns, nici o urmă, doar țipătul vreunei bufnițe, din când în când.

Când se dezlănțui furtuna, în ciuda protestelor ei, bărbații o aduseră înapoi la fermă, apoi se întoarseră să continue.

Greg era și el plecat cu o altă echipă și nu se primise încă nici un mesaj de la ei.

Nu după mult timp, ajunse și echipajul de poliție. Fără să piardă timpul cu stabilirea circumstanțelor dispariției, sergentul Pitama montă instalația de walkie-talkie, își împărți oamenii în grupe egale și-i trimise imediat în misiune. Primele rapoarte nu aduseră vești noi: încă ploua, câinii erau dezorientați din cauza pământului ud și nici urmă de copii – aceleași vești din toată zona cercetată.

Imediat ce ploaia se mai liniști, plecă un alt grup, înarmat cu provizii, truse de prim-ajutor și două tărgi. Femeile îi conduseră până la ușă cu inima strânsă, neîndrăznind să ducă până la capăt gândul ce încolțise, înfricoșător, în mintea fiecăruia; apoi se întoarseră repede la treburile lor, ca și cum, cu cât ar fi fost mai ocupate, cu atât mai departe și-ar fi alungat temerile.

Venind din prima misiune și pregătindu-se să plece în următoarea, Greg, nebărbierit, tras la față și cu ochii injectați, veni spre Katharine și, luându-i din mână un teanc de farfurii abia spălate, o conduse spre un colț mai liniștit. O ținu strâns lângă el, fără să vorbească, apoi îi șopti cu o voce care trăda o oboseală ajunsă la limită:

– Încearcă să dormi, Kate. Dacă nu te odihnești puțin, vei claca și asta nu va fi de nici un ajutor copiilor. Când vor fi găsiți, nu te vor vrea lângă ei decât pe tine. Știu că ți-e foarte greu să te gândești la somn atâta timp cât sunt afară, cine știe unde, dar trebuie.

– Ai avut dreptate, în cele din urmă; n-am avut grijă de ei așa cum ar fi trebuit.

– Kate, Kate, nu spune asta. Recunosc că și eu am avut unele rezerve când am auzit că sunt la tine, dar apoi mi-am dat seama că sunt foarte fericiți și bine îngrijiți. Dacă n-aș fi venit în Nelson, Lydia nu s-ar fi încăpățânat să mă urmeze. Eu sunt de vină, nu tu. Hai, acum du-te să te culci. Te vor trezi imediat cum vor avea vești.

O sărută ușor pe păr și plecă. Sigur, nu însemna nimic altceva decât o clipă de maximă tensiune în coșmarul pe care-l trăiau amândoi, dar Katharine o păstră adânc în suflet, agățându-se de ea ca de singura speranță de a ieși la liman. Se părea că Greg n-o ura chiar atât de mult cum își închipuise.

Se prăbuși pe un pat și apoi din ce în ce mai adânc într-un hău de uitare. Când se trezi din nou și coborî, era deja după-amiază. La radio era tocmai buletinul de știri:

„Doi copii au dispărut în Canterbury de Nord; se crede că sunt în apropierea fermei Abbotsford, Lammermoor“, după care urmă o scurtă descriere.

Joy Bailey îl închise cu un gest violent, apoi o anunță că părintele Cuneen se întorsese din Christchurch, unde-i dăduse vestea lui Barbie și trimisese un apel urgent la Tonga. Katharine hotărâse să nu dea ea însăși telefon; știa că-și va pierde controlul auzind vocea mamei ei.

– Katharine, o informă mai amănunțit chiar părintele Jon, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar tatăl tău a fost internat din nou, cu o recidivă a problemei lui cardiace. Nu, nu s-a întâmplat ca urmare a șocului la primirea acestei vești, ci a exagerat iar cu munca de consultanță la clinică. Mama ta nu poate să-i spună încă, dar se roagă pentru voi toți și insistă să nu te consideri vinovată pentru cele întâmplate.

Abia atunci Katharie izbucni în lacrimi – lacrimile pe care le ținuse atâta timp sub control. Părintele Jon și Joy Bailey ieșiră în vârful picioarelor.

Când se întoarse în bucătărie, Katharine era mai liniștită, după ce se eliberase, prin plâns, de toată acea tensiune acumulată și se pregătea să ajute la pregătirea cinei pentru toți oamenii mobilizați în acțiunea de căutare. Deodată, zumzetul ce anima încăperea se opri și privirile se îndreptară spe sergentul Pitama, care tocmai apăruse în prag.

– Domnișoară Benson, copiii au fost găsiți. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar Peter a căzut de pe niște stânci și

pare să fie rănit – nu știu cât de grav. Proprietarul unei case de vacanță din Golful Gore i-a surprins în această după-amiază, i-a recunoscut după fotografia din ziar și a început să-i urmărească, dar le-a pierdut urma în desișuri. A chemat câțiva oameni, i-a urmărit pe plajă, apoi i-a văzut pe șosea, lângă stânci. Copiii s-au speriat și au fugit spre stânci. Peter a alunecat și a căzut. Se pare că e înțepenit într-o crăpătură între stânci. Maria a alergat la acei indivizi imediat ce s-a întâmplat asta. Ea nu a pățit nimic – nu are decât câteva zgâieturi, dar nu vrea să plece de acolo. Așteaptă o mașină; vă va duce pe dumneavoastră și pe Greg la golf. Jim Hogg vă va însoți, el cunoaște cel mai bine zona și vă poate sfătui în legătură cu modul cel mai potrivit de acțiune. Noi ceilalți vom veni cu echipamentul necesar pentru a-l ridica de acolo. Cel mai important lucru este să fiți acolo s-o liniștiți pe Maria și să-l strigați pe Peter. Au spus că n-a scos nici un sunet în tot acest timp – probabil s-a lovit la cap în cădere. Dar, este posibil și să reacționeze la vocea dumneavoastră. În orice caz, va avea nevoie să vă vadă, în caz că și-a revenit. Acum, ar fi bine să porniți. Greg vă așteaptă deja în mașină.

Katharine nu-și amintea bine cum ajunsese până la locul accidentului. Greg o ținea strâns lângă el, iar de cealaltă parte era comandantul de poliție Hogg. Se simțea învăluită în ceață și afundându-se din ce în ce mai adânc într-o mare de frică.

Peter era imobilizat între stânci și în curând avea să se întunece. Vor ajunge la timp să-l scoată de acolo?

Capitolul 5

Urcară, printre oamenii adunați acolo, până în vârful stâncii. O siluetă mică se detașă din mulțime – era Maria care alergă spre ei, aruncându-se în brațele Katharinei, scâncind de frică și de suferința îndurată.

– Nu vrea să ne vorbească, mătușă, izbucni ea printre hohote de plâns. Nu spune nimic. E mort? A vrut doar să se ascundă de bunica și apoi să ne întoarcem acasă la tine. E mort?

– În curând își va reveni, scumpo, o liniști Katharine îndepărtându-i o șuviță încâlcită de păr de pe fruntea palidă. Domnul sergent Pitama va aduce oameni și frânghii. Hai să mergem până la marginea râpei și să-l strigăm pe Peter; probabil s-a lovit la cap și acum doarme.

Îngenunche pe iarbă și-și duse mâinile pâlnie la gură. Se vedea în umbră doar capul lui Peter; căzuse într-o crevasă între două vârfuri uriașe de lut, din care o bucată se fixase transversal peste el, imobilizându-l. Atât putea distinge din jocul de umbre al soarelui de după-amiază târzie.

– Peter! Peter! Mă auzi?

Continuă să strige, dar nu-i răspundea decât ecoul. Strigară și Greg și comandantul Hogg, tot fără nici un efect. Apoi, Greg o trase ușor de pe marginea de pământ sfărâmicios și o luă pe Maria în brațe. Jim Hogg estimă adâncimea la care căzuse Peter, apoi luă legătura prin radio cu oamenii lui de la Abbotsford.

Primul Land-Rover apăru pe șosea pe fundalul apusului de soare. Îl urmau mașina doctorului și alte câteva.

Imediat ce sosi, doctorul Panmure aplică un unguent pe cele câteva răni superficiale ale Mariei, îi administră preventiv un vaccin antitetanos și un sedativ, după care, învelită în pături, aceasta adormi imediat pe bancheta din spate a mașinii lui.

– Este o situație foarte delicată, explică repede sergentul Pitama Katharinei. Aceste stânci sunt unice prin modul în care se prăbușesc, nu în mare, ca majoriatatea celorlalte, ci în albiile torentelor. Nu am putea să ajungem la el înainte de a se întuneca de tot decât coborând un om cu ajutorul unei chingi. Va fi foarte greu din cauza acestui perete de stâncă frontal care se îngustează din ce în ce mai mult. În plus, trebuie să lucrăm contra cronometru: în curând, nu vom mai avea lumină și este posibil ca Peter să sângereze foarte tare, așa că trebuie adus sus cât mai repede. Frânghiile sunt ancorate și omul nostru e deja gata.

Katharine văzu atunci cine era bărbatul care urma să coboare.

– Îl aduc eu, Kate, spuse Greg. Eu am cerut să fiu lăsat să cobor. Poate că e treaz și atunci s-ar speria să vadă pe cineva străin. Știi că am făcut mult alpinism. Voi reuși.

Pesemne că-i făcuse un semn de încuviințare din cap, dar nu-și mai aducea aminte; păși înapoi îngrozită și o văzu pe Lydia rezemată de o mașină din apropiere.

Cu frânghia încolăcită în jurul taliei, Greg începu să coboare, agonizant de încet, pentru că orice mișcare bruscă putea declanșa o avanlanșă de argilă asupra băiatului. În curând, nici capul blond al lui Greg nu se mai văzu, înghițit de întuneric. Nimeni nu scotea un cuvânt.

Deodată, vocea ascuțită a băiatului sfâșie tăcerea încordată.

– Tu ești, Greg? Sunt aici, în gaura asta și nu-mi mai simt picioarele.

– Așteaptă încă puțin, băiete. Un colț ascuțit de stâncă s-a desprins și a căzut peste picioarele tale, imobilizându-le. Încearcă să nu te miști până ajung la tine. Kate e sus și ne așteaptă, iar Maria doarme deja în mașina doctorului. După ce acesta îți face și ție un control, mergem la Shiloh. Uite, aproape am ajuns la tine!

Greg făcu semn să mai fie coborât, până ajunse chiar în dreptul băiatului și începu să degajeze încet corpul captiv.

Păru că trecură ore până când cei de sus primiră semnalul că pot începe să ridice frânghia, încet, cu pauză după fiecare opintire de tragere. La un moment dat, Greg apăru din întunericul crevasei, ținând în brațe o formă inertă, ca o păpușă lipsită de viață, pe care încerca s-o

protejeze de suprafața dură a stâncii. Peter nu scotea nici un sunet; probabil că leșinase din nou.

Urcușul era anevoios. Greg trebuia să caute un punct sigur de sprijin unde să pună piciorul. A fost un moment de panică în care un strat întreg s-a prăbușit sub picioarele lui, aproape dezechilibrându-l.

În sfârșit, se apropie de marginea râpei. Se întinseră imediat câteva brațe care să-l ia pe Peter imediat ce acest lucru va fi posibil. Greg era epuizat. Ultimul metru păru cel mai greu de parcurs. Bărbații trăgeau încet de frânghie, încurajându-l. Când ajunseră sus, Peter se mișcă puțin și spuse pe un ton perfect normal:

– Mi-am amintit de o ghicitoare pe care mi-a spus-o Colin la școală.

– Da? Atunci, spune-o, bătrâne.

– Da... Își pierduse puțin suflul. Ce e verde și cântă?

– Habar n-am.

– Elvis Pătrunjeley, spuse Peter și leșină din nou.

Râsul general eliberă tensiunea momentului. Katharine era într-o stare ce aproape friza isteria. Doctorul Panmure intră imediat în acțiune, palpând corpul inert al lui Peter.

– Are câteva fracturi la picior, se adresă el acesteia; umărul stâng e dislocat și s-a lovit la cap – are un cucui de mărimea unei mingi de tenis.

Apoi, îi imobiliză membrele cu atele improvizate și dispuse să fie transportat la ambulanța ce aștepta pe șosea, refuzând s-o lase pe Katharine să-l însoțească la spital.

– Cel mai bun lucru în stare de șoc este odihna totală. Soția mea este în tura de noapte, așa că va fi permanent sub supravegherea noastră. Nu trebuie să-ți faci griji; și tu ești îngrozitor de obosită, iar Greg e epuizat – a fost un efort herculean pentru el. Ar fi bine să faceți repede o baie, să mâncați și apoi să mergeți la culcare. Nu-i lăsați pe acești reporteri să vă chinuie cu întrebările. Peter își va reveni.

Acestea fiind zise, doctorul dispăru într-un nor de praf.

Se mai produse un scurt moment de agitație când Lydia leșină în brațele lui Joy Bailey, după care fusese urcată într-o mașină și expediată la Abbotsford.

Katharine se îndreptă repede spre locul în care Greg încă mai stătea întins, încercând să-și revină după efortul făcut. Mulțimea se dădu la o parte pentru a-i face loc. Brusc, Katharine se opri, apoi se întoarse. Lângă el stătea îngenuncheată o fată cu păr negru, care-i ținea amândouă mâinile în ale ei și-i vorbea în șoaptă: era Fancesca Bailey. Sigur, Greg nu și-ar fi dorit ca acest moment de tandrețe să-i fie întrerupt de bâlbâielile ei – ale Katharinei – de mulțumire. Fracesca se întorsese de la Dunedin chiar în ziua aceea și probabil că abia acum se vedeau și aveau ocazia să stea puțin împreună, iar ochii ei negri nu-l părăseau nici o clipă pe Greg.

Katharine se întoarse din drum, tăcută, și se retrase undeva unde nu ajungea lumina reflectoarelor. Mintea îi era tulburată de un vârtej de gânduri, dar ușurarea pe care o simțea și oboseala o făceau să nu-i mai pese de nimic. Peter era în afară de orice pericol – plin de vânătăi și cu

oase rupte, dar în viață. Maria era deja în drum spre Shiloh cu Les Bailey, iar altceva nu mai conta.

Sergentul Pitama o bătu ușor pe umăr și-i spuse ceva, dar aproape că nu auzi ce anume. Aștepta ca oamenii să termine de încărcat echipamentele, privind linia golfului și neștiind cum să oprească bătăile nebune ale inimii.

După câtva timp, Greg veni s-o ia la mașină; era tras la față și plin de praf. Trecură pe lângă grupuri de oameni care încă mai discutau și glumeau, eliberați de tensiunea acumulată în atâtea ore.

– Ce bine de tine, se adresă un bărbat părintelui Jon, că nu ai acasă o nevastă care să te bată la cap toată ziua.

– Menajerele sunt și mai rele, și nici măcar nu sunt datoare să te iubească și să te asculte. Și menajera mea este chiar mama, ceea ce e un handicap major, crede-mă – Jon și cu mine suntem celibatari, interveni parohul. Diferența este că el așa va rămâne, pe când eu sper să fie doar temporar.

Toți izbucniră în râs.

– Să mergem acasă, băieți, spuse Greg când ajunseră în dreptul mașinii. Kate este îngrozitor de obosită.

– E înțelept să mă duci la Shiloh? Lydia va face mare tapaj pe tema asta. I se făcu imediat rușine de ceea ce spusese, dar era într-o stare în care nu-i mai păsa de nimic.

– Bineînțeles că trebuie să mergi la Shiloh, o liniști părintele Jon, ajutând-o să urce în mașină. Francesca e deja acolo, cu Maria. A spus că vă așteaptă la masă. Apoi, va merge la Abbotsford s-o înlocuiască pe mama ei, care va

veni la Shiloh și va sta cu voi. Liniștește-te, situația e sub control. Cât despe Lydia, mi s-a părut că suferința prin care a trecut a purificat-o.

Parcurseră drumul luminat de stele până ajunseră în fața ferestrelor luminate îmbietor ale proprietății Shiloh, străjuite de un stejar și de un ulm pe care ea îi numise cândva duhurile păzitoare ale casei.

În pragul ușii de la bucătărie, Francesca îi aștepta. Greg, în sfârșit, venise acasă.

*
* *

Aburind pe farfurii, cârnații și ouăle păreau o adevărată ambrozie divină. Apoi, după o baie fierbinte, Katharine se îmbrăcă în pijamaua pe care Francesca i-o pregătise și, fără a mai zăbovi decât pentru a-i da lui Barbie un telefon scurt, merse la culcare în camera luminată discret și adormi imediat, ultimele ei cuvinte fiind o rugă, și anume ca nimic rău să nu se mai întâmple.

Se trezi în zgomotul mașinilor de muls, dar mai rămase încă în pat, savurând pacea binefăcătoare pe care întreaga casă o emana. Apoi deschise larg ferestrele, îmbătându-se de aerul tare al acelei oaze de verdeață, se îmbrăcă și coborî repede în bucătărie.

Masa era deja pregătită pentru micul dejun. Bărbații își ocupară repede locurile. Greg înclină capul spre Katharine în semn de salut și începu să mănânce. Așezându-se vizavi

de el, Katharine se străduí să nu-l privească; în definitiv, n-avea nici o importanță pentru ea că arăta atât de bine în haine de lucru.

După micul dejun, sosi doctorul, cu vești îmbucurătoare despre Peter: avea un somn liniștit și putea fi vizitat pentru câteva minute chiar în acea după-amiază.

Telefonă și sergentul Pitama, pentru a se interesa de toți. Vizibil ușurat la auzul veștilor bune despre Peter, vocea lui căpătă apoi un ton îngrijorat:

– Știi, Katharine, în legătură cu doamna Sanders... A răpit copiii, deși gestul e nefiresc, în calitatea ei de bunică, încălcând astfel legea; acuzațiile împotriva ei ar putea fi foarte grave. Am discutat cu medicul aseară despre aceasta și e de părere că este vorba de o inexplicabilă deviere comportamentală din partea ei – cu totul neobișnuită felului ei de-a fi. Ai fi de acord...

– Da, bineînțeles. A fost deja pedepsită îndeajuns văzând rezultatul faptei sale. Doamna Bailey mi-a spus că e într-o stare deplorabilă. Aș dori să fie scutită de a mai trece prin alte experiențe neplăcute, dacă s-ar putea.

Sergentul păru mulțumit de răspunsul ei.

– Sigur, va trebui să mai discut cu ea, dar nu voi fi prea dur și-i voi spune clar că trebuie să-ți fie recunoscătoare pentru indulgență. Poate că va învăța ceva din toată această poveste. În cele din urmă, problemele familiale se rezolvă; întotdeauna se întâmplă așa. Ei, acum te las. La revedere.

Katharine rămase lângă telefon, așteptând să i se facă legătura la școala lui Barbie.

– Dacă ai ști, Kate! Annie mă lasă să vin acasă câteva zile. Examenele s-au terminat, așa că mi-a spus că am voie să vin să vă văd pe toți, ca să mă liniștesc. Annie nu e chiar atât de rea, până la urmă... ăă... sora Anne, vreau să spun... Nu, nu sunt obraznică și lipsită de respect... Și Peter e un ticălos că a avut această aventură fără mine. Bine, bine... Închid acum. Mă așteaptă cineva la autobuz? Bine, scumpa mea, pe curând.

Imediat ce Katharine închise telefonul, Greg apăru în încăpere.

– Ei, ce s-a mai întâmplat acum?

– Barbie a reușit să facă rost de câteva zile libere. A fost îngrozitor de îngrijorată. Mă simt vinovată; trebuia s-o menajez. Ține enorm la familie și suferă pentru fiecare. Dar cred că abuzăm de tine; nu putem invada Shilohul așa...

– Nu vorbi prostii, Kate. Cum să nu poată veni Barbie? Vrei să meargă cineva s-o aducă?

– N-o cunoști pe Barbara! Mare minune să nu se fi urcat deja în autobuz. La ea, intenția e deja fapt împlinit.

Greg izbucni într-un hohot de râs care se termină cu o crispare de durere. Katharine aruncă o scurtă privire spre el, apoi fugi în curte, unde medicul încă mai discuta cu Joy. Acesta veni și, în ciuda protestelor lui Greg, îl supuse unui consult medical, în urma căruia constată o fisură la două coaste.

– Noroc că a observat Katharine. Ai fi suportat ca un spartan și-ar fi ajuns să se agraveze și să devină mult mai complicat de tratat. Aseară n-ai vrut să recunoști că ar mai fi

vorba și despre altceva în afară de câteva zgârieturi. Acum, ai grijă: nu te mai apleca și întinde. Les și băieții se descurcă fără tine și a venit și Fran acasă și te poate ajuta. Plec, dar s-ar putea să ne vedem după-amiază, dacă sunt de gardă.

Atunci își dădu seama Katharine că Fran era într-adevăr acasă, iar ea și copiii aveau să fie doar o povară pentru stăpânul Shilohului îndrăgostit de frumoasa fiică a partenerului său. Așadar, hotărî să abordeze subiectul de îndată ce va fi singură cu el. Peter trebuia să mai rămână un timp în spital și chiar și după externare nu va putea face imediat o călătorie la Nelson. Era exclus să stea la Abbotsford. Poate doar la hotelul din Lammermoor, cel puțin până când Peter se refăcea total. Apoi, mai era și serviciul ei...

Ca prin telepatie, telefonul sună; era chiar șeful ei de la Consiliul Educației, care voia să-i spună că putea reveni abia în februarie, la începutul anului școlar, că numise pe cineva să-i țină locul până atunci, timp în care să încerce să se liniștească după toată aventura prin care a trecut.

Într-adevăr, i se luse o piatră de pe umeri. Sigur, sfârșitul anului școlar era întotdeauna încununarea muncii ei, dar de data aceasta, prioritatea erau copiii ei.

Merse să-i spună și lui Greg, fără însă a aminti de planul de a se muta; Joy era în bucătărie cu ei și ar fi fost penibil.

Francesca apăru în curte chiar înainte de prânz. Împrumutase un cal și venise de la Abbotsford. Arăta superb îmbrăcată în costum de călărie. Katharine și-o amintea pe vremea când era o fetișcană de cincisprezece ani, destul de

durdulie, care nu vorbea decât despre cai și mirosea a grajd. Acum, devenise o adevărată frumusețe: o siluetă statuară, păr negru ca pana corbului și ochii căprui închis.

Cu o mișcare elegantă, descălecă și intră în casă în fugă.

– Dumnezeule, spuse ea trântindu-se pe un scaun și râzând. Îmi trebuie un litru de cafea ca să-mi dispară gustul lăsat de Lydia. E într-adevăr, greu de suportat în doze mari. Biata de ea, cred că nu vrea să fie atât de nesuferită. Cândva cred că a fost tânără și îndrăgostită, dar îți trebuie un efort fantastic de imaginație ca să ți-o închipui așa. Sări de pe scaun și o învârti pe Joy în jurul mesei de bucătărie. Ah, ce fericită sunt că tu ești mama mea! Tu nu ai uitat încă să iubești; tu și tata încă mai sunteți îndrăgostiți unul de celălalt.

– Ce-mi spui e foarte măgulitor, dar ți-a trecut vreodată prin minte, scumpa mea, că viața ți se pare atât de frumoasă și te aștepți să întâlnești idile la tot pasul doar pentru că tu însuți ești îndrăgostită? Ei, dacă vrei cafea, va trebui s-o faci, pentru că eu sunt mult prea ocupată, cu atâtea treburi pe care le-am neglijat din cauza agitației de aici.

Joy plecă și Francesca începu să se ocupe de cafea, simțindu-se ca acasă în bucătăria de la Shiloh. Katharine se simțea nedorită, o intrusă. Greg nu schițase nici un gest când Joy spusese că Francesca era îndrăgostită, ci doar zâmbise leneș, continuând să citească ziarul. Iar ea, Katharine, nu-și putea da seama de ce faptul că știa sigur de povestea lor de dragoste o durea mai mult decât atunci când doar bănuise. Parcă i s-ar fi trântit o ușă în față. Își tot

spunea că e o nebunie să iubească atât de mult un bărbat, dincolo de orice rațiune. E adevărat că Greg nu se cruțase deloc salvându-l pe Peter, mergând până la sacrificiul de sine, dar ar fi făcut același lucru indiferent despre cine ar fi fost vorba. Așa era el – bărbatul pe care te puteai bizui la nevoie. Gestul lui nu avusese nimic personal; și, în definitiv, îl salvase pe fiul Ginei.

Ce ușor ar fi fost să fi trecut peste toate îndoielile ei și să se fi amăgit cu gândul că, mai bine jumătate de măsură decât deloc, să fi acceptat atât cât îi oferea Greg și să fi fost mulțumită.

Nu! Se revoltă din nou împotriva acestui gând. Prefera să-și petreacă tot restul vieții singură, decât într-o legătură din care să lipsească tot ce e mai important: armonia spirituală.

Se amăgise închipuindu-și că sărutul de la petrecerea lui Josie fusese un moment magic pentru amândoi. Îi fusese îngrozitor de greu să-l respingă, dar acum era fericită că avusese tăria de a nu se umili, agățându-se de un pai. Greg era îndrăgostit de Francesca, dar ei, Katharinei, nu-i păsa. Absolut deloc.

Capitolul 6

Katharine urcă în camera ei, hotărâtă să nu se mai gândească la ce a fost, să se elibereze de obsesia trecutului și a ceea ce ar fi putut fi, hotărâtă să privească spre viitor.

Rezistă, într-adevăr, cât o ajută pe Maria să se îmbrace și să-și facă patul și când coborî cu ea în curte și o duse să vadă viței; încă mai rezistă când se așezară la masă, pe verandă. Dar când Greg veni și se așeză lângă ele, toate hotărârile ei se risipiră ca niște petale răspândite de cea mai ușoară boare. Era atât de conștientă de forța sentimentelor ei, încât nici nu îndrăznea să-și dezlipească privirea de la fața de masă, de teamă să nu i se citească pe chip iubirea imposibil de înăbușit.

Francesca vorbi tot timpul, veselă – despre zilele de studenție, despre cât de greu i-a fost să-și părăsească micul apartament din Dunedin, despre prietenele ei și cât de norocoasă fusese să i se ofere postul de profesoară de gospodărie. Greg răspundea monosilabic, de parcă ar fi fost

preocupat de ceva. În cele din urmă, Francesca îi expedie la spital, spunând că, după ce termină de făcut ordine, va merge și ea acasă.

Peter îi salută somnoros și ametit și, după câteva cuvinte destul de incoerente, adormi din nou.

– Lăsați-l până mâine, îi sfătui asistenta Panmure. Acum e încă sub efectul sedativelor, dar în curând își va reveni.

Shiloh îi aștepta – pustiu și visător, ademenindu-i cu parfumul florilor ce se dăruiau privirii cu generozitate, într-o fantezie uluitoare de tonuri și culori.

După ce o duse pe Maria în camera ei, pentru a se odihni puțin înainte de ceai, Katharine consideră că era momentul potrivit să-i spună lui Greg că nu puteau rămâne în casa lui.

Greg vorbea la telefon și cuvintele lui se auziră clar:

– Fran, dragă, nu fi prostuță și nu exagera; sigur că asta nu poate fi un obstacol în calea căsătoriei, mai ales când e vorba de o dragoste atât de mare...

Katharine tresări și fugi spre terasă, copleșită de rușinea de a fi rămas câteva secunde acolo, ascultând ce vorbea Greg. Iar vocea lui suna atât de diferit, atât de tandru... Așadar, Fran considera că exista un obstacol în căsătoria lor; care putea fi acela? Faptul că era prea tânără pentru Greg? Cincisprezece ani ar fi putut însemna un dezavantaj la alți bărbați, dar în nici un caz la Greg. Și ce-i răspunsese el? Că „era vorba despre o dragoste atât de mare ca a noastră“, sau cam așa ceva. Părea foarte sigur pe el și foarte îndrăgostit. Acum, când avea confirmarea, dorința ei de a părăsi Shiloh

era cu atât mai mare. Încercă din nou să se întoarcă în camera de zi. Era liniște, așa că își adună curajul și intră.

– Greg, știu că ești foarte ocupat, dar aș vrea să discut puțin cu tine, dacă nu te superi.

– Spune.

– În legătură cu șederea noastră aici. Știi, nu e-n regulă. Nu e corect nici pentru Joy, care trebuie să vină să doarmă aici în fiecare seară. Și apoi, când se termină școala, vom fi patru. Chiar dacă Barbie va locui la Abbotsford, va petrece majoritatea timpului aici, iar Peter va trebui să stea în ghips câteva săptămâni. Te vom încurca și deranja, așa că m-am gândit...

– Te-ai gândit să găsești undeva unde să stați. Ei bine, poți să nu te mai gândești, pentru că veți rămâne toți patru aici până la sfârșitul vacanței.

– Dar...

– Fără nici un „dar". Ce ar spune lumea dacă v-ați muta, după tot ce s-a întâmplat, mai ales că se pare că am fost principalul vinovat? S-ar spune că, într-adevăr, m-am purtat urât.

– În nici un caz nu trebuie să te simți obligat față de noi. N-aveai cum să prevezi un asemenea deznodământ. Și oricum, ne-ai răsplătit însutit coborând în râpă să-l scoți. Știu că nici măcar nu ți-am mulțumit, dar până acum n-am avut ocazia să fim singuri. Acum însă, îți mulțumesc...

– Nu vreau să-mi mulțumești, o opri el făcând un gest hotărât cu mâna, dar vreau să rămâi aici.

– Joy nu poate continua așa, venind în fiecare seară.

– Pentru ce crezi că am stat jumătate de zi la telefon? Am aranjat totul. Este o doamnă în vârstă foarte respectabilă care gătește în sat în sezonul de tuns al oilor; ea va îndeplini funcția de menajeră și de supraveghetoare. O cheamă Meg Mervilees și vine mâine cu tot bagajul, pentru a sta până în februarie. Soțul ei a murit acum un an, așa că e bucuroasă de puțină companie și de un venit suplimentar. De asemenea, am sunat-o pe Batesy și am rugat-o să-ți trimită hainele. Nu mai are rost să discutăm. E totul aranjat.

Katharine nu știa ce să facă. Nu înțelegea de ce insista ca ea să rămână la Shiloh, din moment ce trăia acea idilă cu Fran. Bineînțeles, aranjase totul fără s-o consulte și pe ea, ca de obicei. Și fusese de neînduplecat, ca și cum se așteptase la propunerea ei și-și pregătise contraargumentele. Mormăi niște cuvinte de mulțumire și se întoarse pentru a pleca, dar vocea lui o opri în prag.

– Cred că vei găsi aici tot ce-ți trebuie. Știu că Shiloh nu corespunde standardelor tale în ceea ce privește decorațiunile interioare, dar sper să te simți totuși bine aici. Mobila veche a fost foarte bună pentru mine până acum, dar Fran intenționează să facă unele modificări.

Katharine fugi în grădină, încercând să-și potolească tumultul inimii. Ultimele lui cuvinte reușiseră să șteargă orice urmă de recunoștință pentru gestul lui ospitalier, fiindcă dezlegau misterul insistenței lui ca ea să rămână.

Sigur, asta era! Cum fusese atât de naivă și de oarbă? Sau poate nu-și imaginase că poate fi atât de viclean. După cum

rezulta din conversația telefonică pe care o auzise întâmplător, Francesca ezita. Iar tonul lui Greg nu mai era la fel de încrezător ca atunci când vorbise la telefon, ci, dimpotrivă, trăda îngrijorare. Așadar, căuta un mijloc de a o face să nu mai tergiverseze căsătoria; și ce mijloc mai bun putea exista decât aprinzând flacăra geloziei în inima lui Fran, folosindu-se tocmai de ea?! Era umilitor, dar nu avea nici o cale de ieșire. Tot ce putea face era să nu-l sprijine pe Greg în punerea în aplicare a planului lui. N-avea decât să procedeze cum voia pentru a o recuceri pe Fran!

O mașină trecu pe lângă stratul de trandafiri și se opri chiar lângă ea. Coborî Barbie, aproape sufocând-o în îmbrățișarea sa.

– Ah, ce fericită sunt că te văd, mătușă! Scuză-mă că am întârziat. Când am aflat că vine parohul să mă ia de la autobuz, l-am convins să mă ducă direct la spital, pentru că eram sigură că lui îi vor permite să intre acolo. Apoi Warren a insistat să bem ceaiul împreună. Dumnezeule, a fost delicios! Am mâncat trei prăjituri cu ciocolată.

– Te pricepi foarte bine să convingi oamenii...

– Ce grozav că suntem din nou la Shiloh! continuă Barbie, neluând în seamă remarca mătușii ei. I-am spus lui Warren că, în copilăre, locuiam mai mult aici.

– Barbie, cum i te adresezi domnului Lawson!

– El mi-a cerut să-i spun pe nume.

– Da, confirmă Warren Lawson. Seamănă grozav cu surioara mea. Pentru o clipă, m-a făcut să-mi fie dor de casă.

– Kate e foarte pedantă în ceea ce privește formulele de adresare, se auzi vocea lui Greg. „Cei care vorbesc de nume, Katharina-mi zic".

– „Ți se spune Kate și atât; / Voioasa Kate și Kate afurisita", continuă Warren citatul, râzând.

– Vezi și tu bătrâne, e voioasă și câteodată afurisită, dar... departe de a spune că numai atât.

– Într-adevăr, confirmă Warren privind repede de la unul la celălalt, ca și cum ar fi văzut că era vorba despre mult mai mult.

Toate acestea nu făceau decât să întărească bănuiala Katharinei; Greg nu pierdea timpul deloc – de altfel, își și pusese planul în aplicare. Încă alte două-trei priviri și insinuări de acest fel și tot satul avea să înceapă să comenteze...

– Ce mult îmi plac oamenii care citează din Shakespeare! comentă Barbie încântată, aplaudând ca după o reprezentație reușită.

– Atunci, te vei înțelege de minune cu Greg, care nu face nimic altceva, spuse Katharine pe un ton înțepător.

Își dădea seama în ce postură se afla: depindea de mărinimia unui bărbat care nu-i dorea prezența la Shiloh decât ca să-și atingă un scop personal. Pe de altă parte, copiii îl adorau și nu le putea distruge încrederea în el, declarându-i război deschis. Îi va respinge cu hotărâre orice aluzie la existența unei idile, dar cine-o va crede?

În aceeași stare de tensiune era și când începu să facă pregătirile pentru ceai, deși îi plăcea enorm vechea

bucătărie a casei pe care Greg o modernizase atât încât să nu-i strice farmecul tradițional. Oricum, n-ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus, convins fiind că ea nu voia decât lux. Veniră și fetele și începură să așeze masa.

– Vom mânca aici, hotărî Barbie, așezând o vază cu trandafiri galbeni în mijlocul mesei. Sufrageria e prea rece și întunecoasă.

– Poate că Greg preferă să-și ia cina acolo unde este obișnuit. Barbie strâmbă din nas, dar continuă nestingherită, fără să facă nici o concesie.

Greg veni la ora șase fix, arătând proaspăt și curat.

– Ah, aici e mult mai bine! Sufrageria mea e rece și are o atmosferă lugubră. Trebuie să fac ceva s-o mai înveselesc.

Barbie se mulțumi să zâmbească, fără a spune nimic în legătură cu aceasta. Vorbi însă tot timpul mesei despre o mulțime de alte lucruri, cu aceeași poftă cu care mâncă, întreținând astfel atmosfera și părând să nu observe tensiunea dintre Katharine și Greg. În cele din urmă, anunță calmă că pleacă la Abbotsford.

– De fapt, de asta am și venit. Știu că ea a fost de vină – întotdeauna face ceva ce nu trebuie – se pare că nu se poate abține. Dar nu e chiar atât de rea, în fond. Se ascunde în spatele unei carapace groase care o face să pară extrem de dură, dar de fapt, are mare nevoie de dragoste. Se pare că sunt singura care știu cum s-o abordez și să ajung la sufletul ei. Și apoi, locul meu e acolo. Sunt Barbara Abbot și acela a fost căminul tatălui meu și al nostru. Așadar, am plecat.

Mi-am luat pijamaua și am acolo câteva haine lăsate din vacanța trecută. Nu vă faceți griji, aranjez eu totul.

Pe această notă de optimism, își luă o geantă de voiaj cu lucrurile strict necesare și ieși.

– Este incredibil cum două firi atât de puțin asemănătoare se înțeleg perfect. Va fi întotdeauna un mister pentru mine cum se lasă Lydia manevrată de Barbie! reflectă Katharine cu voce tare.

– E excepția care confirmă regula. În orice caz, o să-i facă bine Lydiei, cu vederile ei atât de înguste, să aibă lângă ea o persoană tânără, cu fustă mini și care ascultă muzică pop; va fi ca un tonic.

După cină, Katharine o duse la culcare pe Maria, apoi merse să-și ia din bibliotecă o carte care s-o relaxeze. La marginea unui raft era o mapă cu file mari libere: erau schițe în cărbune înfățișând Shiloh din diferite unghiuri, iar pe fiecare pagină era semnătura artistei care le realizase – Inger Sanders, mama lui Greg.

Fiecare detaliu – un colț al grădinii, vedere de pe terasa din față, o fereastră deschisă la care flutura o perdea – fusese desenat cu nesfârșită dragoste, ca și cum casa ar fi fost o ființă extrem de dragă inimii ei.

Katharine luă cu grijă mapa în grădină. Rămase în picioare, exact în locul în care trebuie să fi stat și Inger Sanders când făcuse prima schiță a casei. Da, Shiloh era aproape neschimbat. Unii copaci erau mai înalți, alții dispăruseră, dar casa propriu-zisă era aceeași. Katharine se rezemă de balustrada micului pod de peste pârâu. Și el era

în album, cu notația „podul meu“ deasupra imaginii. Era făcut din piatră de pe dealuri și din râu, cu mii de vinișoare și punctat de bucăți de mică.

Își plimbă mâna, visătoare, pe suprafața când aspră, când netedă. Era doar vag conștientă că Greg venise și stătea lângă ea, când spuse, aproape involuntar:

– Nu-i de mirare că s-a îndrăgostit de Shiloh. Este ca și cum casa ar fi fost întotdeauna aici, primitoare.

– Te-am văzut de la fereastră. Păreai atât de liniștită, încât am venit să văd dacă n-ai pățit ceva.

– Am găsit schițele făcute de mama ta. Este ca și cum m-aș fi întors în timp. De ce numea acest pod al ei?

– Pentru că era într-adevăr al ei. Tata l-a construit ca să-i amintească de podul pe care-l traversa când mergea la școală, în Shiloh, Tennessee.

– Trebuie s-o fi iubit foarte mult...

– Și ea pe el, din moment ce a renunțat la tot în America pentru a veni aici. Pe atunci, Noua Zeelandă era izolată de restul lumii; nu erau avioane cu reacție care să sfideze distanțele. N-a mai revăzut America niciodată. Ei, ce poveste a fost, continuă el pe un ton mai vesel. Venise în Noua Zeelandă în calitate de secretară a tatălui ei, care ținea niște conferințe. Erau la Colegiul Lincoln și tata, student acolo, intrând în grabă pe un coridor, s-a ciocnit de ea și pur și simplu a trântit-o; când a ridicat-o, erau deja logodiți – cel puțin, așa povestea tata.

– Dragoste la prima vedere, șopti ea privind în adâncul apei.

– Da, în cazul lor, așa a fost. De obicei, însă, dragostea se strecoară ușor și tot crește până când, deodată, îți dai seam de existența ei, fără însă să știi cât timp a așteptat până să ajungă la expresia ei deplină.

Vorbise încet, cu o voce răgușită, dar cuvintele lui destrămaseră vraja. Katharinei îi venea destul de greu să-l vadă cu Francesca; acum trebuia să mai și audă cum dragostea lor înflorise încet pe parcursul anilor. Era prea mult. Se depărtă de el și puse prima întrebare care-i trecu prin minte.

– Așadar, mama ta i-a pus acest nume?

Probabil i se părea, din cauza întunericului din grădină, dar Greg arăta ca și cum cineva l-ar fi lovit brusc, iar privirea îi era stinsă, lipsită de speranță; nu dură decât o clipă, așa că totul putea să fi fost o simplă iluzie. Sau, dacă a fost într-adevăr ceva, atunci trebuie să fi fost efectul schițelor.

– Da, mama i-a dat numele Shiloh, după Shilohul ei natal. Este un loc cu un trecut glorios: a fost o importantă scenă de luptă în timpul războiului dintre Nord și Sud. Dar numele este de origine biblică – a fost unul din cele mai vechi sanctuare ebraice. Copiii lui Israel au făcut acolo un tabernacol pentru chivotul legii. Pionierii americani erau oameni cu frica lui Dumnezeu și probabil au dat acest nume în amintirea celeilalte căutări pentru un pământ mai bun.

– Ai strămoși de origine scandinavă?

– Da. Mama se numea Inger Lindstrom, începu el să explice, mergând alături de ea spre casă. Vărul meu spune că sunt un adevărat Lindstrom, cu excepția ochilor pe care

mama îi moștenise de la mama ei. Tennessee era minunat, cu munții și parcul său național... Of, iartă-mă, vorbesc ca un ghid nesuferit.

Intrară în casă și Katharine puse mapa cu schițe la loc.

– Cât de dor trebuie să-i fi fost mamei tale de conacele din sud, care emanau istorie și dădeau impresia de permanență! În Noua Zeelandă, totul este încă nou și pare fragil și nesedimentat și de multe ori casele primilor exploratori sunt lăsate în părăsire – un adevărat sacrilegiu.

– Parcă ai face campanie pentru vreun trust al locurilor istorice! Ești chiar indignată! Chiar îți pasă de trecut și de ceea ce este vechi?

– Da, foarte mult; altfel, riscăm ca noua generație să nu aibă nimic de la noi în afară de blocurile din beton cu sedii de birouri.

Lură cina, discutară prietenește și, când veni Joy, merseră la culcare.

Katharine se gândi că, măcar pentru scurt timp, reușiseră să se comporte normal și să discute firesc despre lucruri obișnuite. Fusese chiar plăcut să nu-și mai arunce săgeți unul altuia; plăcut, liniștitor și... înșelător. Sări din pat și aprinse lumina. Bine, dar chiar asta și intenționase: s-o facă să se simtă fericită și mulțumită de viața de la Shiloh, pentru a da exemplul Francescăi și a o face să uite de presupusul obstacol în calea căsătoriei lor.

Somnul îi pierise. Întinse mâna după o carte de pe noptieră și o deschise cu un gest mecanic, încă preocupată de gândurile ei. Abia după câteva minute, titlul, scris cu

caractere mari, îi apăru sfidător pe pagina albă: Îmblânzirea scorpiei, comedie de William Shakespeare.

„La naiba cu Shakespeare!“ spuse și aruncă furioasă cartea, după care își aranjă perna, trase plapuma peste cap și... adormi instantaneu.

*
* *

A doua zi dimineața, respectabilitatea pogorî asupra casei sub forma rotunjoară a lui Meg Merrilees.

Aceasta cuceri imediat pe toată lumea cu aerul ei bonom. Începu imediat să facă ordine în camere, decretând necesitatea imperioasă a unei mâini de femeie în acea gospodărie purtând amprenta de burlac a lui Greg, aproape o sufocă pe Maria cu îmbrățișările ei pline de dragoste, atinse punctul sensibil al lui Barbie cu delicioasele ei prăjituri și o făcu pe Katharine să simtă că are în ea un sprijin de nădejde.

Venită în vizită în ziua următoare, Barbie anunță nonșalant că nu mai avea rost să se întoarcă la școală pentru o săptămână, când și așa nu se mai făcea mare lucru înainte de vacanță și că o va ruga pe sora Anne să-i trimită îmbrăcămintea.

Warren Lawson, care se oprise într-o scurtă vizită la ei după ce-și terminase obligațiile parohiale, schimbă o privire amuzată cu Katharine, dar, surprinzător, Greg avu o reacție vehementă, contrară stilului lui obișnuit în relația cu copiii.

– În nici un caz, domnișoară! Te vei întoarce la școală în seara aceasta, așa cum ai promis. Vei cânta în cadrul concertului cu care profesorul de muzică s-a chinuit atât de mult să-l pregătească și vei participa și la festivitatea de premiere, chiar dacă trebuie să te duc acolo legată. Te înșeli dacă îți închipui că poți chiuli când ai chef. Sora Anne a fost foarte bună lăsându-te să vii acum. Strânge-ți lucrurile și pregătește-te să pleci într-o oră.

Barbie ieși imediat, îmbujorată la față, încălecă pe ponei și dispăru.

La fel de îmbujorată ca Barbie, dacă nu și mai tare, Katharine își revărsă întreaga furie asupra lui Greg, care ședea calm pe scaun.

– Cum îndrăznești s-o umilești de față cu toată lumea? Nu trebuia să-i vorbești pe acest ton, mai ales că nu ai deloc dreptate. Cine crezi că ești – tatăl ei? Ești o brută lipsită de sensibiliate și de tact și nu te voi ierta niciodată. Niciodată!

În acel moment, Warren consideră că-i mai înțelept să se retragă. Îl urmă imediat și Greg.

– De ce naiba s-a înfuriat? îl auzi ea comentând. Mai întâi îmi reproșează că sunt prea indulgent cu copiii, apoi, când iau atitudine, se supără și-mi reproșează din nou. Nu mai înțeleg nimic.

– Capriciile sexului frumos, amice; asta nu face decât să dea savoare vieții și... câteodată ulcer, comentă Warren.

Katharine își schimbă imediat părerea față de paroh, care, constata ea acum, nu se deosebea cu nimic de restul bărbaților. Nici măcar din partea lui Meg nu simțise o susținere morală.

– Nu țin partea nimănui, spuse aceasta, ușor amuzată. Rezolvați aceste probleme voi între voi, copii.

Când Barbie se întoarse cu bagajul de la Abbotsford, pentru a-și lua rămas-bun, părea împăcată cu gândul că trebuie să meargă la școală și chiar exprimă o ciudată admirație pentru Greg.

– E admirabil când își ia alură de dur! mărturisi ea Katharinei. Nici n-am știut că poate fi așa. Trebuie să fiu mai atentă pe viitor, pentru că e un adevărat tiran. Ah, îmi plac la nebunie bărbații care se impun, ție nu? Gata, cred că vei fi încântat s-o însoțești pe frumoasa mea mătușă, nu-i așa? Fetele vor fi verzi de invidie.

Îi salută pe toți și plecă veselă. La început, Katharine se gândi că n-o înțelege nimeni, apoi se simți mult mai bine și, deși n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume, știa că Greg avusese dreptate.

*
* *

Se apropia Crăciunul, cu agitația specifică pregătirilor. Greg o însoțise pe Katharine la serbare, producând mare agitație printre liceene. Barbie primise un premiu pentru eseu și un trofeu la înot și se întorsese, în al nouălea cer, la Shiloh. Aici, toată lumea era cuprinsă de febra pregătirilor, copiii mai ales făcând totul pentru a o ajuta pe Katharine și a compensa astfel grijile pe care i le provocaseră. Peter ieșise din spital și, trântit pe canapea, făcea timpul să-i

treacă mai ușor confecționând metri de ghirlande din hârtie; Barbie scria felicitări de Crăciun, iar Maria se distra grozav pulverizând zăpadă artificială pe tot ce-i ieșea în cale.

Din zori până seara, casa răsuna de râsete, învăluită în mirosurile îmbietoare venite din bucătărie, unde Meg, cu urme de făină pe fața strălucind de căldura cuptorului și de bucurie, era în elementul ei.

Fran venea aproape în fiecre zi. Se angajase pe perioada sărbătorilor ca bucătăreasă la un hotel și lucra în schimburi. Katharine trăia primele chinuri ale geloziei văzând-o petrecând împreună cu Greg fiecare minut liber, călărind împreună și antrenându-se la sărituri peste obstacole pentru concursuri hipice.

Francesca era, într-adevăr, atât de potrivită pentru Greg – născută parcă pentru a fi soție de fermier, capabilă să servească o cină cu tot atâta grație cu câtă intra în mijlocul cirezii și tăia coarnele vițeilor.

Se aventurase și Katharine o dată în grajduri pentru a asista la muls; dăduse chiar și o mână de ajutor, dar păstrase distanța față de tauri și de cai și, chiar dacă Les și băieții o tachinaseră, tot nu-și putuse înfrânge teama instinctivă față de masivitatea acelor animale.

Da, Francesca era perfectă pentru a îndeplini rolul de stăpână a casei – o alegere ideală. Cu cât își spunea mai mult acest lucru, cu atât Katharine se ura mai tare pentru josnicia invidiei pe care o simțea, și asta când biata fată era atât de prietenoasă și cu ea, și cu copiii: juca nesfârșite

partide de cărți cu ei, făcea rochii pentru păpușile Mariei, exersa cu Barbie pentru ca aceasta să se prezinte bine în cadrul clubului de hipism.

Era și preferata lui Meg, care o cunoștea de mică și care era oarecum îngrijorată pentru ea.

– Este atât de speriată și-și face griji inutile, comentă ea într-o zi după plecarea acesteia. Toată lumea își dă seama că e perfectă pentru el, numai ea are ideea aceasta fixă că nu e femeia potrivită. Iar el, care e îndrăgostit nebunește...

Katharine simți că se sufocă. Așadar, problema tot nu era rezolvată. Ar fi vrut să se termine totul mai repede, ca să fie mai ușor de suportat. Se duse repede în grădină, unde își reluă lucrul, concentrându-se cu desperare asupra buruienilor pe care le plivea. La un moment dat, dădu peste ceva tare, un obiect metalic. Îl ridică, ștergându-l cu grijă; era o brățară din argint, delicat lucrată și având gravate câteva cuvinte – „Pentru F.B. de la G.S. – și o dată. Pesemne că-i căzuse Francescăi de la mână, în timpul unei plimbări romantice alături de Greg.

Rămase acolo, ținând în mână brățara, copleșită de tristețe. Să fie nevoită să stea la Shiloh și să-i vadă împreună în fiecare zi era mai mult decât putea suporta.

Capitolul 7

Veni și săptămâna Crăciunului. Katharine constată că, în ciuda nefericirii ei, viața mergea înainte și acel ceva nedefinit ce anunța spiritul Crăciunului reuși chiar să-i atenueze adânca depresie. Ieși din starea de apatie și-și anunță intenția de a merge în oraș la cumpărături.

Barbie începu să danseze de bucurie în jurul mesei, Maria spuse pe nerăsuflate lista care trebuia să fie transmisă lui Moș Crăciun, iar Peter asigură pe toată lumea că nu-l deranjează deloc să rămână acasă și că nu se va plictisi, din moment ce era în compania lui Meg.

Greg ridică privirea de pe ziarul pe care-l citea și se oferi să-i conducă, dar Katharine refuză categoric, fără nici un regret. Perspectiva de a călători mai mult de optzeci de kilometri împreună cu el i se părea îngrozitoare. Greg nu mai insistă, dar o rugă să vină în biroul lui când are puțin timp liber.

Katharine se duse, mirată și puțin temătoare. Ce mai făcuse ca să-i atragă nemulțumirea? Când intră, îl găsi scriind ceva la birou; nu-și ridică privirea, ci doar îi făcu semn să se apropie.

– M-am gândit că, dacă mergi în oraș, poate ai nevoie de asta, spuse el întinzându-i un cec. Meriți din plin acești bani după cât ai muncit de când ai venit – nu numai în casă, dar și în grădină; niciodată n-a arătat mai frumoasă.

Deși furioasă, Katharine acționă cu o răceală de gheață:

– Nu m-aș atinge nici măcar de un cent din banii tăi, pentru nimic în lume! spuse ea pe un ton perfect controlat, după ce rupse cecul și i-l aruncă în față. Poate că nu-ți mai amintești, dar eu îmi amintesc foarte bine că m-ai etichetat drept o femeie interesată, care-și alege bărbații în funcție de contul lor din bancă. Așadar, pentru mine ești total lipsit de importanță. Prin ceea ce am făcut, am încercat doar să mă achit de o datorie. Dacă n-ai fi fost tu, Peter ar fi putut să-și piardă viața, iar copiii sunt o povară în plus pentru bugetul tău, din moment ce nu accepți să-ți plătim pentru ședera noastră. În nici un caz n-aș accepta bani de la tine.

Apoi ieși din birou, înainte de a-i da posibilitatea să răspundă, cu satisfacția – searbădă – că marcase un punct în defavoarea lui.

A doua zi dimineață, toți se treziră devreme și se pregătiră de plecare. Katharine, încărcată cu sacoșe și o listă enormă de cumpărături, scoase mașina din garaj și începu să claxoneze nerăbdătoare. Barbie veni în fugă.

– Tocmai a telefonat bunica. Merge și ea și vrea să ne ia pe mine și pe Maria în mașina ei. Oricum, e mai mult loc. Putem?

– E cam târziu acum să schimbăm planurile. Asta înseamnă că va trebui să merg singură până acolo.

– Ba nu, poți veni și tu cu noi. Bunica nu se va supăra.

Deodată, Katharine își dădu seama că Greg stătea tăcut pe terasă. Era îmbrăcat, așa cum nu era obișnuită să-l vadă, cu costum verde și cămașă albă și asista la schimbul lor de cuvinte cu o privire din ce în ce mai sumbră.

– Poți veni cu mine, Kate. Vor să meargă și Fran și Joy... așa că nu va trebui să suporți doar prezența mea detestabilă, adăugă el șoptit.

Barbie dispăru deja în casă, pentru a-și anunța bunica.

– Prefer să merg cu mașina mea. Nu vreau să fiu o intrusă în familia voastră.

– Lasă copilăriile, Kate. Pentru Dumnezeu, vin Fran și Joy; nu trebuie să ne audă certându-ne. Vor crede că ești nebună dacă mergi separat cu mașina ta.

– Sigur, nu trebuie să tulburăm aparența de armonie de la Shiloh, pentru a nu-ți strica planurile.

– Nu știu ce vrei să spui, zise Greg nedumerit, trăgând-o afară din mașină, dar, pentru Dumnezeu, fă un efort și poartă-te civilizat. Arăți nemaipomenit, dar strici tot farmecul dacă stai atât de încruntată.

Ignorându-l total, Katharine zâmbi spre Joy și Fran și se urcă în mașină, refuzând însă locul de lângă Greg pe care

Fran o invitase. Trebuia să suporte călătoria până acolo, dar, ajunși în Christchurch, va avea întregul oraș la dispoziție și nu va fi greu să-l evite.

Christchurch era sufocant din cauza căldurii și a aglomerației. Katharine făcu turul magazinelor, se întâlni cu Lydia și cu fetele pentru a bea ceva răcoritor, apoi își continuă singură cumpărăturile. Taiorul, pe care Greg îl admirase și care tocmai din acest motiv îi devenise foarte nesuferit, i se lipea neplăcut de corp, iar picioarele, dezobișnuite de a mai purta pantofi eleganți, o chinuiau îngrozitor.

De aceea, o atrase imediat o cafenea cu saloanele aproape camuflate de atâtea plante care dădeau impresia de răcoare și confort. De-abia aștepta să se așeze într-un separeu liber. Dincolo de paravanul despărțitor se auzeau vocea unui bărbat și a unei femei; îi sunau ciudat de cunoscute... Ah! Greg și Fran! Ce coincidență enervantă!

– E timpul să te hotărăști, draga mea. Nu mai e cazul să eziți, doar ai avut suficient timp la dispoziție să te gândești. Nu e corect să ții un bărbat atâta vreme într-o stare de nesiguranță, mai ales când știi că întregul lui viitor depinde de tine. Știu că e greu de luat o decizie, dar ești persoana perfect potrivită, fată exasperantă...

Katharine ieși din cafenea aproape alergând. Așadar, Greg își pierduse răbdarea. Bărbații se schimbă când se îndrăgostesc; Greg pe care-l cunoștea ea n-ar fi stat calm, obiectând vag, ci ar fi dărâmat pur și simplu munții ce-i

stăteau în cale. Intră în primul magazin ce-i ieși în cale – un magazin cu îmbrăcăminte. Cumpără o rochie șocant de scumpă și de îndrăzneață de culoare verde și o pereche de sandale asortate, se schimbă cu ele chiar în magazin, plăti vânzătoarei uluite și plecă în căutarea unei alte cafenele, cu clienți mai tăcuți.

*
* *

La Shiloh, aproape toate prăjiturile erau gata, cu participarea Katharinei, sub supravegherea atentă a lui Meg și a Lydiei, expertă în ornat.

De la accidentul lui Peter, relațiile dintre Lydia și familie se îmbunătățiseră mult, autoarea transformării Lydiei fiind Barbie.

Katharine supusese întreaga casă unei curățenii generale extrem de amănunțite, căreia nu-i scăpase nici un colțișor. Așa găsise jurnalul subțire al lui Inger Sanders, uitat undeva pe raftul de sus al șifonierului din camera în care stătea chiar ea.

Îngenunche acolo, pe podea, și începu să-l răsfoiască. Inger iubise Noua Zeelandă și viața de la fermă. Philip se străduise ca ferma lui să devină prosperă, în ciuda prevestirilor sumbre din partea celor mai în vârstă, care susțineau că ținutul e prea arid. Philip nu le luase în seamă, muncind și mai mult. Valea Shiloh era udată de râul Tweed

și, în plus, construise și el canale de irigație. Apoi, veni perioada crizei economice. Fusese o perioadă dură, dar supraviețuiseră. În viața lui Inger apăruse o nouă lumină: Gregory Philip Sanders. Paginile jurnalului înregistraseră în cele mai mici amănunte fiecare progres făcut de bebeluș.

Greg avea doi ani și Inger nu se simțea foarte bine, dar nu trebuia să-i spună lui Philip, pentru ca acesta să nu-și facă griji inutile și să amâne Balul „din a douăsprezecea noapte“ de la Shiloh, după Crăciun. Toată lumea aștepta evenimentul. Abia după aceea avea să meargă la doctor, cu toate că acele amețeli nu puteau fi cauzate de altceva decât de căldura excesivă.

Katharine închise jurnalul, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Acela trebuie să fi fost ultimul Crăciun al lui Inger; murise la scurt timp după aceea, cu mult înainte de terminarea recesiunii și ca Shiloh să devină o fermă prosperă.

Se duse repede s-o caute pe Meg; poate ea își mai amintea de acel bal.

Da, Meg își amintea și pe măsură ce povestea, ochii i se umpleau de lacrimi. Pe atunci, viața socială în Noua Zeelandă era destul de limitată și acel bal era un punct luminos în acea existență altminteri monotonă, constituind unul din puținele evenimente mondene atât de mult așteptate. Și, mai mult decât orice altceva, în mintea lui Meg rămăsese vie imaginea amfitrioanei – chipul ca de zână al lui Inger.

Fermecată de povestea lui Meg, Katharinei îi veni o idee. I-o împărtăși acesteia, care păru entuziasmată, după care, deși foarte neîncrezătoare, discută și cu Greg. Se temea să nu fie etichetată drept iremediabil sentimentală.

Îl aștepta până când veni la micul dejun – venea întotdeauna după ce toți ceilalți terminau de mâncat, întrucât aștepta mai întâi să fie colectat laptele proaspăt muls.

Katharine stătea în picioare în fața lui, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor.

– Ce-ai mai pus la cale, Kate? Ai o figură de copil care ori a făcut, ori e pe cale să facă o poznă.

Katharine începu să vorbească repede, înainte de a o părăsi curajul.

– Făceam curățenie și așa am găsit jurnalul mamei tale și apoi Meg mi-a povestit mai multe despre balul de la Shiloh și mă întrebam dacă... adică, mă gândeam... dacă Meg și cu mine ne-am ocupa de aprovizionare și de invitații, dacă... vreau să spun, dacă nu te-ar deranja să...

Vocea i se stinse când Greg se ridică de pe scaun și rămase în picioare în fața ei, făcându-i semn să tacă.

– De ce ți-e atât de teamă? Nu-ți stă în fire să te bâlbâi, tocmai tu, Kate cea îndărătnică, expertă în replici rapide și caustice. Fâstâceala asta ca de școlăriță mă zăpăcește. Încerci de fapt să-mi ceri permisiunea, sau ceva de felul acesta, într-un stil pur victorian?

– Mă intimidezi cu statura asta de uriaș, spuse Katharine, făcând un pas înapoi. Nu știu ce simte Fran când te ridici așa, amenințător, ca un munte, dar mie mi se face teamă.

– Ce legătură are Fran?

– N-are, mă gândeam așa... Voiam de fapt să te întreb dacă te-ar deranja să organizăm după Crăciun un bal ca în zilele de demult.

Ah, dacă n-ar mai fi privit-o de parcă era un fluture în insectar...

– Dacă vrei să-ți asumi sarcina ingrată de a organiza un bal, ești liberă s-o faci.

Cuvintele lui avură efectul unui duș rece.

– Greg Sanders, ești bărbatul cel mai lipsit de romantism pe care l-am cunoscut vreodată. Trebuia să-mi dau seama. Mă entuziasmez la ideea de a reînvia un vechi obicei al casei Shiloh și tot ce găsești de cuviință să-mi spui este să mă avertizezi că va fi mult de lucru. În orice caz, nu vei avea nimic de făcut decât să onorezi evenimentul cu prezența ta... asta, bineînțeles, dacă vei binevoi să faci măcar atât!

Gestul lui o luase atât de mult prin surprindere, încât nu putu face nimic; Greg o săruta deja și ea îi răspunsese cu egală pasiune, înainte de a-și da seama de ceea ce face și devenind complet rigidă în brațele lui, se zbătu să se elibereze din strânsoarea lor.

– Eu, lipsit de romantism?! Tu vorbești, care ești ca un aisberg? Asta este pură provocare. Sigur că mi se pare o idee minunată să reînviem tradiția balului, dar în această

perioadă a anului, cu toate celelalte care mai sunt de făcut, mă tem să nu te epuizezi. Nu te-ai odihnit nici măcar un minut de când ai venit. Ideea a fost să te bucuri, tu și copiii, de o vacanță, pe când tu trudești de parcă ar trebui să-ți câștigi dreptul la mâncarea și la adăpostul primit. Ce naiba încerci să dovedești?

Katharine se smulse din strânsoarea lui și-l plesni răsunător peste obraz.

– Cum îndrăznești să vorbești? Te porți ca un stăpân cu camerista! Încerc să-mi câștig existența aici, pentru că știu motivul care te face să dorești prezența noastră aici și refuz să mă las folosită, indiferent de cât de fericit e deznodământul. Deocamdată sunt obligată să rămân aici; cât despre copii, sunt convinsă că-i iubești. Gândește-te însă ce concluzie ar trage, ei, sau Meg, dacă ne-ar găsi într-o astfel de postură.

– Viața mea e o carte deschisă, iar tu ești o femeie tumultuoasă; nici nu știu de ce te suport. Te-aș săruta și în fața catedralei, în prezența tuturor – poți să mă pui la încercare, dacă vrei. Cât despre motivele mele ascunse, habar n-am despre ce vorbești. Sunt un om simplu, cu sentimentele și dorințele oricărui bărbat. Atâta timp cât vei continua să faci remarce provocatoare, voi răspunde în singurul mod posibil. Ce spunea nobilul Petruchio: „Sărută-mă, Kate și duminică suntem deja căsătoriți...“ sau, ceva de genul acesta. Știa ce vrea și ce trebuie să facă.

– Bărbații sunt cele mai vrednice de dispreț ființe. Citezi din piesele lui Shakespeare și te porți de parcă astfel de sărutări ar face parte din rutina vieții. O fi așa pentru tine, dar eu am pretenții la mai mult. Sărutul trebuie să fie împărtășit, o expresie a încrederii reciproce. Ce ar fi gândit Francesca dacă ar fi intrat întâmplător? Crezi că ar fi fost de acord cu ideea demodată că există un cod de comportament pentru bărbați și altul pentru femei?

Greg se trânti înapoi pe scaun.

– Este treaba mea ce fac la mine acasă și nu-mi pasă de părerea nimănui. Dă-mi, te rog, o cafea caldă; asta s-a răcit complet.

– Pot spune că ești chiar mai vrednic de dispreț decât am crezut! Poți să-ți iei și singur cafeaua. Mă duc la Abbotsford.

Chiar atunci sună telefonul; era Tony Morton, unul din păstorii de la Abbotsford, care o invita pe Katharine la o seară dansantă la Cheviot, în seara aceea. Aceasta acceptă, bucuroasă că Greg putea auzi toată conversația, iar când puse receptorul în furcă, privirile li se întâlniră, provocator.

– Ce fraier! comentă Greg pe un ton batjocoritor. Ce șansă are unul ca Morton în fața ta? Te vei distra puțin cu el în vacanță, apoi, când se va implica serios, îi vei râde în nas. Patruzeci de dolari pe săptămână și o casă simplă de țară! Nu prea corespunde planurilor tale... Bietul de el, se îndreaptă spre o prăpastie!

– Trebuie să rămân aici până când Peter se face bine, dar asta nu înseamnă că trebuie să-ți suport insultele. De acum

încolo, ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai feri din calea mea. Se spune că, până când nu locuiești în aceeași casă cu cineva, nu-l cunoști. Cât de adevărat e! Nu mi-am imaginat cât de necioplit și lipsit de sensibilitate ești până n-am venit să locuiesc aici!

Ieși repede, trântind ușa. N-ar fi suportat să meargă la Meg care, desigur, ar fi alinat-o așa cum împaci un copil certăreț, adică așa cum proceda în mod obișnuit cu ea.

Merse la Lydia. Aceasta o salută cu căldură și o invită în bucătărie, ceea ce era un indiciu important al transformării petrecute; până atunci, vizitele fuseseră extrem de formale și în nici un caz nu i se îngăduise să depășească limitele salonului. De data aceasta, Lydia o lăsase s-o ajute să curețe mazărea pentru prânz, îi admirase bronzul, ca și planurile pentru bal și chiar o rugase s-o ajute să gătească pentru echipele care urmau să vină pentru tunsul oilor după Anul Nou. Mâncară împreună într-o atmosferă plăcută, se plimbară în grădină și Katharine reuși astfel să se întoarcă la Shiloh într-o stare de spirit perfect normală, hotărâtă să-și ducă la îndeplinire planul fără a cere nici cel mai mic ajutor din partea lui Greg.

Capitolul 8

Greg era oricum ocupat de dimineața până noaptea cu problemele fermei.

Crăciunul trecu într-un iureș de adunări vesele de familie și petreceri pe plajă. Greg n-a spus și nici n-a făcut nimic care să strice distracția generală și nimeni în afară de Katharine nu observase că evita cu multă grijă să rămână singur cu ea.

Și prima săptămână a noului an trecu repede. Katharine petrecu o parte din fiecare zi la Abbotsford, ajutând-o pe Lydia, așa cum promisese. Și la Shiloh pregătirile pentru bal erau în toi, iar în mijlocul acelei agitații generale, Greg nu scotea niciodată un cuvânt și nici nu arunca vreo privire care să trădeze cel mai mic interes pentru ceea ce se întâmpla.

– Tipic pentru bărbați, comentă Meg. Le place să joace rolul de amfitrion atât timp cât nu trebuie să ridice nici un deget pentru aceasta. Și poate că-i mai bine așa, fiindcă

altfel mai mult ar încurca, după cum se comportă, ca niște elefanți într-un magazin cu porțelanuri.

Katharine își dădea seam că, de data aceasta, Meg se înșela. Nu era vorba numai de mândrie masculină, ci mai mult de afișarea unei totale indiferențe față de ceea ce făcea ea. Greg păstra o aparență de politețe și normalitate când erau de față copiii și Meg, dar dacă se întâmpla să fie singur cu ea, o ignora complet. Cu atât mai mult, Katharine era hotărâtă ca balul să aibă un succes răsunător.

Barbie făcea naveta între cele două case, extrem de încântată, într-o pornire de nestăvilit entuziasm. Lydia se oferi să creeze aranjamentele florale, iar Katharine acceptă, recunoscătoare. Toate femeile din sat le copleșiră cu oferte de ajutor pentru pregătirea cinei festive. De acum, totul se precipita într-un crescendo în al cărui ritm trepidant se implicaseră cu bucurie și emoție.

Greg pleca de la Shiloh în fiecare seară, iar Fran era foarte liniștită și preocupată de ceva. Katharine plănui să se anunțe logodna lor în seara balului; cadrul era perfect, având în vedere că aveau să fie prezenți toți prietenii lor din Lammermoor și chiar și din alte părți și puteau sărbători evenimentul împreună.

Se hotărî să facă efortul de a-și procura o rochie nouă, astfel încât să fie la înălțimea ocaziei. Desigur, Greg tot n-avea să observe; ar putea apărea îmbrăcată și cu un sac, lui și așa nu-i păsa.

Cu atât mai mare i-a fost surprinderea când în ziua din ajunul balului, Greg apăru cu David și Michelle; era pur și simplu mută de încântare.

– Pentru asta, trebuie să-i mulțumești bunului nostru Greg, care a jucat rolul de zână bună! A știut că ți-a fost dor de noi de Crăciun, dar atunci n-am putut pleca de la spital. Acum ne-a telefonat să ne întrebe dacă nu cumva reușim să facem rost amândoi de două zile libere. Printr-o minune, am reușit și ne-a trimis banii de drum. A spus că te vei bucura să ai pe cineva din familia ta la acest eveniment. Nu-i așa că suntem cea mai frumoasă surpriză care ți s-a făcut vreodată?

Katharine îl asigură că este așa și șopti ceva incoerent spre Greg, a cărui expresie era de nepătruns, după care conduse musafirii în casă.

– De o lună, am lucrat numai la urgențe și numai o calamitate mă poate urni de aici, declară David, așezându-se pe canapea.

– Regret dacă îți închipui că așa va fi, râse Michelle.

În ciuda protestelor generale, Meg nu-i mai lăsă să-și povestească nimic, trimițându-i urgent la culcare, tocmai pentru a se putea bucura din plin de balul de a doua zi.

David se supuse, bombănind, semănând caraghios de mult cu Peter. Katharine aruncă o privire spre Greg care, în picioare lângă cămin, își scutura pipa. Se gândi că ar trebui să-i mulțumească așa cum se cuvine pentru gestul lui frumos, dar expresia dură, neînduplecată de pe fața lui o făcu să se răzgândească. Îi spuse un „noapte bună“ rece și-i urmă pe ceilalți.

Probabil că făcuse gestul acela sub impulsul momentului, având în vedere importanța pe care el o

acordase întotdeauna familiei. Și apoi, oricine ar fi devenit mai bun în ajunul propriei logodne. Oricum, Katharine petrecu o noapte agitată.

Dimineața următoare se consumă în pregătirea sandvișurilor și salatelor de fructe. După-amiază, Katharine și Michelle făcură ultimele aranjamente în sala de bal din aripa nouă a clădirii, unde două încăperi fuseseră unite prin îndepărtarea ușilor dintre ele. Parchetul era bine lustruit, se scoseseră mobilele și se aliniaseră scaune de-a lungul pereților. Într-un colț, se amenajase un bar unde la loc de cinste fusese așezat bolul din argint pentru punci al lui Inger.

Încă mai erau decorațiunile de Crăciun, care urmau să fie scoase abia la miezul nopții, inclusiv ieslea pentru personajele căreia copiii lucraseră cu deosebită migală.

Francesca concepea coafuri pentru fete și, după ceai, acestea dispărură în vederea complicatei operațiuni. Într-adevăr, transformările erau radicale, mai ales în cazul lui Barbie care, din băiețoiul cu care se obișnuiseră toți, deveni o apariție suplă și diafană ca o boare de primăvară și al Mariei care, netezindu-și rochia subțire de voal, părea să-și fi văzut visul transformat în realitate.

Erau deja toți jos și o așteptau, când coborî și Katharine într-o rochie simplă și elegantă de culoarea fildeșului și pantofi din satin de aceeași nuanță.

– Ah, parcă ar fi o mireasă! exclamă Barbie, plină de admirație.

Greg se întoarse repede și se îndreptă spre primii musafiri.

Petrecerea părea să fie într-adevăr reușită: de la copii până la cei mai în vârstă, toți dansară și jucară jocuri de societate într-o atmosferă plăcută, de mare sărbătoare.

Lydia, cu un aer regal, îmbrăcată cu o rochie neagră și purtând perle, ajută la servirea cinei și dansă ponderat, cu o ținută impecabilă, cu comandantul Hogg și cu Joseph Pitama. Josie Harrington venise din Nelson să se laude cu logodnicul ei, șeful formației pop. Francesca era încântătoare în rochia de culoarea caisei, iar Joy și Les formau un cuplu pe cât de elegant, pe atât de distins.

Katharine dansă tot timpul, schimbând partener după partener, cu un zâmbet fermecător fixat pe buze, fără să privească nici măcar o dată spre curiosul blond care probabil că nu dansase decât cu fata cu rochia de culoarea caisei.

Abia când Waren o invită la dans, se mai relaxă puțin. Din fericire, cu el putea fi ea însăși. Venise foarte des la Shiloh și deveniseră buni amici. Mai mult, Katharine era convinsă că era un fin observator și reușea să perceapă dincolo de aparențe. Era un bărbat pe care te puteai bizui, franc și nesofisticat. Reuși s-o facă să se simtă cu adevărat bine, pentru prima dată în seara aceea. Îl rugă să facă o pauză și să iasă puțin în grădină, la aer curat.

– Dacă știam că voi dansa până îmi voi găuri talpile noilor mei pantofi, nici n-aș mai fi organizat balul, râse Katharine. Părinții tăi se distrează?

– Sigur, deși tata are oarecare emoții. Spune că întotdeauna începe să-i tremure mâna când e vorba de logodnă.

– De ce ar avea emoții tatăl tău? Les ar trebui să aibă; în definitiv, despre fiica lui e vorba, ea se logodește.

– Așa e, dar se logodește cu fiul lui și el e un bătrân sentimental. Ar fi trebuit să se obișnuiască de acum, doar sunt al patrulea care face acest pas.

Katharine rămase câteva clipe fără grai, apoi stelele începură să se învârtă din ce în ce mai repede pe cer, în fața ei se ridică un munte, apoi se căscă o prăpastie... Se prinse de brațul lui Warren, abia reușind să șoptească:

– Ce vrei să spui? Francesca nu se logodește cu Greg? Am crezut... Joy spunea...

Vocea i se stinse și încet-încet, își dădu seama. Ce spusese Joy? Ce spuseseră ceilalți? Doar că Fran era îndrăgostită și că era ființa perfect potrivită pentru el, dar nu menționaseră niciodată cine era el. Ea singură trăsese concluzia că era vorba despre Greg. Probabil că presupuneau că știe toată povesteaa.

De aceea venea Warren atât de des la Shiloh. Warren era îndrăgostit de Francesca. Warren, nu Greg. Nu iubitul ei, cel cu idei preconcepute și iute la mânie. Nu Greg!

După câteva clipe de frenezie, reveni la o judecată rațională. Nu putea să alerge la el și să-i spună: „Nu-i așa că e minunat? Am crezut că iubești pe altcineva. Acum, pentru că știu că nu-i așa, vrei, te rog, să te căsătorești cu mine?“

Rămânea totuși crudul adevăr că el o judecase în lumina surorii ei încântătoare, dar care acționase interesat și nu

vedea în ea decât o întruchipare – mai palidă, e adevărat – a splendorii și firii pasionale a Ginei. Pesemne că și ea îl încurajase să gândească așa, pentru ca orgoliul ei să nu fie prea rănit.

– Hei, ce ai pățit? întrebă Warren, sprijinind-o. Să nu-mi spui că ți-ai închipuit că era vorba despre Fran și Greg! De unde naiba ți-a venit ideea asta? E adevărat, el întotdeauna a considerat-o ca pe o soră mai mică, așa cum face și cu Barbie. Mi-am dat seama că la mijloc e o neînțelegere stupidă care vă ține despărțiți, dar nici în cele mai fanteziste visuri nu mi-aș fi închipuit așa ceva!

– Ce ai fi vrut să cred? Fran este ca acasă la Shiloh și l-am auzit pe Greg vorbindu-i de câteva ori...

Tăcu, speriată să nu fi făcut o gafă. Nu era treaba ei și Warren poate că nu știa de acele întâlniri și convorbiri telefonice.

– Ce prostuță zăpăcită! Fac pariu că l-ai auzit pe amicul Greg spunându-i dragei mele Fran că va fi o soție minunată pentru un preot. Și asta pentru că eu l-am rugat s-o facă. Vezi tu, Fran a început brusc să se teamă că e prea tânără și lipsită de experiență pentru stilul de viață al unei soții de preot. Prostii! Nu există o alta mai potrivită și, oricum, o iubesc pe ea, nu ceea ce știe sau ce nu știe să facă. Am implorat-o, dar n-am putut s-o fac să se răzgândească. În general, la mine vin oameni cu tot felul de probleme și se gândea că nu va putea face față, că mă va dezamăgi, că nu mă va putea ajuta în muncă. Mi-a fost imposibil s-o

înduplec, așa că l-am rugat pe Greg s-o convingă că nu trebuie să fie întruchiparea tuturor virtuților, ci doar soția mea. Nu-mi doresc și nu-i cer decât atât; restul va veni cu timpul. Ei bine, Greg a făcut ceea ce l-am rugat. Pesemne că a trebuit să facă uz de toată puterea lui de convingere s-o determine să-mi înțeleagă punctul de vedere. Ce or să se mai amuze când vor afla ce ai crezut!

– Warren, te rog, te rog nu spune nimănui, nici măcar lui Fran. Știu că-ți cer foarte mult, dar m-aș simți atât de prost dacă ar afla... Cât despre ceea ce ne desparte, pe mine și pe Greg, nu e numai atât, ci mult mai mult. Prefer să nu discut despre asta, nici măcar cu tine. Trebuie să rezolv eu singură; e complicat din cauza trecutului și a prostiei mele și nimeni din afară nu poate face nimic pentru a schimba sau a șterge ce a fost.

– Dacă-i așa, nu voi insista să-mi spui. Nu uita că „viitorul nu e decât trecutul care se revarsă asupra noastră." Nu-ți pierde credința, Kate. Lucrurile se vor aranja de la sine. Acum, hai să ne întoarcem până nu ia naștere un scandal și sunt părăsit înainte să fiu măcar logodit.

Katharine îl urmă, încercând să pună totul cap la cap. Acum înțelegea frânturile de conversație pe care le auzise întâmplător: „doi oameni care se iubesc atât de mult"... „viitorul unui om e în mâinile tale"... Ar fi fost o glumă bună dacă n-ar fi ieșit așa o încurcătură. Până și fotografia din portmoneu era ușor de explicat – bărbații purtau cu ei tot felul de vechituri și lucruri inutile, doar avea exemplul

tatălui ei. Cât despre brățară, putea să fi fost un cadou de ziua ei. Acum, totul îi era clar, deși n-o prea ajuta cu nimic. Bombardase toată bunătatea lui Greg față de ea cu o avalanșă de invective și acuzații.

Balul se termină cu anunțul logodnei, făcut de tatăl viitoarei mirese, cu o voce puternică, trădând fericirea. Urmară felicitările și un toast.

În scurt timp, oaspeții plecară și Katharine se retrase în camera ei.

Știa acum sigur că nu voia să se mai întoarcă la viața dinainte, că nu s-ar mai mulțumi cu munca, prietenii și familia. Avusese în aceste câteva săptămâni dulci-amare, suficiente mostre de cum ar fi viața alături de Greg, cum ar fi să-i împărtășească speranțele și visurile. Și părinții ei s-ar bucura; se întreba dacă ei ar avea unele rezerve, având în vedere că sentimentele lui Greg pentru ea nu erau decât o copie palidă a celor pe care le avusese pentru Gina.

Ea însăși, cu firea ei năvalnică, va rezista într-o astfel de căsnicie ingrată, în care unul avea să dea absolut totul, iar celălalt, doar atât cât considera că poate. Era destul? Of, Doamne, era destul?

Trebuia însă să fie conștientă de faptul că erau puține indicii asupra faptului că Greg o dorea cu adevărat: o idilă veche, terminată aproape înainte de a începe propriu-zis, un moment de pasiune trăită de ambele părți, pe o terasă luminată de stele în Nelson, un sărut dat la mânie, o admirație nerostită pentru curajul ei în condiții de maximă

tensiune, o remarcă în legătură cu natura dragostei, în noaptea aceea pe pod, un prieten care e de părere că ei doi ar trebui să fie împreună... Mai era ceva de adăugat? Putea așa ceva fi considerat iubire? Greg recunoscuse că era vorba de dorință, așadar, toate acele scurte interludii puteau însemna doar efectul unei normale atracții fizice a unui bărbat față de o fată care-i plăcea.

Nu prea erau răspunsuri la întrebările ei și încerca zadarnic să se liniștească, bâjbâind într-o mare de cuvinte dure aruncate la mânie și intenții greșit înțelese. Instinctul îi spunea că, alături de ea, căsnicia lui Greg ar fi mult mai fericită și mai plină de sens decât ar fi fost alături de Gina. Dar cum să dovedească? Își înclină capul și-și împreună mâinile într-o scurtă rugăciune: „Doamne, fă să existe o cale...“

Capitolul 9

Katharine merse din nou la Abbotsford a doua zi, Lydia părea bucuroasă de ajutorul pe care i-l dădea și-i împărtășise mult din experiența ei de atâția ani.

Relația lor se schimbase: reținerea de la început se transformase în înțelegere și încredere.

Și Katharine trăise sentimentul oribil al geloziei, așa că reuși în cele din urmă să înțeleagă prin ce chinuri trecuse Lydia când Gina i-l smulsese pe Ralph – acest fiu incapabil pe care-l iubise atât de mult, încât dragostea pentru el devenise un fel de călcâi al lui Ahile.

Și Gina lovise cu abilitate, iar Lydia răspunsese cu o ură care, pe parcursul anilor, se transformase într-o vâlvătaie ucigașă.

Erau însă și momente când Lydia cea de altădată răbufnea. Bunăoară, se odihneau la Shiloh într-o după-amiază cu căldură înăbușitoare, răsuflând ușurate că se terminase sezonul de tuns oile la Abbotsford. Katharine se

simțea obosită după ce gătise acele cantități enorme de mâncare pentru echipele de lucrători. Barbie lipea fotografiile vițeilor în registru, însoțite de câteva detalii și comentarii referitoare la condițiile în care au fost fătați.

– Ce s-a întâmplat cu Shiloh Timothy, Greg? îl întreb ea, extrem de interesată.

– S-a dovedit a nu fi foarte fertil. Aveam mari speranțe legate de el. Mama lui a fost Lucille, cea mai bună vacă de la probele pentru ameliorarea rasei, iar tatăl lui a fost Sean, unul din cei mai buni tauri. Mai aștept puțin să văd cum se comportă, apoi mă gândesc să-l vând. Și așa toți vițeii lui au ieșit cu capul mare; a trebuit să duc vacile la un alt taur.

– Ți-aș fi recunoscătoare, Gregory, dacă te-ai gândi la un alt subiect pe care să-l discuți cu nepoata mea, spuse Lydia, extrem de indignată.

– Prostii! Nu fi atât de obtuză, bunico! Aceste probleme sunt foarte interesante; până la urmă, e o problemă tehnică. În trimestrul trecut am făcut la școală un curs tratând despre reproducerea la oameni, iar la proiectul referitor la mamifere am ales vacile, așa că nu e cazul să te scadalizezi, scumpa mea. Ei, acum merg la familia Bailey. Fran a spus că-l pot călări pe Honey Boy mâine la club, dacă-l țesăl bine. Vrei să le transmiți ceva, Greg?

– Nu, cred că nu, Barbie. Plec și eu să mut aspersoarele.

Plecă imediat, lăsând-o singură pe Katharine să facă față sarcinii dificile de a o împăca pe Lydia și de a o readuce la starea dinainte. Era chiar posibil să se amuze copios pe această temă, în timp ce ea se chinuia. Bărbații!

În mare, Greg redevenise cel de altădată. Devenise mult mai puțin ostil față de Katharine, pe măsură ce și aceasta făcuse primele încercări timide de a se purta cât mai firesc cu el, ba chiar făcea haz pe seama ei, tot așa cum o trata pe Barbie și pe copii.

Într-o zi, spre surprinderea ei, o întrebă dacă vrea să-l însoțească la o petrecere în Cheviot. Și mai mare i-a fost mirarea când, după ce acceptă și se depărtă câțiva pași, o strigă din nou, rugând-o să se îmbrace la fel cum fusese la aniversarea zilei de naștere a lui Josie.

– Indiferent ce fel de individ crezi că sunt, explică el zâmbind, văzând-o atât de uimită, țin bine minte când o fată arată minunat. O privi tandru. Poart-o de dragul vremurilor trecute. Aveai o rochie de aceeași culoare când eram prieteni, înainte de a ne distruge viața. Ce s-a întâmplat cu noi, Kate? Și atunci ne certam, dar ne trecea imediat. Acum ne purtăm ca proștii, stăm îmbufnați și ne ignorăm. N-ar putea fi totul ca înainte? Unde am greșit? Habar n-am.

– Habar n-am nici eu, spuse Katharine, încercând să nu lase să-i scape această ocazie. Bănuiesc că suntem prea temperamentali. Sunt gata să iau totul de la început, dacă ești de acord.

– Ne-am înțeles.

Greg plecă fluierând, iar Katharine se pregăti pentru cina la care era invitată, călăuzită de raza de speranță ce părea să se fi aprins din nou în viața ei.

Greg fusese un partener vesel, spiritual și fermecător. Katharinei îi venea cu greu să creadă că era același bărbat care o făcuse să sufere atât de mult.

– În curând vei reveni la normal, spuse ea în drum spre casă. Nu vor mai fi copiii cu gălăgia lor, ca să nu mai spun că nu va mai fi nici mătușa lor, cea care tulbură liniștea chiar mai mult decât ei.

– Nici nu mă pot gândi la asta. Până și Meg va pleca. Fran și Warren se vor căsători în curând și vor merge la noua lui parohie. Nu știu cum voi supraviețui aici, ca într-un mormânt. Lipsește ceva din viața mea. Zilele mele se aseamănă prea mult una cu cealaltă. Pare ciudat pentru un tip de vârsta mea, dar abia de un an sau doi m-am maturizat și am început să nu mai plâng după luna de pe cer și să nu mă mai aștept ca totul să se întâmple așa cum doresc.

*
* *

Katharine se simți cuprinsă de o bucurie nebună. Era mai mult decât sperase: o spusese chiar el, clar – se consolase în privința Ginei. În sfârșit, o ținea în brațe nu într-un acces de furie, nu pentru că semăna cu Gina, ci tandru, ca și cum acolo ar fi fost locul ei.

– Mai ții minte ce ai spus – că nu-ți plac spectacolele reluate? Ei bine, al nostru va dura mult și, înainte de căderea cortinei, e momentul pentru bis.

O sărută lung și într-un târziu își desprinse buzele de ale ei și o privi în ochii cenușiu-verzi.

– Aș vrea ca acest bis să se repete la nesfârșit.

– Astfel de bisuri pot duce la un număr foarte mare de reprezentații, răspunse ea, încă temându-se să-și arate sentimentele în toată profunzimea lor; totul era încă prea nou, prea fragil și trebuia să pășească încet, cu grijă.

– Ah, Kate, chiar crezi asta?

– Da, sunt convinsă.

Tot drumul spre casă, inima Katharinei pulsă în acordurile unui imn de bucurie și recunoștință.

*
* *

A doua zi dimineață, deși era înnorat, Katharinei i se părea o minunată primăvară. Făcu obișnuitele treburi gospodărești, dar de data aceasta fredonând un cântec și cu o sclipire în priviri, care o conduse pe Meg la anumite concluzii.

La ora zece, se primi un telefon din partea președintelui Clubului Federației Fermierilor, care transmise un mesaj urgent pentru Greg.

– Invitatul care urma să țină un discurs în ziua festivității s-a îmbolnăvit și este aproape imposibil să găsim un înlocuitor în acest stadiu. Dacă Greg n-are nici o idee, s-ar putea să fim nevoiți să anulăm totul. Roagă-l, te rog, să ia legătura cu mine urgent. Mulțumesc.

– Voi merge să-i spun, se oferi Katharine. Numai să-mi spui unde e, Meg. Pot duce și coșul cu gustarea, cu ocazia asta.

– Les spunea că e în țarcul taurilor. Taurul cel nou se bate cu ceilalți și Greg s-a dus să-l mute.

– Atunci, voi merge până la o oarecare distanță și-l voi striga. În nici un caz nu mă voi apropia prea mult de animalele acelea îngrozitoare.

Katharine luă coșul și plecă, fredonând și adulmecând mirosul de pământ reavăn după ploaia pentru care fiecare copac părea să mulțumească, în foșnet de frunze înviorate, cerului.

Greg era la marginea padocului și-i punea belciugul taurului cel nou, Hero, care se zbătea în strânsoarea lui. Katharine își duse mâinile pâlnie la gură, pregătindu-e să strige, dar orice sunet îi amuți pe buze. Tocmai atunci, Greg alunecă pe iarba udă și Haro se năpusti cu coarnele în șoldul lui, aruncându-l în gardul de sârmă ghimpată, după care lovi cu copita în pământ, sforăind amenințător și pregătindu-se din nou de atac.

Katharine începu să strige, în speranța că va distrage atenția colosului de la trupul rămas nemișcat lângă gard, apoi se năpusti la țărușul înfipt de Greg și trăgând de el, provocă o durere cumplită animalui prin nasul căruia era trecut belciugul corespunzător. Îi răsunau în urechi cuvintele pe care Les Bailey le spunea deseori: „Nasul – acolo este punctul sensibil“.

Într-adevăr, animalul scoase un urlet înnebunit de durere și de furie și se întoarse spre noul personaj care-l deranja, fornăind înspăimântător. Katharine se strecura

între taur și colțul în care Greg zăcea nemișcat, înaintând pe lângă animalul uluit, agitând un băț în aer și scoțând urlete de amenințare.

Cu capul aplecat, dând nervos din coadă, animalul continua s-o privească nemișcat, cu ochii mari negri parcă ieșiți din orbite. Katharinei i se părea că dura deja de o veșnicie și, uitându-se întâmplător puțin mai departe, văzu încă doi tauri care asistau la spectacol. Din fericire însă, Sean și Michael își scuturară capetele pestrițe, apoi își reluară rumegatul afișând un dispreț suveran față de ceea ce se întâmpla. Katharine înaintă încet spre masa tremurândă de furie din fața ei, continuând să strige amenințător, iar când ajunse suficient de aproape, vârî cârligul prin nasul umed și rece. Trase cu toată puterea și reuși să conducă acel uriaș care era nevoit să i se supună, din cauza durerii cumplite provocate prin tragerea cârligului, până spre poarta care ducea în țarcul alăturat. Îl închise repede înăuntru și fugi înapoi la Greg.

Acesta abia respira, neregulat, și pe pulover apăruse o pată de sânge care se mărea. Katharine îi sfâșie cămașa și încercă să oprească sângerarea apăsând tamponul pe care-l improvizase din puloverul ei. Făcu din jachetă o pernă pe care i-o așeză sub cap și-l înveli cu canadiana. Greg era deja ud până la piele și avea buzele livide. Katharine mai aruncă o privire spre el, apoi spre cei doi tauri care păștеau liniștiți în apropiere și, sărind peste poartă, începu să alerge desperată pe șosea.

Din fericire, venea camioneta de la fermă. Frânele scrâșniră și Les, care era la volan, sări imediat.

– Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

– Greg... spuse Katharine abia respirând. Hero l-a rănit grav; l-am lăsat acolo, dar mai sunt încă doi tauri. Pe Hero l-am dus în țarcul alăturat, dar mi-a fost teamă să-l mișc pe Greg, pentru că sângerează.

Les o împinse în mașină, apoi conduse nebunește până la locul accidentului.

Când îngenunche lângă Greg și ridică tamponul, sângele năvăli șuvoi.

– Trebuie să riscăm. N-avem timp să aducem ajutoare. Eu îl iau de umeri, iar tu de picioare.

Încă de când se apropiară de casă, Les începu să claxoneze. Imediat ușa se deschise, iar în prag apărură figurile speriate a lui Meg și ale copiilor. Înțelegând dintr-o singură privire despre ce e vorba, Meg alergă la telefon. Barbie o direcționă pe Maria spre șosea, spunându-i un singur cuvânt: „Joy!“ Peter încercă să facă un pas înainte fără cârjă, dar se prăbuși în noroi; reuși doar să se ridice, dar nici înjurăturile, nici lacrimile de frustrare nu-l ajutară să realizeze mai mult. Joy veni în fugă cu trusa de prim-ajutor.

Ajunse imediat și ambulanța chemată de Meg și-l transportă de urgență pe Greg la spital, unde sala de operație era deja pregătită.

Când Gordon Panmure ieși în cele din urmă, Katharine alergă desperată spre el.

– Liniștește-te, fetițo. E bine. Coarnele au deviat și n-au pătruns în cușca toraică; au făcut o gaură urâtă, dar organele vitale nu sunt afectate. L-am prins în copci. De acum, nu ne putem teme decât de o infecție, pentru că pășunea cu îngrășământ natural din belșug și platforma unei camionete, adică locurile în care a stat, nu sunt chiar cele mai sterile medii... I s-a făcut o transfuzie, pentru că pierduse mult sânge. Acum e încă în stare de șoc, dar poți să arunci o privire, ca să te liniștești.

Greg, la fel de alb la față ca și perna de sub capul său, arăta extrem de tânăr și de lipsit de apărare. Katharine îl privi îndelung, până când doctorul o trimise acasă la el să-i schimbe hainele ude și pătate de sânge.

Tracey Panmure o invită la un ceai fierbinte, în așteptarea lui Les care urma să vină s-o ia. Mâine, se va duce să-l vadă imediat ce i se va permite. Tot mâine, îi va spune cât de mult îl iubește.

Pentru toți cei de la Shiloh, ziua fusese cumplită, dar reușiră în cele din urmă să se remonteze.

Spre seară, însă, doctorul Panmure telefonă de la spital: starea lui Greg se schimbase și voia să discute cu Katharine.

La spital, o întâmpină cu o figură gravă și îngrijorată.

– Este exact lucrul de care mă temeam: a făcut o infecție galopantă și a reacționat violent la antibiotice. Va trebui să-l transfer la Christchurch. Nu suntem suficient de bine echipați aici și nu vreau să risc apariția unei infecții la secția de maternitate. Nu-mi place deloc ideea de a-l transporta

tocmai când are temperatură foarte mare, dar se pare că nu am de ales. Poți sta puțin cu el până anunț să se pregătească o ambulanță.

Greg era agitat și murmura ceva. Katharine încercă să-l ia de mână, dar o respinse, zvârcolindu-se, strigând și lovind aerul. Fruntea îi ardea. Apoi, rosti clar și tare, pe un ton ciudat, puțin cântat:

„Unde ești, draga mea? E întuneric și nu te pot găsi, Gina, Gina!"

Katharine se așeză, lividă și împietrită. Așadar, totul nu fusese decât o minciună și trecutul nu era deloc uitat. Îi spusese că se schimbase doar ca ea să nu mai aibă îndoieli. O încântase în mod deliberat cu revenirea la vechea lor prietenie și pecetluise prefăcătoria cu un sărut, când, pentru el continua să nu fie decât fantoma neuitatei Gina.

Gordon Panmure observase figura ei răvășită și se grăbi s-o asigure că, în ciuda stării grave în care se afla Greg, tratamentul corect îl va restabili repede. Rămase însă nedumerit de refuzul ei de a-l însoți pe Greg la spitalul din Christchurch. Roșcatele astea afurisite!... Ar fi putut jura că e îndrăgostită până peste cap de Sanders și acum stătea acolo, rece ca o statuie, cu ochii aceia mari privind în gol. Femei imprevizibile!

Katharine se întoarse acasă, complet zăpăcită.

– Tocmai am fost să verific acel taur, spuse Les imediat ce o văzu. L-am prins în lanțuri, deși acum e ca un miel. Cred că pedeapsa pe care i-ai aplicat-o l-a învățat minte; încă mai e speriat. Mă îndoiesc că va mai repeta figura. Să

sperăm, fiindcă șefu' a plătit o avere pentru el la licitația de săptămâna trecută și nu-și poate permite să piardă acești bani.

Katharine răspunse evaziv; n-o interesa absolut deloc dacă Greg pierdea o avere sau dădea faliment peste noapte. Ba, poate nu i-ar fi stricat această lecție!

*
* *

Greg se însănătoșea repede. Meg îi propuse Katharinei să petreacă măcar două zile în Christchurch, dar aceasta refuză categoric. Meg îi ascultă îngândurată pretextele, dar nu insistă. În schimb, Fran și Warren nici nu vrură să audă de un posibil refuz.

– Cum să nu vii? Greg te tot cheamă. După ce plecăm de la spital, poți să mă ajuți la cumpărături; nu mă pot hotărî în privința voalului de mireasă...

Fran deborda de fericire, făcând planuri, astfel încât Katharine nu găsi puterea s-o refuze.

Greg stătea rezemat de perne și citea. Când o văzu pe Katharine, aruncă imediat cartea și-și întinse mâna spre ea, ochii lui căprui aurii luminându-se instantaneu. Katharine ar fi vrut să fugă, să rămână, să-i șteargă zâmbetul de pe chipul frumos, să i se arunce în brațe și să plângă.

Nu făcu însă decât să-i strângă mâna, cu răceală.

– Mă bucur că te simți mai bine. Fran și Warren au o mulțime de vești pentru tine, așa că nu voi sta mult. Mai am unele lucruri de rezolvat și Fran m-a rugat s-o însoțesc la cumpărături.

Lumina din privirea lui se stinse; părea jignit, mirat și furios. Katharine își înăbuși remușcarea de a-l lovi când era incapabil să riposteze – chiar se disprețuia pentru asta. Dar și el o rănise de nenumărate ori, obligând-o să-și ascundă adevăratele sentimente și în cele din urmă o umilise, făcând-o să creadă că o iubește. Mai schimbă cu el câteva cuvinte formale, apoi plecă.

*
* *

Zilele treceau îngrozitor de greu. Katharine și-ar fi dorit să plece înainte de venirea lui Greg; să plece pentru totdeauna, undeva departe. Încerca să-și întipărească în memorie toate amănuntele vieții de acolo – instantanee dragi, cioburi ale unui vis sfărâmat, singurele cu care își va putea umple sufletul.

Warren veni să-i anunțe că Greg ieșea din spital în ziua următoare.

– Foarte bine, spuse Katharine, pe un ton indiferent.

– Ce naiba s-a întâmplat, Katharine? întrebă Warren prinzând-o de umeri și întorcând-o spre el pentru a o putea privi în ochi. Am tot așteptat, te-am lăsat să rezolvi ce aveai de rezolvat. Acum știi că e liber, că nu iubește pe altcineva și dacă doi oameni sunt făcuți unul pentru celălalt, atunci aceia sunteți voi doi. Ești o femeie matură; de ce te comporți ca un copil răsfățat?

– Ce rost are să discutăm despre veșnica poveste a cuplurilor predestinate, răspunse ea pe un ton căruia spera

să-i dea o aparență de seninătate și voioșie, pentru ca dincolo de zidul de indiferență să nu transpară nimic. Pentru că tu ești îndrăgostit, asta nu înseamnă că toți suntem sub o astfel de vrajă.

– Nu mă amăgești, Katharine. Tu și Greg trebuie să fiți împreună și totuși, din cauza unui lucru lipsit de importanță întâmplat cu mult timp în urmă te comporți ca o martiră.

– Bine, dar Greg... eu...

– Încetează, Katharine. Ești o femeie matură, inteligentă, frumoasă, iar Greg este un bărbat cum nu se poate mai bun și mai singur. Trebuie să fii complet nebună să mai continui așa, iar eu mi-am pierdut răbdarea cu amândoi. Ar trebui să vă ciocnesc cap în cap, încăpățânaților!

După care, Warren se întoarse cu spatele și plecă, iar Katharine fugi la Abbotsford unde, în sala de muzică a Lydiei, cântă oare în șir la pian, încercând să-și scoată din minte cuvintele lui care-i răsunau înnebunitor în suflet.

Se întoarse abia în amurg și mai făcu o tură în grădina lui Inger. În curând va fi toamnă și va fi din nou singură; va preda, va organiza concerte, va îmbătrâni și nimeni nu va bănui că și ea iubise și trăise cândva.

Imediat cum intră în casă, o întâmpină o voce dragă:

– Venim tocmai din pradisul Pacificului de Sud și fiica noastră iubită, în loc să ne întâmpine, se plimbă prin grădină!

Katharine se aruncă în brațele larg deschie ale tatălui său, izbucnind în plâns.

Capitolul 10

– Întotdeauna va fi un mister pentru mine de ce femeile plâng când sunt fericite: la nunți, la botezuri și așa mai departe, spuse Hugh Benson, schimbând o privire plină de înțeles cu soția sa. Mama ta a plâns chiar și când ai absolvit facultatea. Sigur, e foarte măgulitor să știi că ți s-a dus dorul atât de mult, dar te rog, încetează cu plânsul, pentru că-mi uzi costumul și, dacă te-ai uita puțin la mine, ai vedea că este ultima modă. Toate femeile m-au admirat pe parcursul călătoriei spre casă.

– Nu-l lua în seamă, interveni Patricia Benson. După cum vorbește, e ușor de văzut că e complet restabilit. Câteodată, aproape că doresc să mai stea puțin în spital – îi mai atenuează obrăznicia. Cu toate că, vai de capul bietelor asistente!... Se comportă tot ca un școlar.

Katharine îi duse imediat în mijlocul nepoților, care-i asaltară cu îmbrățișările lor.

– Iată-l și pe evadatul nostru care cade în prăpăstii, exclamă Hugh, strângând bărbătește mâna lui Peter.

– Îmi pare rău, băigui acesta, roșind până la rădăcina părului. Mi s-a părut un plan grozav, dar s-a dovedit o prostie.

– A fost, într-adevăr. Bunica ta nu mi-a spus nici un cuvânt până n-a crezut de cuviință că sunt suficient de refăcut ca să nu mor din cauza unui atac de apoplexie auzind despre marea aventură. Când mă gândesc ce am pierdut... Bunica ta trebuie să fie o femeie foarte crudă din moment ce a putut să-mi facă așa ceva...

– Ce bunic grozav am! Un altul m-ar fi certat zile întregi...

– Mulțumesc pentru cuvintele tale frumoase, băiete, e foarte măgulitor să te aprecieze cineva. Ei, acum, ia să vedem ce face Katharine a mea, cu părul de foc! După cele întâmplate, credeam că ești în pragul unei căderi nervoase, și când colo aud că iei taurii de coarne, ca să nu te plictisești!

Katharine se amuză și ea împreună cu ceilalți, îmbrățișându-și încă o dată părinții, extrem de recunoscătoare și fericită că-i are din nou alături.

– Dumneata trebuie să fii Meg Merrilees, se adresă doamna Benson acesteia. Mulțumesc pentru grija ca de mamă pe care ai avut-o pentru copiii mei. Nu e deloc ușor cu ei, știu foarte bine. Sper că nu te-au supărat prea mult. Chiar și scumpa mea fiică, aici de față, poate fi destul de dificilă uneori.

– Aveți dreptate, dar nu m-au supărat cu nimic; îmi face plăcere să-i am în preajmă. Și apoi, ar fi foarte plictisitor dacă n-ar fi atât de multă agitație. Dar, în general, sunt ușor de împăcat...

Katharine avu o ușoară strângere de inimă, apoi se liniști, dându-și seama că Meg, o femeie plină de tact, nu va povesti părinților chiar totul...

Discuția se concentră asupra impresiilor de călătorie și petrecură o seară veselă, în care toți vorbiră deodată, întrerupându-se și completându-se unul pe altul, trăind din plin bucuria de a fi din nou împreună.

A doua zi dimineață, soții Benson plecară devreme pentru a-și aranja reinstalarea în Christchurch, promițând să se reîntoarcă pentru a-l saluta pe Greg.

Meg plănuise o petrecere pentru primirea lui Greg și de rămas-bun pentru copii, așadar Katharine trebui să se arate entuziasmată pentru a n-o dezamăgi.

Gregi sosi pe la ora prânzului. Katharine era în bucătărie când auzi strigătele de bucurie ale copiilor care-i urau bun venit. Rămase țintuită locului și, deși știa că trebuie să iasă și să-l întâmpine, să facă și să spună ce se cuvenea într-o astfel de situație, simțea că-i este imposibil să facă un pas.

Greg intră, cu copiii pur și simplu agățați de el. Meg îl îmbrățișă cu căldură, fără să-și poată stăpâni lacrimile.

– Ah, Meg, nu vreau să văd așa ceva, spuse Greg strângând-o la piept și mângâindu-i părul cărunt. Sunt sănătos tun. Dar primirea ta rămâne totuși cea mai frumoasă.

Atunci întâlni privirea Katharinei și recunoscu același amestec de mirare și resentiment pe care nu-l înțelesese nici când aceasta venise la spital.

– Sunt o bătrână proastă, glumi Meg încercând să-și stăpânească emoția. Nu mă lua în seamă. Acum, te voi așeza la masă, apoi te vei duce în camera ta să te odihnești, altfel nu vei putea face față la petrecerea pe care am pregătit-o pentru diseară.

– Sunt de acord să mănânc, mai ales că sufleul ăsta e una din mâncărurile mele preferate, dar nici să nu-ți treacă prin minte că mă voi duce iar în pat – de-abia m-am dat jos din cel de la spital.

Protestele lui fură zadarnice; după masa de prânz, Meg îl împinse sus pe scări, insistând să meargă să se odihnească.

Urcă și Katharine după el și merse în camera ei.

Abia dacă scosese câteva cuvinte în timpul prânzului, dar, din fericire, copiii fuseseră atât de vorbăreți, încât tăcerea ei trecuse neobservată. Nici Greg nu i se adresase direct. Probabil își dăduse seama că înșelăciunea lui fusese mult prea transparentă.

Termină de făcut bagajul. Încă o zi și va pleca pentru totdeauna de la Shiloh. Nu simțea nimic; un fel de amorțeală pusese stăpânire pe trupul și pe sufletul ei. Tocmai își împăturea rochia de culoarea bronzului, când auzi vocea lui Greg: stătea în prag, mai slab și mai palid decât de obicei, dar umplându-i inima de aceeași dragoste tristă.

– Când pleci, Kate? Tonul lui era resemnat, ca și când și-ar fi dat seama în cele din urmă că nu mai avea rost să insiste.

– Duminică.

– Voiam doar să-ți spun că... ei bine, uite, nici eu nu prea știu bine ce... Probabil mi-ai salvat viața; în orice caz, m-ai

salvat de la un accident mult mai grav. Ai fost foarte curajoasă... Mi-a povestit Les cum l-ai îndepărtat pe Hero...

– Când am încercat să-ți mulțumesc pentru că l-ai salvat pe Peter, mi-ai spus că nu vrei mulțumiri. Acum, poate că mi-am plătit datoria. Dacă n-o făceam eu, ar fi făcut-o cu siguranță altcineva. S-a întâmplat doar să fiu eu.

Se întoarse și schiță un gest, ca și cum ar fi vrut să sugereze că discuția lor ar trebui să ia sfârșit, străduindu-se să nu se lase înduioșată de durerea din privirea lui.

– Bine. Vru să plece, apoi făcu un semn cu capul în direcția rochiei pe care ea încă o mai ținea în mână. Ai fost foarte frumoasă în rochia aceea, Kate. Foarte frumoasă.

Katharine rămase mult timp cu rochia în mână după plecarea lui. Categoric, fusese sincer. Pe de altă parte, era sigură că, de fapt, nu pe ea o văzuse îmbrăcată așa, ci își amintise din nou de Gina. Tocmai de asta povestea se sfârșea așa.

Seara, Greg nu coborî decât când veniră toți oaspeții.

Se organizase un bufet afară, în curte, și acum se formaseră mai multe cercuri: Fran și Warren jucau crichet cu copiii, Lydia discuta amical cu soții Benson, dușmanii de altădată, părintele Jon dezlega un rebus cu Peter, iar Greg studia niște fișe de probe pe care i le dăduse Les.

– Ah, Katharine, era să uit, începu Patricia Benson deodată, fără nici o legătură cu nimic. Azi ne-am întâlnit cu Roderick Newton în oraș. Organizează ceva pentru Festivalul Artistic ce urmează să aibă loc. Ți-a transmis complimente.

– Da?

– Numele acesta îmi sună cunoscut, spuse Greg ridicând capul. Nu cumva e vorba chiar de acel Roderick Newton?

– Ba da, faimosul impresar. A făcut o pasiune pentru Katharine când a cunoscut-o. El stătea în Christchurch, iar ea tocmai avea un recital la Teatrul Beggs. Pur și simplu, a început s-o asalteze cu flori, cadouri, invitații la restaurante de lux. Un bărbat fascinant! A vrut să se însoare cu ea și-i propunea să concerteze într-un lung turneu în întreaga lume... Londra, Paris, Hong Kong, Roma... și câți bani... Ei bine, fiica mea cea încăpățânată l-a refuzat. Am fost distrusă. Era atât de frumos, de încântător și... de bogat. Iar ea îl trimite la plimbare cu sacii lui cu bani cu tot. Vă spun eu: copiii ăștia ai mei mă vor ucide!

După care se rezemă de spătarul scunului cu aerul unei pisici satisfăcute care tocmai umblase la borcanul cu smântână. Pe figura ei nu se vedea nici urmă de dezamăgire, mai ales când cuvintele ei își făcură imediat efectul. Greg sări de pe scaun și, prinzând-o pe Katharine de umeri, o ridică în picioare de pe locul pe care stătea.

– Vrei să spui că Roderick Newton te-a cerut în căsătorie și tu ai refuzat?

– Da.

– De ce?

– Pentru simplul motiv că nu-l iubeam. Și acum, încetează să mă mai strângi în halul ăsta și stai jos.

– N-am de gând să mă așez, ba chiar am să rămân aici până îmi vei spune de ce, dacă nu vrei un bărbat bogat, nu te măriți cu mine.

– În sfârșit, jubilă Barbie, adresându-se lui Warren, care privea scena transfigurat. Mai aveam puțin și o întrebam eu asta, dacă mai întârzia mult Greg.

Tăcu numai când părintele Jon îi acoperi gura cu mâna.

– Nu mă căsătoresc cu tine pentru că nu mă iubești. Mă dorești doar pentru că-ți amintesc de Gina și...

– De Gina? Pentru Dumnezeu, ce aiureli sunt astea?

– Și nu uita, Gregory Sanders, că, de fapt, nici nu m-ai cerut vreodată în căsătorie! continuă Katharine, prea înfuriată ca să-i mai pese de auditoriul ce rămăsese înmărmurit.

– Auzi! Și ce naiba crezi că tot încerc să fac de când am mers la petrecerea lui Josie?! Dar n-ai făcut altceva decât să-mi arăți dispreț, să fii rece, să-mi răstălmăcești cuvintele, să schimbi subiectul, sau să mă faci să mă înfurii! Chiar și în dimineața aceea în bucătărie, când nu m-am mai putut abține și te-am sărutat pentru că erai delicioasă, entuziasmată de ideea balului, m-ai pocnit și ai început să pretextezi ceva legat de ce-ar spune lumea... Ca și când mi-ar păsa ce gândește lumea... De ce ai făcut acum figura asta vinovată?

– Știi... credeam că ești îndrăgostit de Fran. Am auzit întâmplător cum încercai s-o convingi... acum știu despre ce-a fost vorba, dar atunci credeam că v-ați certat și încercai să faci totul ca s-o recucerești, făcând-o chiar puțin geloasă din cauza șederii mele la tine... Privirea lui bulversată o reduse la tăcere.

– Cum?! Bine, dar ai stat aici săptămâni întregi. Cum ți-ai închipuit că e vorba despre mine și Fran? E de necrezut! Toată lumea știa că e vorba de Warren și de Fran.

– Tocmai asta e, încercă ea să explice, stăpânindu-și un hohot nebun de râs. Toată lumea știa și se presupunea că știu și eu. Și cum toate exprimările au fost ambigue, când se făceau referiri la Warren, am crezut că erau la tine. Abia în noaptea balului am știut că m-am înșelat. În plus, toate indiciile duceau spre tine. În portmoneul pe care mi l-ai lăsat la Batesy, am găsit o fotografie de-a ei.

– O fotografie de-a lui Fran? Nu știu cum... Ah, ba da. Portmomeul acela avea o mulțime de fotografii; l-am golit, sau cel puțin așa am crezut, ca să-ți pot pune banii, pentru că n-aveam altceva la îndemână. Probabil că, în grabă, n-am observat că mai rămăsese una... Doamne, ești cea mai aiurită fată pe care o cunosc! Numai tu te puteai gândi la așa ceva! Acum îmi explic comportamentul tău... Ei, acum, pentru că am lămurit lucrurile, putem... Se opri brusc, dându-și seama că, practic, o cerea în căsătorie în fața întregii asistențe. Kate Benson, uită-te și tu ce-mi faci! Du-te la pod și așteaptă-mă acolo. Am ceva de rezolvat cu niște mame... Și acum..., se adresă Greg malițios Lydiei și Patriciei, spuneți-mi exact care din voi a pus ceva la cale...

– Ce vrei să spui, Greg, dragul meu? se auzi vocea nevinovată a lui Patsy Benson. Lydia ne-a scris o scrisoare interesantă, pe deplin lămuritoare, nu-i așa, Hugh? Și Meg a menționat, cu totul întâmplător, un fragment de convesație pe care l-a auzit trecând prin fața biroului tău într-o dimineață înainte de Crăciun – ceva despre un cec, o acuzație în legătură cu vânarea bărbaților bogați... Nu-mi mai amintesc amănuntele... ceva de genul ăsta.

Greg o luă în brațe și începu să danseze nebunește, apoi o lăsă jos și o sărută din tot sufletul pe Lydia, care părea încântată.

– Ce naiba fac aici? se admonestă el și fugi spre Katharine, temperându-și puțin ritmul când o înțepătură îi reaminti de proaspăta rană.

Katharine îl aștepta pe pod, perfect calmă, deși se vedea clar că un gând o obseda.

– Greg, ești sigur... ești sigur că pe mine mă vrei? Nu sunt Gina. Știu că semăn cu ea, dar numai fizic. Eu...

– În toți acești ani, m-ai respins și ai fugit în Nelson fiindcă ți-ai închipuit că încă mai țineam la Gina?

– Da. Gina era atât de frumoasă și de dorită și...

– Taci, Kate, n-am terminat. Fiind convinsă de lucrul acesta, totuși ai continuat să mă iubești... să mă dorești! În ciuda tuturor îndoielilor tale și a tot ce ți-am spus la mânie?

– Ah, Greg, te-am iubit întotdeauna, dar n-am vrut să recunosc din cauza mândriei mele prostești. Eram îngrozită că amintirea Ginei va sta mereu între noi. Dar, de când ai revenit în viața mea, în adâncul sufletului am știut că nu voi iubi niciodată pe altcineva – pe nimeni altcineva decât pe tine.

– Aceasta este dragostea de care am nevoie, spuse Greg, strângând-o la piept și sărutând-o.

– Dar, tocmai când eram gata să capitulez, te-am auzit strigând-o pe Gina în delir, spunându-i „scumpa mea“...

Greg păru uluit, apoi deznădăjduit, apoi râse.

– Prostuțo! De asta ai devenit atât de rece față de mine? Nu mă poți învinui pentru ceea ce am spus când deliram. Mintea face uneori tot felul de feste... Poate aveam un coșmar în care Gina m-a părăsit... Nu înseamnă nimic. Dacă sărutul dinainte n-a dovedit că te iubesc, nu mai spune nimic și sărută-mă din nou.

O sărută din nou, îndelung.

– Deși aș vrea să nu mă mai opresc niciodată, am să te țin la distanță de un braț până lămurim lucrurile. N-o iubesc pe Gina; n-am iubit-o niciodată cu adevărat. Lasă-mă să vorbesc, pentru că altfel mă văd obligat să te sărut din nou și nu mai terminăm cu explicațiile astea. Sigur, Gina a fost o femeie frumoasă, dar era ca un portret: dincolo de suprafața pânzei, nimic. Credeam c-o iubesc. Eram și eu foarte tânăr și chiar am adorat-o. Pe urmă, însă, voiam ceva mai mult; ceva ce Gina nu-mi putea oferi.

– Dar ai suferit cumplit când te-a părăsit.

– Era mândrie rănită; nu puteam îndura umilința de a fi fost folosit pentru a o păcăli pe Lydia. În plus, am rămas cu o aversiune față de femeile care vânează bărbați cu avere. Când mă gândesc la acuzațiile pe care ți le-a adus! Te-am învinuit chiar că o înveți și pe Barbie să fie la fel! Apropo, chiar înainte de întâmplarea cu Hero, Barbie mi-a spus că fata aceea, Verity, a cam intrat în niște încurcături și era recunoscătoare că ai îndepărtat-o de mediul acela.

– Așadar, nu pe Gina ai iubit-o mai mult, ci pe mine...

– Da, iubita mea, numai pe tine. Semeni fizic cu Gina puțin, dar ai o fire cu totul diferită. Tu ești ceea ce mi-am

dorit întotdeauna! Tu, candidă și năvalnică și nu întotdeauna foarte înțeleaptă, tandră și pasională și capricioasă... femeie până în vârful degetelor și toată a mea!

– N-a fost numai vina ta... eu însămi te-am încurajat, conștient, să crezi că-mi doresc un bărbat foarte bogat. Mă temeam atât de mult că-ți vei da seama cât te iubesc... Mă uram pentru asta, dar eram prea vanitoasă ca să fac altfel.

– Ce caraghioși, amândoi! Când te-ai făcut destul de mare și-ți dădeam întâlnire, eram în al nouălea cer; erai tot ce mi-am visat vreodată. Apoi, mi-ai spus deodată că totul s-a terminat, că pleci și că nu mai are rost să insist. Am rămas înmărmurit, apoi mi-am revenit, sau așa credeam, și m-am gândit că erai în căutarea unei partide grozave. Gândul ăsta m-a torturat și m-a umplut de cinism. Dar, când m-am întors din State, mi-am dat seama că nu pot trăi fără tine. Nu mai puteam suporta. Îmi tot imaginam cum te vei căsători cu altul și te voi pierde pentru totdeauna. Voiam pur și simplu să te iau pe sus și să fug cu tine; așadar, am venit în Nelson. Teama că, într-adevăr te schimbaseși, m-a adus la desperare.

– Vrei să spui că mă voiai și așa, interesată numai de bani și snoabă, cum credeai că sunt – ca Gina, adică?

– Biata mea Kate! Era doar o reminiscență a trecutului – ideea de a fi părăsit din nou pentru o avere mai mare. Gina a greșit, dar mai târziu am admirat-o mult, când a avut atât de suferit din cauza lui Ralph și a Lydiei. Frumusețea ei mai pălise, dar devenise mai bună. S-ar bucura pentru noi, Kate; sunt convins.

– Ah, și eu care am fost atât de încăpățânată și iute la mânie! Nu-i de mirare că-mi spuneai că sunt o scorpie. Dar, dragul meu, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Încă mai e ceva? Vom sta aici toată noaptea.

– Într-o seară, după ce m-ai înfuriat, am aruncat cât am putut volumul cu piesa de Shakespeare. Dimineața, însă, am luat cartea și am recitit toată piesa. Mi-a rămas întipărit finalul, când Kate jură supunere:

„Rușine-mi este de femeile neștiutoare
Ce sar la luptă-n loc să îngenunche în semn de pace,
Sau vor să domine, conducătoare,
În loc, mai bine să servească, să iubească și să asculte ar face“

Pe moment m-am supărat, dar acum, dragul meu, ceea ce trebuia, s-a întâmplat: ai îmblânzit scorpia.

– Nu pot să cred că am trăit să te aud spunând asta! zise el, hohotind de râs. Apoi, înconjurându-i umerii cu brațul, o conduse încet înapoi. Râdea, vorbea, făcea planuri. Ne vom căsători în curând, nu mai are rost să așteptăm. Totuși, îi vom lăsa pe Warren și pe Fran înaintea noastră. Îi vom aduce însă din lunea de miere ca să asiste și la cununia noastră; măcar atât să facă pentru noi, după ce idila lor a fost la un pas de a ne distruge nouă idila. Trebuie să vină neapărat și toată banda din Nelson, cu tot cu iubiții tăi, dar în primul rând familiile Harrington și Bateman. Și Meg Merrilees! Nu te poți certa în propria ta casă fără să fii spionat... Binecuvântată fie! Și Lydia, de asemenea. Încă mai

există minuni. Se pare că avem o mulțime de prieteni și rude gata să pună la cale căsătorii. Nici nu te lasă să-ți rezolvi singur treburile!

– Din fericire, pentru că, în ritmul în care acționam, n-am fi fost căsătoriți nici la optzeci de ani. Când mă gândesc la toți acești ani pierduți!

– N-au fost pierduți în zadar, Kate. Avem cu atât mai mult de oferit acum. Gândește-te, Shiloh va trepida din nou de viață, așa cum și-a dorit tatăl meu, devenind căminul copiilor noștri și al copiilor copiilor noștri – fiice arătând ca niște zeițe din basmele nordice și fii înalți, cu părul ca para focului și un temperament pe măsură. Kate, iubita mea scorpie! Sper că nu ești complet îmblânzită. Rămâi la fel de nestăpânită și de năvalnică, de dragul meu. Acum, sărută-mă, Kate și apoi să mergem să le spunem copiilor.

Nu mai era necesar. La o privire mai atentă, trei copii și șapte adulți, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte, ascultau cu nerușinare.

Barbie, înțeleaptă, avu ultimul cuvânt.

– Mulțumim lui Dumnezeu că, în sfârșit s-a întâmplat.

Sfârșit